

Giới thiệu Thời Gian Có Anh, Kí Ức Thành Hoa

Truyện Thời Gian Có Anh, Kí Ức Thành Hoa của tác giả Cổ Tây Tước thuộc thể loại ngôn tình, hiện đại, nhẹ nhàng. Nội dung truyện nhẹ nhàng, ngôn từ dễ hiểu, một mối tình lãng mạn, dễ thương. Những câu chuyện cuộc sống hằng ngày, hứa hẹn sẽ đem lại nhiều điều bất ngờ.

Chiều tối một ngày cuối xuân đầu hạ, đám mây mỏng manh dừng lại giữa nền trời xám xịt, gió nhẹ từ từ thổi qua ngọn cây, mang theo hương vị ngọt ngào từ một cửa hàng đồ ngọt ở gần đó.

Úy Trì vừa mới đến Thượng Hải không lâu, đang quay đầu nhìn về cửa hàng đồ ngọt mang tên "Ngọt Ngào" kia. Một cô gái trẻ xuất hiện. Một mối tình bắt đầu.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Có Anh, Kí Ức Thành Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1.1: Năm tháng đơn thuần

Edit: Hoàng Ngọc Từ Băng

Beta: Thổ Lật

1

Chiều tối một ngày cuối xuân đầu hạ, đám mây mỏng manh dừng lại giữa nền trời xám xịt, gió nhẹ từ từ thổi qua ngọn cây, mang theo hương vị ngọt ngào từ một cửa hàng đồ ngọt ở gần đó.

Úy Trì vừa mới đến Thượng Hải không lâu, đang quay đầu nhìn về cửa hàng đồ ngọt mang tên "Ngọt Ngào" kia. Tuổi của anh đã không được xem là nhỏ nữa, lại vẫn thích ăn đồ ngọt như cũ. Nhưng gần đây anh kiềm chế sở thích đó lại, bởi vì đã có một chiếc răng bị sâu. Do nó không quá đau, ảnh hưởng đến sinh hoạt bình thường của mình nên anh không định đi trám răng.

Úy Trì mang theo bao đựng máy chụp ảnh, bao vải màu lam đã bị mài đến mức bắt đầu sờn rách. Hôm nay, anh vội tới chụp ảnh lớp tốt nghiệp cấp ba. Anh đội mũ lưỡi trai, đi tới bên cạnh xe, bỏ bao đựng máy chụp ảnh vào ghế sau rồi lên xe. Trong gương chiếu hậu phản chiếu một khuôn mặt ôn hòa nhưng thần sắc lại lạnh lùng.

Triệu Mạc Ly từ "Ngọt Ngào" đi ra lề đường, trừ con đường dài lê thê vắng vẻ, tầm mắt cô chỉ thấy một chiếc xe màu trắng ở phía xa.

Hôm qua cô vừa mới về lại đây, thấy quê nhà ba năm không gặp không có thay đổi gì, nhưng khi nhìn khuôn mặt đã không còn xinh đẹp như khi còn trẻ của mình phản chiếu từ cửa sổ xe taxi, trong lòng ít nhiều có chút cảm giác bị thương.

Triệu Mạc Ly đi đến ven đường, một cơn gió tới, cuốn bụi bặm và lá khô trên mặt đường bay lên, một tấm hình bị thổi tới phía trước cô. Cô vừa chớp mắt nhìn, như đã từng quen biết -- người trong hình, chính là thanh xuân rực rỡ của cô, còn có, cô gái xinh đẹp đang dựa vào bả vai cô.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Có Anh, Kí Ức Thành Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Cô gái trẻ nhìn mặt tiền cửa hàng sáng sủa sạch sẽ, phía trên cửa treo một bảng hiệu màu đen, trên đó có dòng chữ trắng: Thời Gian.

Đây là một tiệm chụp ảnh, hoặc dùng cách giải thích mới của hiện đại thì gọi là phòng làm việc. Thiếu nữ nhìn xuyên qua kính thủy tinh, bên trong có quầy bar, có sofa đôi, ghế mây, có giá sách, bên tường còn đặt một chiếc đàn ghi-ta cùng với một chậu cây xanh tô điểm.

Thiếu nữ đẩy cửa bước vào: "Xin hỏi, có ai không?"

Không có tiếng trả lời.

Cô phóng tầm mắt tìm khắp bốn phía, thấy một người ngồi sau tấm bình phong cạnh giá sách. Nơi đó ánh sáng lơ mơ, cô chỉ thấy mặt bên của người kia -- là một phụ nữ có tuổi cúi thấp đầu, dường như đang ngủ.

Thiếu nữ hạ thấp giọng theo bản năng: “Chào chị, tôi muốn chụp ảnh.”

Người phụ nữ kia vẫn bất động như trước, thiếu nữ chậm đi về phía chị, phát hiện chị ta đang mở to mắt, bất động nhìn chăm chăm mặt đất. Thiếu nữ sợ hết hồn, ngay lúc đó nghe người phụ nữ thờ ơ, không kiên nhẫn trả lời: “Chờ đấy, tôi đi gọi.” Nói xong, đứng dậy đi vào buồng trong.

Thiếu nữ lui trở về nơi sáng sủa, trong lòng không khỏi nói thầm, rõ ràng không ngủ còn giả vờ không nghe thấy, thái độ thật kém.

Thiếu nữ -- Hạ Sơ đứng bên quây, quan sát chiếc đèn ghi-ta được ánh mặt trời chiếu vào, không khỏi hơi ngại người, cho đến lúc cô nghe được một giọng nói dịu dàng, trong trẻo: “Muốn chụp ảnh sao?” Lúc này, Hạ Sơ mới quay đầu nhìn lại, chính là nhiếp ảnh gia hai ngày trước tới trường học chụp hình cho bọn họ, được không ít nữ sinh tán dương là đẹp trai --

Lúc này, anh mặc một bộ thường phục nhạt màu rộng thùng thình, sắc mặt thân nhiên không chút dao động, trên tay cầm một chiếc máy chụp ảnh màu đen, trên chiếc máy chụp ảnh còn treo một chiếc dây thừng màu đỏ lủng lẳng -- có vẻ hơi không ổn, bất kể máy chụp ảnh hay người cầm nó.

“À đúng rồi, chụp ảnh 4x6.”

“Chị Hường, làm phiền chị bật đèn phòng chụp ảnh.” Ủy Trì nói với người phụ nữ. Hạ Sơ nhìn người phụ nữ kia rất nhanh nhẹn, mở cửa phòng cách vách rồi đi vào trong bật đèn.

“Theo tôi vào đi.”

Hạ Sơ đi theo vào phòng chụp ảnh. Ủy Trì để cho cô ngồi trên ghế băng dưới đèn.

“Em ngồi thẳng người lên.” Lời nói của anh đều rất ngắn gọn.

Sơ Hạ ngồi thẳng người rồi nhìn anh lui lại đến khoảng cách thích hợp. Chụp xong một vài tấm, anh ngẩng đầu, ấn đường nhíu chặt. Trong lòng Sơ Hạ không khỏi hồi hộp: “Có phải em nhắm mắt không?”

“Không phải. Em tới chụp ảnh làm gì?” Anh hỏi, câu hỏi có chút không thích hợp, nhưng Hạ Sơ vẫn vô thức trả lời anh: “Đi du lịch. Thi tốt nghiệp xong, ba mẹ muốn đưa em ra nước ngoài du lịch.”

Ủy Trì im lặng, cầm máy ảnh đi ra khỏi phòng chụp ảnh.

Mỗi ngày anh đều ở phòng chụp ảnh, có lúc chụp nhiều, có lúc ít, nhìn hình người trong màn ảnh, già nua, trẻ tuổi, nam, nữ trong mắt anh dường như không có gì khác biệt -- cuộc sống của bọn họ, trong thời gian một năm không khác gì nhau. Mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ. Ngày qua ngày, chênh lệch chẳng bao nhiêu.

Đã lâu rồi, anh chưa thấy cảnh chết chóc. Mà lúc này, thiếu nữ quyết định đi du lịch cùng ba mẹ -- thức đêm, sát hạch, cuối cùng, cô, còn có người nhà của cô ngồi ô tô đi trên xa lộ.

“Xin hỏi, ảnh chụp có thể lấy ngay không? Hay là mấy ngày nữa mới đến lấy?” Hạ Sơ đi theo Ủy Trì, nhỏ giọng hỏi.

Lúc này, chị Hường vào phòng chụp ảnh tắt đèn.

“Em tên là gì?”

“Hạ Sơ...”

“ Bao nhiêu tuổi?”

“Cái này...” Hạ Sơ do dự, dù sao câu hỏi này rất đột ngột.

Chị Hường đi ra từ phòng chụp ảnh, đóng cửa lại rồi nói: “Ông chủ, tôi đi nấu cơm.”

“Ừ.”

Ủy Trì đứng ngay chỗ ánh nắng mặt trời chiếu vào, như có điều suy tư. Hạ Sơ nhìn anh, trong đầu không khỏi nảy ra một câu ở trong bài thơ của một tiên bói: “Di thể độc lập, vũ hóa nhi đăng tiên.” (*)

(*): (Dịch thơ: Nhôn nhơ thoát tục lên cao,

Hóa ra lông cánh bay vào cõi tiên.” Có thể lấy ngay.”

Hạ Sơ chậm nửa nhịp mới phản ứng lại, anh trả lời câu hỏi lúc nãy của cô. Đợi cô cầm ảnh chụp, ngồi trên xe đạp, mới ngoái đầu lại ngấm nhìn tiệm chụp ảnh.

“Luôn cảm thấy nhiếp ảnh gia này có hơi lạ, tuy là người rất tuấn tú...” Cô cười chiếc xe đạp mới tinh, đón gió đập về nhà, trong miệng lầm bầm: “Ai nha, quái dị cũng được, đẹp trai cũng được, đều là chuyện không liên quan đến mình. Mình chỉ cầu thi tốt nghiệp thuận lợi, sau đó...” Cô nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt mang theo chút mơ mộng và mê man vô định.

3

Một tuần trước.

Chiều tối, Thượng Hải bắt đầu mưa, xua đi nóng bức đầu hạ.

Hạ Sơ trú dưới một cây đại thụ, cành lá dày đặc, tầng tầng lớp lớp đan xen, nhưng vẫn bị dính ướt. Cô cảm thấy may mắn vì giờ này mưa không còn lớn như lúc trước, cũng may mà ba lô bằng da của mình không thấm nước, sách bên trong không vấn đề gì.

Cô lau nước mưa trên mặt đi, còn có cả nước mắt.

Thiếu niên cao gầy mở ô đứng phía sau nhà xe, nước mưa như nước mắt rơi trên chiếc ô vải thô ráp.

Cậu nhìn Hạ Sơ ở phía đối diện đường cái qua hàng rào sắt, nơi đó chỉ có trạm dừng xe buýt. Cậu thầm mắng cô ngốc, phía sau còn một quầy bán trái cây mà không vào đó tránh.

“Đường Tiểu Niên, cậu đứng dưới này làm gì vậy?” Có bạn học mặc áo mưa chạy tới nhìn chằm chằm, nhìn xuống xe của mình trong nhà xe, lại nhìn mưa đầy trời: “Mưa lớn như vậy, mặc áo mưa rồi cũng sẽ bị ướt vào. Haizz, hôm nay ngồi xe buýt về nhà đi.”

Bạn học kia thấy Đường Tiểu Niên không để ý tới mình, có chút ngạc nhiên nhìn theo ánh mắt của cậu: “Đó không phải là Hạ Sơ sao? Lại quên mang ô à? Truệ Huệ Sinh, cậu là bạn bè của cô ấy, không phải nên hăng hái làm việc nghĩa, liều mình vì người, đưa ô của mình cho cô ấy mượn về nhà sao?”

“Chuyện không liên quan đến cậu, cậu đi nhanh lên.” Đường Tiểu Niên không khách khí nói.

Bạn học kia dường như đã quá quen với tính khí của Đường Tiểu Niên: “Hai người giận dỗi rồi? Đi, trái lại tôi cũng muốn ngồi xe buýt, hơn nữa đứng lúc ngồi chuyến xe đông nhất, vậy hãy để tôi đi làm anh hùng nhá!” Nói xong lấy áo mưa của mình ra: “Này, cậu thực sự không đem ô cho bạn học Giản Mượn cùng với tôi à?”

Bạn học thấy Đường Tiểu Niên bất động, đang thất vọng muốn đi lại bị Đường Tiểu Niên kéo cánh tay.

“Đừng nói là tôi.” Đường Tiểu Niên đưa chiếc ô cho bạn học.

“Tôi là lớp trưởng, tôi làm việc, cậu yên tâm.”

Đường Tiểu Niên nở nụ cười. Dáng dấp cậu tuấn lãng, cười lên thoát nhìn rất rực rỡ, sự nghiêm túc thờ ơ một phút trước tựa như chưa từng tồn tại: “Vậy ít nói nhảm thôi, nhanh cút đi.”

“Yes sir!”

Hạ Sơ cúi đầu lau nước mắt, lên xe buýt.

“Mẹ nó, xe buýt số 7, chờ tôi một chút! Mẹ nó! Đừng đi!” Lớp trưởng đi tới nửa đường, mắt mờ trùng trùng nhìn xe rời đi, sau đó quay đầu nói với Đường Tiểu Niên: “Mai tôi đưa ô cho cậu nha.” Nói xong chạy như bay về phía trạm xe buýt.

Bị mưa làm ướt, vẻ mặt Đường Tiểu Niên không thoải mái.

Đường Tiểu Niên này đáng đáp tốt, học giỏi, tính tình nghĩa khí, bạn bè cũng nhiều, nếu có khuyết điểm, đó chính là tính khí có chút nóng nảy.

Hạ Sơ nhớ lại lần đầu gặp mặt cậu ấy -- Năm lớp mười, hai người còn chưa cùng lớp. Giờ tan trường hôm đó, cô vào nhà xe lấy xe, lại phát hiện dây xích bị tuột. Đại khái là cậu muốn đi quầy bán quà vật mua đồ, đúng lúc đi qua chỗ đó nên tới giúp cô sửa. Cô có chút khấn trương, trong chốc lát không biết nói gì -- Kết quả, cậu sửa nửa ngày không được, liền tức giận đạp một cước lên xe của cô. Cuối cùng, chiếc xe cô đi ba năm hoàn toàn bị hỏng -- bánh trước bị đạp rớt.

Đương nhiên cô cũng không muốn cậu bồi thường, cười khan nói: “Xe của mình, bị hư có thể thay.”

“Đây là một trăm tệ, cậu cầm trước.” Cậu lấy từ trong túi quần ra tờ một trăm tệ, kín đáo đưa cho cô: “Thiếu, hôm khác sẽ đưa cho cậu. Mình học lớp mười ban ba, Đường Tiểu Niên.”

“Không cần không cần.”

“Cậu cầm trước.”

“Thực sự không cần.”

“Đường Tiểu Niên, vậy cậu liền lấy thân trả nợ nha.” Một bạn học đi qua lúc đó la to một câu với bọn họ.

Đường Tiểu Niên trực tiếp trả lời: “Câm miệng!”

Mà cô đỏ mặt không biết nên nói gì.

Sau đó, chia lớp nghệ thuật, bọn họ được phân vào cùng lớp. Thậm chí, chỗ ngồi cũng được sắp xếp người trước người sau. Mặc dù bọn họ giao tiếp không được xem là nhiều, nhưng quan hệ không tệ. Cô biết cậu thích ăn đồ ăn cay, thích tranh biếm họa nhân vật anh hùng Batman Bruce. Còn nữa, biết cậu có hơi trong sáng, biết cậu biết đánh đàn ghi-ta, cũng biết cậu thích chơi cờ vây...

Càng biết, Hạ Sơ càng thấy không ổn... Cô luôn rất nỗ lực kiểm chế tâm tư nhỏ của mình, không để cho mình suy nghĩ miên man, chí ít thì phải thi được đại học trước đã.

Nhưng mà gần đây, cô cảm nhận được rõ ràng thái độ lạnh nhạt của cậu.

Hai ngày trước, cô muốn tìm cậu tâm sự, nhưng không cẩn thận làm vỡ bình nước thủy tinh cậu đặt ở cạnh bàn. Cậu rất giận dữ mắng cô một câu: “Tay chân có thể đừng vụng về như người già được không?” Chân tay cô luống cuống, cho đến khi bạn cùng bàn kéo cô đi.

Bạn cùng bàn khuyên cô: “Tính khí của Đường Tiểu Niên là vậy, cậu đừng để tâm. Về sau cậu ít để ý cậu ta là được.”

Cô nhìn ngón trỏ của mình bị mảnh thủy tinh cửa vào, sưng sò xuất thần.

Cho tới hôm nay, bạn học nam quan hệ với cô không tệ: Lục Gia Thần - hai người từng học cùng lớp năm lớp mười. Bình thường, bọn họ gặp nhau đều sẽ chào hỏi, bây giờ sắp tới kì thi tốt nghiệp, khi hai người bọn họ gặp nhau trên hành lang liền trò chuyện thêm một lát. Cho tới khi đã thi tốt nghiệp xong rồi, muốn đăng kí vào đại học, nếu như thành tích tương xứng, tương lai còn có thể thành bạn cùng lớp; cũng nói đến chuyện giáo viên của mình, Lục Gia Thần nói giáo viên ban số học của cô có trình độ, có danh tiếng, cô liền chủ động định cho cậu mượn máy tính xách tay của mình, kết quả lại bị người khác đánh rơi xuống ngoài lan can. Cô cuống quýt nhìn dưới tầng, máy tính của cô vốn đã bị mưa rơi làm ướt đẫm. Mà kẻ gây họa -- Đường Tiểu Niên ngồi cuối lớp, đối diện vị trí của cô đứng, vân đạm phong khinh nói: “Lỡ tay.”

Lỡ tay? Hạ Sơ không tin! Cô bước nhanh đến trước mặt Đường Tiểu Niên, nhìn thẳng vào cậu: “Cậu cố ý!”

“Vậy coi như là mình cố ý đi!”

“Vi sao?”

“Không phải cậu nói chưa thi lên đại học, không nói chuyện yêu đương sao? Mình đang nhắc nhở cậu.”

Cậu lại nghĩ rằng cô với Lục Gia Thần yêu đương? Hạ Sơ đang muốn phủ nhận thì nhìn thấy cậu uể oải nằm trên bàn, bộ dạng không muốn nói thêm câu nào.

“Hạ Sơ.” Lục Gia Thần đã chạy xuống lầu nhặt máy tính xách tay về. Hạ Sơ nhìn mái tóc uơn ớt của Lục Gia Thần, cô nói cảm ơn, nhận lại máy tính xách tay đã hoàn toàn biến dạng. Lúc quay đầu lại nhìn Đường Tiểu Niên, viền mắt cô ửng đỏ.

Xe buýt lao về phía trước trong màn mưa. Hạ Sơ vừa nghĩ tới quyển “Sách quý về số học” của mình bị nước mưa biến thành bột nhão, đau lòng một hồi, nước mắt không nhịn được muốn tuôn xuống.

Di ngồi trên đụng vai cô một cái, hỏi: “Cô gái nhỏ, vì sao khóc vậy?”

Hạ Sơ lau nước mắt, nói: “Bởi vì trời mưa trong lòng. Thế nhưng không sao cả, không trải qua gian khổ làm sao nhìn thấy cầu vồng, đúng không đi?”

- Hết phần 1 -

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Có Anh, Kì Ước Thành Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 1.3

Edit: Beyours07

Beta: Thổ Lát

Đường Tiểu Niên nhìn Hạ Sơ đạp chiếc xe đạp mới rời khỏi cửa hàng chụp ảnh, cậu do dự một lát rồi đi vào cửa hàng chụp ảnh.

Úy Trì ngồi ở trên sofa, đang cầm miếng da huou lau ống kính máy ảnh, nghe thấy tiếng mở cửa, nhìn ra phía cửa.

“Chụp ảnh à?”

“Ừ.” Giọng Đường Tiểu Niên có chút khàn, “Ông chủ, tôi muốn hỏi thăm chút, di ảnh (*) thì phải chụp cỡ bao nhiêu?”

(*) ảnh thờ ấy mà

Úy Trì có chút khó hiểu nhìn nam sinh mặc đồng phục hai màu trắng xanh vẻ mặt tươi cười này, nói: “Đặt ở trên bìa mộ thì dùng loại 1 inch hoặc 2 inch, đặt ở linh đường thì 12 hoặc 14 inch.”

“À..., vậy tôi chụp hai loại 12 và 14 inch mỗi loại 1 tấm.”

Úy Trì đứng lên, nói: “Được.” Bởi vì buổi chiều chị Hường xin nghỉ, nên anh đi vào phòng chụp bật đèn lên. Từ trước đến nay anh không hay nói chuyện cùng khách hàng, càng đừng nói tới chuyện hỏi thăm người ta, trừ khi là tình huống đặc biệt, ví dụ như cô nữ sinh kia.

Đường Tiểu Niên đi vào phòng chụp, chỉ chỉ chiếc ghế dưới ánh đèn: “Ngồi kia đúng không?”

“Ừ.”

Đường Tiểu Niên vài bước bước tới, vừa ngồi xuống, cậu cởi bỏ đồng phục bên ngoài, bên trong là chiếc áo T-shirt trắng tinh, cậu tiện tay vứt đồng phục xuống bên chân.

Úy Trì đang muốn cúi đầu chụp, Đường Tiểu Niên lại đột nhiên mở miệng nói: “Ông chủ, anh có thể nói cho tôi biết được không, cô gái vừa tới chụp ảnh, một năm tới của cô ấy thế nào?”

Úy Trì ngẩng đầu, “Cậu nói cái gì?”

Đường Tiểu Niên lộ ra hàm răng trắng bóng, “Chẳng phải anh có thể nhìn được sao? Tương lai của cô ấy?”

“Làm sao cậu biết, tôi có thể nhìn thấy tương lai của cô ấy?” Giọng Úy Trì như thường.

Đường Tiểu Niên thật chút ngoài ý muốn, cậu cho rằng vấn đề của cậu sẽ bị né tránh, hoặc là trực tiếp bị mắng là cậu nói linh tinh. Nhưng mà không, cậu còn bị hỏi ngược là làm sao biết, điều này coi như là thừa nhận anh ta có thể đoán trước được tương lai? Lần này đổi lại là Đường Tiểu Niên có chút chần chừ, bởi vì tới giờ, chính cậu vẫn bán tín bán nghi - - trên đời này thực sự có người có thể đoán trước tương lai hay sao?

“Hai ba năm trước đi, tôi tới cửa hàng của anh định chụp ảnh, trong cửa hàng không có ai, tôi tìm quanh, nghe được lời anh nói với người trong phòng chụp ảnh, anh bảo người ta đừng đi ra gần bờ sông, nếu không sẽ xảy ra chuyện. Người nọ nói anh nói lung tung. Anh nói những gì anh nói đều là sự thật. Bà ấy sẽ chết đuối trong vòng một năm tới. Lúc ấy anh nói anh có thể nhìn thấy một năm tương lai của con người. Người phụ nữ kia mắng anh bị bệnh thần kinh. Lúc ấy tôi cũng nghĩ như vậy, nên không chụp ảnh mà bỏ đi. Tôi vừa mới đi ra, đã nhìn thấy người phụ nữ kia cũng hùng hùng hổ hổ đi ra từ cửa hàng của anh. Nửa năm sau, tôi thấy trên báo, còn có Đài truyền hình Thượng Hải đều đưa tin người phụ nữ kia bị người ta cướp giật đẩy xuống hạ lưu sông Trường Giang chết đuối. Đây là trùng hợp, hay là thật sự anh có năng lực đoán trước tương lai?”

Úy Trì không nói gì, lúc ấy trong cửa hàng chụp ảnh, trừ khách hàng, chỉ có một mình anh, chị Hường cũng mới tới hai năm trước. Không nghĩ rằng sẽ có người vô ý nghe thấy, thật là sơ suất.

“Nếu thật sự là tôi có thể đoán được, cậu muốn biết điều gì?” Úy Trì thuận tay tắt ánh đèn flash hơi chói mắt, mở đèn ánh sáng trắng, trong phòng tối hẳn đi.

Biểu tình của Đường Tiểu Niên phức tạp, có chút không tương tượng nổi, có chút vui sướng, có chút bi thương.

Cậu chậm rãi nói: “Cô ấy sống có tốt không? Có thi đỗ đại học như mong muốn không? Có ai ở bên cạnh cô ấy không?”

“Không.” Úy Trì nói, “Cô ấy không đi học đại học.”

Đường Tiểu Niên giật mình, “Cái gì? Cô ấy không thi được đại học? Không thể nào.” Thành tích của Hạ Sơ không kém.

“Cô ấy là bạn học của cậu à?” Úy Trì hỏi.

“Cô ấy không thể nào không đi học đại học.” Đường Tiểu Niên trừng mắt nhìn chằm chằm Úy Trì.

“Vì sao cậu muốn biết hàng một năm tới của cô ấy đã xảy ra cái gì?” Úy Trì vẫn một mực hỏi vấn đề của mình.

Biểu cảm của Đường Tiểu Niên yên tĩnh trở lại, “Anh trả lời tôi trước, vì sao cô ấy không đi học đại học?”

Úy Trì đặt máy ảnh ở trên ngăn tủ bên tường, dựa vào tường, im lặng một hồi rồi nói: “Bởi vì cô ấy xảy ra chút chuyện.”

“Cho nên, cô ấy phải học lại?”

“Cậu muốn giúp cô ấy tránh được chuyện ngoài ý muốn sao?”

“Làm sao tránh được?” Đường Tiểu Niên không chút ngập ngừng.

“Chờ các cậu thi tốt nghiệp xong, lại tới tìm tôi đi.”

Đường Tiểu Niên nghĩ thầm, sau khi thi xong tốt nghiệp? Vậy nói cách khác, việc ngoài ý muốn của Hạ Sơ không phải là vì cuộc thi rồi không đi học đại học. Vậy thì vì cái gì?

Cậu thấy ông chủ đường như không có nói thêm nữa, đối với chuyện mình để ý, cậu luôn vội vàng, nhưng lúc này lại không vội được, cậu không thể không ép chính mình bình tĩnh, đừng nóng vội.

Úy Trì cầm lấy máy ảnh, một lần nữa đi mở chụp ảnh đèn, anh đi tới trước mặt Đường Tiểu Niên, ấn nút chụp, rồi lại ngẩng đầu nhìn Đường Tiểu Niên.

Đường Tiểu Niên đã trở lại vẻ mặt không chút biểu cảm, ông chủ có chút bất ngờ, cậu cười nói: “Về việc vì sao tôi muốn biết trước tương lai một năm tới của cô ấy sẽ xảy ra chuyện gì, tôi đoán là anh đã biết. Quả nhiên, người có thể đoán được tương lai.”

5,

Ba năm trước đây (Mùa đông năm 2013), thành phố A.

Bầu trời chuyển sang màu trắng, Úy Trì đón gió đi tới, đêm qua tuyết rơi nhiều, khiến cho con đường núi vốn khó đi càng khó bước thêm nửa bước. Đi tiếp thêm khoảng 100 mét nữa, cuối cùng thấy được chút màu đỏ mờ mờ phía trước.

Anh nhanh chóng bước đến gần, phát hiện một chiếc balo vải jeans bị tuyết chôn vùi hơn nửa, còn có một chiếc máy ảnh, với dây đeo màu đỏ.

Anh mở ra máy ảnh, nhìn thấy tấm hình cuối cùng Úy Lam chụp - - là tấm ảnh chụp chung của em gái anh với một cô gái xa lạ.

6,

Úy Trì lại mơ thấy ánh lửa như máu, giật mình tỉnh lại. Anh nhìn điện thoại, mới ba giờ sáng.

Anh biết mình không ngủ thêm được, ngồi dậy đi sang thư phòng, xem thư còn chưa xem xong trên bàn, trên giá sách của anh bày đầy sách về thiên văn, vật lý, tâm lý, quý thần loạn lực, văn học các loại.

Như thường ngày, tám giờ Úy Trì tới cửa hàng chụp ảnh, bởi vì nơi ở cách cửa hàng không xa, trừ khi trời mưa, anh đều đi bộ. Anh đang định cửa hàng hay ăn mua bữa sáng thì nhìn thấy một chiếc xe lái ra từ trong khu chung cư phía trước... Mà người phụ nữ ngồi ở ghế phụ bên tay lái, anh vừa liếc mắt là nhận ra được. Anh muốn chạy theo, nhưng trên đường liên tục có xe qua lại khiến cho anh không thể không ngừng lại. Đợi tới khi anh nhìn lại, xe kia đã chạy tới đầu đường, rẽ và biến mất.

Triệu Mạc Ly ngồi trên ghế lái phụ nói với Hàn Kính đang lái xe: “Ngày đầu tiên đến bệnh viện lớn làm việc, có chút căng thẳng.”

“Chuyện điên rồ như bỏ nhà ra đi em còn làm được, còn có thể căng thẳng sao?”

Mạc Ly bị thương trần thuật: “Chẳng phải là em có tam quan (*) không hợp với người ba yêu quý của em, bị áp bức có chút bất đắc dĩ thôi. Lúc còn đi nhà trẻ, mẹ em dẫn em đi xem Hồ thiên nga. Em chỉ thấy cái váy trắng đó đẹp, muốn học múa, ba em không cho, bắt em học Piano; sau đó em muốn học vẽ, về sau làm phim hoạt hình, ông cũng không cho, nói là không tương lai. Sao lại là không có tương lai rồi? Phim hoạt hình của Trung Quốc chúng ta luôn luôn ở bậc trung, chỉ cần không từ bỏ, một ngày nào đó có thể làm được những tác phẩm nổi tiếng toàn bộ thế giới; về sau nữa em muốn học y, ông lại sống chết muốn em học kinh tế, lần này em cương quyết chống lại đăng ký trường y; chờ khi em chập vọt tốt nghiệp rồi, định làm lương y, ông lại lên tiếng để em về nhà kết hôn sinh con. Em không muốn có một cuộc hôn nhân không có tình yêu, lại càng không muốn sinh con cho người mình không yêu. Em không muốn để cuộc đời mình trôi qua vừa buồn tẻ vừa đáng buồn. Ván cờ cuộc đời mình em muốn tự mình chơi, cho dù sau này không bằng ông, cho dù sau cùng không thắng, ít nhất em được vui sướng trong quá trình đó.

(*) Tam quan: thể giới quan, giá trị quan, nhân sinh quan.

Hàn Kính nhìn cô bạn thanh mai trúc mã lộ ra sự anh khí cùng kiên định giữa hai hàng lông mày, mỉm cười nói: “Anh còn tưởng rằng lần này ba em gọi em trở về, em cũng trở về, tưởng định làm con gái hiếu thảo cơ đấy.”

“Em nào có bất hiếu? Đi ra bên ngoài, nhìn thấy đồ thực phẩm chức năng có lợi cho bệnh cao huyết áp đều mua về gửi cho lão nhân gia người. Quà sinh nhật ông năm nào em cũng không quên. Tết năm nào em cũng về ăn tết. Em kính trọng ông, nhưng không ủng hộ một số quan niệm của ông, em hiểu thuận, nhưng không định hy sinh bản thân vì đại cục” Mạc Ly đáng thương tội nghiệp nói, “Em trở về, chỉ vì nhớ món bánh bao hấp và bánh trôi nấu rượu của nơi này thôi.”

Sau khi Triệu Mạc Ly đến bệnh viện, tới báo danh ở khoa u bướu. Chủ nhiệm khoa dẫn cô đi giới thiệu với các đồng nghiệp trong phòng, rồi ai bận

chuyện của người này.

Triệu Mạc Ly ở bên ngoài hơn ba năm, nửa trước năm cô làm việc ở các nơi trong nước, về sau, cô chọn một thành phố nhỏ bản thân cô vừa ý, thuê phòng, vào làm việc tại một bệnh viện loại B.

Tuy bây giờ thay đổi bệnh viện, nhưng đơn mà không đổi thuốc, Triệu Mạc Ly học tập, làm trợ thủ cho các tiền bối, lễ phép khiêm tốn, mới một buổi sáng, cô đã có mối quan hệ hữu hảo với các đồng nghiệp cùng khoa.

Giữa trưa, Triệu Mạc Ly ăn cơm cùng đồng nghiệp nữ, đồng nghiệp hỏi cô vì sao muốn học y.

Mạc Ly nghĩ nghĩ, nói: “Vì trách nhiệm.”

Đồng nghiệp nữ nói: “Vĩ đại. Tôi là vì trước đây xem một bộ phim truyền hình, tên là “Đều là do thiên sứ chọc họa”. Về sau lớn rồi, nội dung phim kia cũng quên gần hết, nhưng mà vẫn luôn mong muốn được làm thầy thuốc như cũ.”

Mạc Ly nói cực kỳ văn hoa: “Thế giới khách quan bên ngoài chỉ là lưu lại trong lòng bạn một hạt giống, kết quả, hạt giống tự mình mọc thành cây. Đây là một câu nói không biết trước kia tôi đã đọc được ở đâu, miêu tả rất chính xác hoàn cảnh này của cậu.”

“Ha ha, đúng vậy. Tuy làm thầy thuốc cực kỳ cực khổ, mệt chết đi được, nhưng cảm giác cứu sống người khác vẫn luôn tốt đẹp.”

Mạc Ly yên lặng giờ ngón cái, người đồng nghiệp này mới thật là vĩ đại.

Mạc Ly nghĩ đến bản thân, thật ra cô có vẻ có mong muốn làm người sản xuất phim hoạt hình. Nhưng bởi vì khi cô đang học trung học, sức khỏe mẹ cô càng lúc càng kém, cô quyết định đăng ký học khoa y.

Kết quả không đợi cô tốt nghiệp đại học, mẹ cô đã đi rồi.

Buổi chiều, sau khi Triệu Mạc Ly đi theo tiền bối kiểm tra phòng xong, đang định về văn phòng, nhìn thấy một bà lão ngồi ở tận cuối hành lang, vẻ mặt mê mang.

Cô đang định qua đi hỏi thăm tình hình thì nhìn thấy một nam sinh cầm theo bệnh án đi từ văn phòng chủ nhiệm ra. Mạc Ly nhìn anh ta nâng bà dậy, bởi vì chiều cao của anh ta cao hơn so với bà rất nhiều, cho nên khi nói chuyện cùng bà cụ, anh ta hơi hơi khom người, cúi đầu.

Khi bọn họ đi qua bên người cô, Mạc Ly nghe thấy nam sinh cười nói: “Bà nội, con thực không sao.”

7,

Kỳ thi vào tốt nghiệp tới đúng hạn. Ngày 7-8 tháng 6, thời tiết Thượng Hải sáng sủa, cũng không nóng, coi như thời tiết tốt.

Thi xong môn Tiếng Anh cuối cùng, Hạ Sơ đi ra khỏi trường thi, bạn học cùng phòng thi ngồi cùng bàn với cô cũng nhanh chóng đi ra, đi đến bên người cô, “Làm bài thế nào?”

Hạ Sơ gật đầu, “Cũng tạm, cậu thi sao?”

“Cảm giác cũng OK.” Bạn học cùng bàn kéo cánh tay cô, “Cuối cùng cũng được giải phóng, Hạ Sơ Bảo Bảo, đi, chúng ta đi quẩy đi!”

“Chờ chút.” Lúc bạn học cùng bàn nói chuyện, Hạ Sơ nhìn chăm chăm vào phòng thi cách vách, không bao lâu sau, cô thấy Đường Tiểu Niên đi tới.

Lúc này người đến người đi bàn luận ầm ĩ, Hạ Sơ cùng bạn ngồi cùng bàn đứng dưới tầng cây, nhìn thấy Đường Tiểu Niên đi tới càng ngày càng gần, tim cô cũng đập càng lúc càng nhanh, hai tay đặt trước bụng theo bản năng, phối hợp hít sâu.

Đường Tiểu Niên: “Luyện công?”

“...” Hạ Sơ ấp úng nói, “Khi nào thì cậu rảnh? Chúng ta hẹn một ngày gặp mặt được không? Tôi có việc muốn nói với cậu.”

Người bạn ngồi cùng bàn vẫn luôn cảm thấy Hạ Sơ yêu đơn phương rất ngốc ngếch, leo núi nào không leo, lại leo vào ngọn núi lửa khó mà đoán trước được này.

Đường Tiểu Niên nhìn chăm chăm Hạ Sơ một lúc lâu, đột nhiên nở nụ cười, “Được. Hôm nay mình có việc, vài ngày sau hẹn cậu.” Sau đó cậu đưa tay sờ vào đôi má hồng hồng của cô: “Cậu đi chơi với bạn trước đi.”

Hạ Sơ ngây ngốc, một lúc lâu sau mới trả lời: “À...”

Đường Tiểu Niên vừa đi, bạn học ngồi cùng bàn không còn gì để nói: “Đấy là cậu ta chiếm tiện nghi của cậu, sờ soạng mặt cậu cả buổi.”

“Nói bậy!” Hạ Sơ thẹn thùng nói, “Phải nói là, cuối cùng mình cũng để cho cậu ấy chiếm tiện nghi rồi.”

Bạn ngồi cùng bàn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Cậu cũng đúng là làm mình nở mày nở mặt!”

Cô nghĩ tới rất nhiều cách biểu đạt tâm ý của mình với cậu, cậu nói “Tớ thích cậu” ấn dấu trong lòng cô đã lâu, đợi thời cơ toàn bộ chín muồi, mới nói với cậu ấy.

Tệ nhất chính là yêu đơn phương, nhưng mà cô tình nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Có Anh, Kì Ước Thành Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 1.4

Edit: Thoa Xù

Beta: Hoàng Ngọc Tử Băng + Tử Sắc Y

8

Đường Tiểu Niên lại đi vào tiệm chụp ảnh, lần này chỉ thấy một người phụ nữ đang quét dọn vệ sinh.

“Ông chủ đâu ạ?”

Người phụ nữ ngẩng đầu lên, “Ra ngoài ăn cơm rồi.”

Liên tục mấy ngày gần đây Uy Trì đều đến ăn cơm ở chỗ gần khu chung cư nơi lần trước gặp được chiếc xe kia. Lúc trở lại tiệm thì thấy Đường Tiểu Niên đang ngồi trên ghế sofa cạnh cửa sổ, gầy gầy đàn ghi-ta, âm điệu nhẹ nhàng vang lên mang theo chút ưu thương --《Vực sâu số phận》.(*)

(*) Là bài hát của ca sĩ Tê Tần,

Link đây: <https://www.youtube.com/watch?v=aravo68oGG4>

Đường Tiểu Niên thấy Uy Trì bước vào, ngừng gảy đàn.

“Chị Hường, hôm nay chị nghỉ sớm đi.”

Chị Hường vừa mới thu dọn xong dụng cụ quét tước, không hỏi nhiều, trả lời “Vâng”, rồi lập tức vào trong phòng vệ sinh rửa tay, sau đó bước ra sau tấm bình phong lấy ví da rồi rời đi.

Uy Trì đến quầy bar rót hai cốc nước, cốc bằng gốm sứ một đen một trắng, anh đặt cốc màu trắng lên bàn trà nhỏ trước ghế sofa, sau đó anh ngồi dựa vào chiếc ghế mây.

“Thi tốt nghiệp trung học xong rồi hả?”

Đường Tiểu Niên rũ khóe miệng xuống.

Uy Trì bưng cốc màu đen lên uống một hớp, khách quan nói một câu: “Thật ra thì cậu không cần thiết phải lãng phí thời gian đi thi tốt nghiệp trung học.”

Đường Tiểu Niên nhắm mắt lại suy nghĩ, rõ ràng là mới mười tám tuổi, lại đặc biệt khiến người ta cảm thấy cậu ta trưởng thành sớm và quyết đoán, “Nhưng tôi càng không muốn vào bệnh viện chờ chết. Tôi tình nguyện để cho cha mẹ tôi giữ lại tiền dành dụm, đóng cho viện dưỡng lão, để cho họ chăm sóc tốt cho bà nội tôi.

Hơn nữa, tôi cũng muốn xem qua một chút, nếu như tôi không mắc cái bệnh chết tiết này, thì có phải tôi có thể đi theo con đường mà tôi nghĩ hay không... Đáp lại cô ấy khi ở trường học, nói cho cô ấy biết suy nghĩ của tôi, chờ sau khi tốt nghiệp, tôi sẽ cố gắng làm việc kiếm tiền, chăm sóc tốt cho cô ấy, còn có bà nội nữa.” Đường Tiểu Niên nói xong, mở mắt ra, “Ông chủ, cuộc sống của anh nhất định rất thú vị, nhìn thấy hết tương lai, như vậy cũng giống như nhà tiên tri. Là mấy ảnh của anh có thể thấy trước tương lai, hay là bản thân anh?”

Uy Trì không trả lời, “Điều này quan trọng sao?”

Đường Tiểu Niên không hỏi nữa, “Được rồi, ông chủ, vậy anh có thể nói cho tôi biết tại sao cô ấy không đi học đại học không?”

“Cô ấy chết.” Uy Trì thấy Đường Tiểu Niên khiếp sợ đứng lên, anh nói tiếp, “Cô ấy và người nhà của cô ấy, lái xe ra ngoài, xe lao đi với tốc độ cao.”

“Anh... Nhất định là nói vậy!” Đường Tiểu Niên phần nộ luôn miệng nói đến giọng cũng run rẩy.

“Sau khi thi tốt nghiệp trung học xong, cô ấy sẽ cùng ba mẹ đi du lịch, tôi nghĩ họ gặp chuyện không may là vào cái ngày đi du lịch đó.”

Đường Tiểu Niên không cách nào tiếp nhận, anh lại ngã xuống ghế sofa, hồi lâu sau mới lại mở lời: “Tôi không tin.”

“Vậy hà có gì cậu lại tới tìm tôi?”

Đường Tiểu Niên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi đi tìm cô ấy, nói với cô ấy và người nhà của cô ấy.”

“Cậu cảm thấy bọn họ sẽ tin sao?”

Đường Tiểu Niên nhớ tới người phụ nữ chết đuối đó, anh lắc đầu, “Sẽ không.”

“Cậu không muốn để cho cô ấy chết sao?”

“Nói thừa, dĩ nhiên là không muốn!” Đối với Uy Trì không mang theo chút tình cảm kể lại chuyện chết chóc, Đường Tiểu Niên nghe thấy vô cùng ác cảm, cậu xoa nhẹ khuôn mặt, kiềm chế ý nghĩ muốn bộc phát tính khí, “Ông chủ, năm đó anh có cố gắng cứu vãn người chết đuối đó sao? Hay chỉ là một lời nhắc nhở hồi hợt, sau đó chờ bà ấy chết?”

Uy Trì có phần mệt mỏi day nhẹ huyết thái dương, liên tiếp mấy ngày gần đây, anh đều ngủ không ngon, “Bây giờ, chúng ta đang nói đến bạn học của cậu.”

Đường Tiểu Niên cười khổ, “Cô ấy là người tôi yêu mến.”

“Vậy thì không thể tốt hơn rồi.”

9

Triệu Mạc Ly không bài xích nghề bác sĩ này, nhưng cô thật sự không thích bệnh viện cho lắm -- hầu như mỗi ngày, đều phải đối mặt với tử vong, hoặc còn chưa sinh ra nhưng đã xác định là sẽ chết.

Cô lại nghĩ tới mấy ngày trước nhìn thấy người thanh niên đó dẫn theo bà nội, hôm nay trong lúc vô tình biết được từ chủ nhiệm khoa, cậu ấy mắc khối u ác tính, hơn nữa không định hóa trị. Lý do của cậu ấy thẳng thắn và thực tế, không muốn lãng phí tiền của.

Hàn Kính để thức ăn mua ở bên ngoài vào chén đĩa của mình, rồi vào thư phòng gọi Triệu Mạc Ly ăn cơm, chỉ thấy cô ngồi trên ghế ngẩn người.

“Ăn cơm thôi. Hôm nay thời tiết tốt, cơm nước xong chúng ta lại ra bờ sông đi dạo một chút.” Hàn Kính thấy cô bất động, đến gần cô, “Nghĩ gì thế?”

“Anh còn nhớ năm mười tám tuổi đáng vẽ của em thế nào không?”

“Mười tám tuổi? Mười năm trước hả.” Hàn Kính nhớ lại nói, “So với bây giờ thì trẻ tuổi đáng yêu, chuyện này là đương nhiên rồi. Xem truyện tranh, xem tiểu thuyết, thích vui đùa, thích ăn, thích dính lấy mẹ em.”

“Không buồn không lo?”

“Ừm.” Hàn Kính thấy bên cạnh máy vi tính của Triệu Mạc Ly để một tấm ảnh, anh cầm lên xem, “Chụp tấm ảnh này lúc nào? Người chụp chung với em là ai thế?”

“Bốn năm trước. Là lúc em rời Thượng Hải gặp được cô bé này trên xe lửa.” Đây là một chuyện khác gần đây làm cho Mạc Ly để tâm đến, “Cô bé ngồi đối diện với em, là người rất cởi mở hoạt bát, nói chuyện cũng rất thú vị, hai bọn em trò chuyện rất hợp ý. Cô bé nói tên cô là Uy Lam, đến thành phố A chơi, cuối cùng cô bé để lại số điện thoại cho em, nhưng mà có thể điện thoại di động của cô bé rớt mất rồi. Em còn tưởng rằng gặp một lần đó thì hết rồi, kết quả lần này em mới vừa trở lại Thượng Hải liền nhận được tấm ảnh này. Anh nói xem, có phải rất kỳ lạ không?” Triệu Mạc Ly nói xong, đứng lên, “Hay là cơm nước xong đừng đi bờ sông gì đó, chúng ta đến trường trung học S đi dạo đi? Tấm ảnh này em nhận được bên đó, có lẽ cô bé ấy thường đi qua chỗ đó, nói không chừng em và cô ấy còn có thể gặp lại.”

Là một ngôi trường có thể liên tưởng đến trường Trung học Dân quốc, trong trường trồng nhiều cây xanh tươi tốt, vẫn còn lưu giữ một tầng ngói xanh kết hợp giữa Trung Quốc và Phương Tây. Vừa nhá nhem tối, một số người dân gần đó sẽ đến sân thể dục của trung học S tản bộ.

Triệu Mạc Ly và Hàn Kính đến trung học S, hai người vào phía sau trung học S vừa đi dạo vừa tán gẫu, khi đến từ kính phía trước thư viện, Mạc Ly thấy bên trong trưng bày ảnh chụp.

Cô ghé sát vào xem, “Là khóa học sẽ tốt nghiệp cấp ba năm nay sao?” Vừa nhìn, quả nhiên trên ảnh chụp có đóng dấu “Trung học S Thượng Hải ảnh lưu niệm tốt nghiệp khóa 2016”.

Triệu Mạc Ly lướt qua những gương mặt trẻ tuổi kia, nhưng lại thấy được cậu nam sinh kia, mang theo chút cười, đứng ở hàng cuối cùng.

Bức ảnh chụp bên cạnh bảng đen, dùng phấn màu đỏ viết: Cho dù thành tích như thế nào, đường đời của con người còn rất dài! Mong rằng các bạn đạp gió rẽ sóng, tung cánh bay cao, tạo nên tương lai tốt đẹp và rộng lớn!

“Gặp phải chuyện đã xác định sẽ phải chết, chúng ta nên làm gì bây giờ? Làm thế nào mới đúng đây?” Mạc Ly nhìn về phía Hàn Kính, trong mắt tràn đầy vẻ đáng tiếc.

Uý Trì đi dọc bờ sông.

Một năm đó, ngoại trừ thời gian ở thành phố A, mỗi ngày vào buổi tối anh sẽ trích ra một khoảng thời gian để lái xe đến bờ sông đi một vòng. Anh chỉ biết người kia bị kẻ khác cướp đồ rồi đẩy xuống hạ lưu sông Trường Giang là vào buổi tối, nhưng không biết thời gian cụ thể, địa điểm cụ thể. Kiểu tuần tra này hi vọng mong manh, nhưng mà cuối cùng, quả thật anh cũng không thể cứu được người kia.

Uý Trì nhìn về mặt sông mênh mông. Mà lần này, anh cũng không cách nào xác định, có thể thật sự thay đổi kết cục hay không.

10

Hạ Sơ đợi hai ngày, rốt cuộc Đường Tiểu Niên vẫn không liên lạc với cô, cho nên hôm nay khi cô mở cửa nhà ra, lúc nhìn thấy người đến trước cửa, thì ngạc nhiên mừng rỡ.

“Sao cậu tới đây? Không đúng, làm sao cậu biết nhà mình ở đâu?”

“Hỏi lớp trưởng, cậu ấy có địa chỉ liên lạc.”

“À.” Sau khi Hạ Sơ hỏi phục lại tâm trạng, nhỏ giọng hỏi, “Muốn vào trong ngôi không?”

“Không ngồi, mình tới 'bắt cóc' cậu.” Đường Tiểu Niên hơi nghiêng đầu, thấp thoáng lộ ra nụ cười chân thành.

“Cái gì?”

Đường Tiểu Niên thở dài, “Mình cũng không muốn dùng thủ đoạn cứng rắn, dù sao dưa hái xanh thì không ngọt. Nếu không thì cậu bỏ trốn theo mình đi?”

Mặc dù Hạ Sơ vẫn nghe như lọt vào trong sương mù, nhưng trên mặt đã ửng hồng.

“Ngày mai mình phải đi du lịch với ba mẹ. Tiểu Niên, cậu chờ mình trở lại được không? Chờ mình trở lại, mình sẽ đi tìm cậu...”

“Xem ra vẫn phải bắt cóc thôi.”

“Hả?”

Đường Tiểu Niên bắt lấy cánh tay của Hạ Sơ, “Điện thoại di động của cậu vẫn mang theo chứ?”

“Ừ.”

“Vậy thì đi thôi.”

“Đợi một chút, tiểu Niên, cậu muốn dẫn mình đi đâu vậy? Được rồi được rồi, mình đi với cậu, nhưng mà, trước tám giờ mình phải trở về, nếu không ba mẹ...”

“Hạ tiểu thư, bây giờ là cậu bị mình bắt cóc, khi nào thì cậu có thể trở về nhà, là do mình quyết định.”

“...”

Trên bầu trời ánh nắng chiều dần dần coi bỏ vẻ rực rỡ, biến đổi thành màu xanh khói.

Đường Tiểu Niên nắm tay Hạ Sơ, ngồi trên xe buýt.

Trong đầu nhớ lại cuộc nói chuyện với Uý Trì trước đó --

“Cậu muốn giúp cô ấy như thế nào?”

“Tôi sẽ dẫn cô ấy đến một chỗ, sau đó báo tin cho ba mẹ cô ấy, là cô ấy an toàn, nhưng mà, tạm thời sẽ không về nhà. Nhưng chuyện này cũng không thể bảo đảm, rằng ba mẹ cô ấy sẽ lập tức hủy bỏ chuyến đi lần này -- nếu như họ cảm thấy cô ấy chỉ tạm thời mất tích không có nguy hiểm gì, lại không muốn lãng phí vì chuyến du lịch này đã thanh toán tiền rồi, như vậy rất có thể, bọn họ vẫn sẽ xảy ra chuyện. Có đúng không, ông chủ?”

“Có lẽ vậy.”

“A... Tại sao có chuyện bất thường như vậy chứ, thế nhưng tôi phải tin. Tóm lại, tôi sẽ tiếp tục liên lạc với họ, nếu như họ không hủy chuyến đi, tôi lập tức nói cho họ biết, tôi dẫn cô ấy theo, mãi mãi không trở lại.”

Xe đi đến ngoại thành, trên xe chỉ lác đác vài người. Hạ Sơ chưa từng ngồi đường xa như vậy, nhưng cô đã hoàn toàn không để ý đến xe này sẽ đi đến

đầu, chỉ chú ý đến người bên cạnh, suy nghĩ, bọn họ như bây giờ, có tính là hai bên tình nguyện không đây?

Đột nhiên cô nghe thấy tiểu Niên khẽ cười. Cô cho rằng nội tâm của mình bị cậu ấy nhìn thấu, vẻ mặt thẹn thùng, “Sao cậu cười?”

“Mình tự cười mình.” Đường Tiểu Niên nghiêng đầu nhìn Hạ Sơ, “Mình cứ ôm khư khư hiện thực quá thành ra giả dối, cố ý đóng kịch trái lại cũng trở về con người thật của mình.”

Điện thoại di động của Hạ Sơ vang lên, là mẹ của cô gọi tới.

Cô có phản lương cuồng nhận điện thoại: “A lô, mẹ ạ?”

“Con đang ở đâu vậy? Sao không có ở nhà?”

Hạ Sơ đang đau đầu không biết phải nên nói rõ tình huống trước mắt như thế nào, điện thoại di động liền bị người bên cạnh lấy qua.

“Xin chào, dì ạ, con tên là Đường Tiểu Niên, là bạn học của Hạ Sơ. Con dắt Hạ Sơ ra ngoài chơi hai ngày.”

“Hả? Như vậy sao được? Ngày mai chúng tôi muốn dẫn tiểu Sơ đi du lịch. Con... Con để tiểu Sơ nghe điện thoại đi.”

“Thật xin lỗi.” Đường Tiểu Niên nói xong, lập tức cúp điện thoại, tắt máy. Sau đó cậu nói với Hạ Sơ, “Tạm thời tớ sẽ giữ điện thoại di động của cậu.”

Hạ Sơ mù mờ rồi...

“Bọn mình thật sự phải ở bên ngoài hai ngày sao?”

“Ừ.”

“Mẹ mình nhất định là giận điên lên rồi... Tính tình của bà ấy nóng lắm... Mình lại gọi điện thoại cho bà ấy giải thích một chút đi... Không đúng, cậu nói đùa mà, tối nay bọn mình sẽ trở về chứ...” Hạ Sơ nói năng lộn xộn không đầu không đuôi.

Đường Tiểu Niên nâng mặt Hạ Sơ lên, hai người bốn mắt nhìn nhau, “Hôm nay, mỗi một câu mình đã nói với cậu đều là thật.”

“...”

“Chọn mình, hay là chọn đi du lịch?” Đường Tiểu Niên nghiêm túc hỏi, “Hạ Sơ, trả lời mình.”

“Cậu.”

“Ngoan lắm.” Đường Tiểu Niên xoa nhẹ tóc Hạ Sơ, “Hội chứng Stockholm (*).”

“...”

(*) Hội chứng Stockholm là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý, trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Có Anh, Kì Ước Thành Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 1.5: Năm tháng đơn thuần (tiếp theo)

Editor: Từ Sắc Y

Betaer: beyours07, Thoa Xù

Ánh sáng phía chân trời càng lúc càng mờ nhạt, Đường Tiểu Niên lôi kéo Hạ Sơ đi ở trên đường trần nhỏ.

Trần nhỏ này tên là Lộ Tư, được xây dựng ven bờ sông, được tạo thành từ một con phố chính và vô số con hẻm nhỏ. Nhiều kiến trúc cổ xưa, cây cối chọc trời.

Chạng vạng, hai người ăn chút đồ ở chợ đêm phố chính, sau đó mới đi tìm nhà dân nhìn qua còn mới để trọ lại.

Đi vào trong phòng chính, Hạ Sơ tự động mở rộng cửa, cả gương mặt đỏ bừng.

Kết quả đi vào phòng, Đường Tiểu Niên đi đến nhà vệ sinh rửa mặt, rồi sau đó chọn nằm xuống cái giường gần cửa, nói với cô: “Nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai sẽ dẫn cậu đi nữa.”

Hạ Sơ tự phi nhỏ bản thân sâu sắc: Tuổi nhỏ, tâm thuật bất chính. (trong lòng có suy nghĩ xấu)

Chờ Hạ Sơ rửa mặt xong, nằm nghiêng ở gần cửa sổ trên giường, cô nhìn Đường Tiểu Niên tựa hồ đã ngủ thiếp đi.

“Còn nhớ rõ lần mình giúp cậu sửa xe không?” Đường Tiểu Niên mở mắt, nhìn lại Hạ Sơ, nhẹ giọng nói, “Mình có lòng tốt muốn giúp cậu, nhưng tiếc là thiết bị không tốt, không đầy đủ đồ sửa, mình cảm thấy bản thân rất vô dụng, luống cuống sao còn đá hỏng xe cậu.”

“Sau này cậu, đi đường cũng đừng đọc sách, vấp ngã còn không học tốt. Trước khi mua đồ ăn vặt phải xem lại nhật ký (kính nguyệt). Thủy tinh vỡ thì đừng đưa tay nhặt. Thông minh lên một chút thông minh lên một chút, bớt để bản thân chịu tội, cũng để cho lòng mình thoải mái hơn một chút.”

“Mình nhớ rõ cậu, là người cao nhất trong đại hội thể dục thể thao, tham gia cuộc thi chạy bộ 1800m. Chạy đến đích, thì té xỉu. Mình còn nghe bạn học cậu nói rằng cậu rất giỏi, bởi vì không có nữ sinh nào muốn tham gia hạng mục này, cho nên cậu mới báo dCậu. Lần đầu tiên tham gia đại hội thể dục thể thao, lần đầu tiên tham gia cuộc thi chạy cự li dài. Lại được huy chương đồng. Đồ ngốc.

“Được rồi, ngủ đi.”

Hạ Sơ vừa bị mắng vừa nghe lời thô lỗ mà trở nên có chút mê mẩn, “À.”

Hạ Sơ chờ đến lúc cảm thấy Đường Tiểu Niên đã ngủ thiếp đi, trong bóng đêm, cô mở di động, gửi một tin nhắn cho mẹ, nói rằng cô không có chuyện gì, bảo bà đừng lo lắng. Để ngày mai bà yên tâm đi du lịch hai người với ba ba.

Sau khi gửi xong lại tắt nguồn điện thoại, cô thầm hứa, sau khi quay về nhất định phải nhận tội với ba mẹ, lần này cứ để cô tùy hứng một hồi đi.

Bầu trời ban đêm đổ mưa, đến khi trời tờ mờ sáng, Hạ Sơ đã tỉnh.

Đường Tiểu Niên từ trên ban công đi vào, trên tay còn cầm di động của cô.

“Tỉnh rồi à.” Đường Tiểu Niên đi đến mép giường ngồi xuống, dựa qua, đưa môi hôn xuống trán cô, “Mẹ cậu nói rồi, cho cậu theo mình chơi hai ngày. Cô sẽ không la.”

Hạ Sơ cảm thấy kinh ngạc trước thái độ của mẹ, cũng bất ngờ trước nụ hôn này.

“Cô khỏe, thưa cô, con tên là Đường Tiểu Niên, là đồng học của Hạ Sơ. Vào tháng tư năm nay, con kiểm tra phát hiện ra khối u ác tính, hơn nữa xác suất chữa trị vô cùng thấp. Con muốn khoảng thời gian cuối cùng của đời mình, để Hạ Sơ theo chơi với con hai ngày. Điều này cũng xem như là một trong những tâm nguyện của con. Nếu có thể, hi vọng hai người có thể hủy bỏ đợt du lịch này —— nếu không thì, nhà cô có thể sẽ vĩnh viễn không gặp được em ấy rồi.” Cậu nói cuối cùng kia, đoán chừng ngoại trừ Uy Trì và Đường Tiểu Niên, thì bất cứ người nào nghe xong cũng đều cảm thấy không có Logic, chỉ thuần túy là lời đe dọa không có ý tốt.

Cho nên mẹ Hạ Sơ cũng bị tức giận không nhẹ, “Đội Tiểu Sơ trở về, tôi không thể không đánh con bé đó một trận.” Nói xong lại nhìn sang bạn già còn đang thu xếp hành lý, “Còn xếp cái gì mà xếp! Không đi nữa! Con gái của ông bỏ trốn theo trai rồi!”

Uy Trì ngồi ở trong xe, lúc nhìn thấy kim đồng hồ chỉ đến 9 giờ rưỡi, thì cuối cùng anh cũng đã nhìn thấy mẹ Hạ Sơ từ trong lầu đi ra. Trong tương lai anh có nhìn qua ảnh, tuy rằng không rõ lắm, nhưng miễn cưỡng có thể nhận ra.

Trên tay bọn họ không cầm theo hành lý.

Uy Trì nhẹ nhàng thở ra, chờ nhìn thấy mẹ Hạ Sơ cầm theo một túi thức ăn quay về lần thứ hai, anh mới khởi động xe lần nữa rồi đi.

Tạnh mưa, Đường Tiểu Niên và Hạ Sơ đi bộ lên trần trên, Hạ Sơ cứ do dự mãi, cuối cùng cả gan đi lên nắm lấy tay Đường Tiểu Niên, Đường Tiểu Niên cũng mặc ý để cô nắm.

Hạ Sơ nở nụ cười sáng rực rỡ nói: “Chờ sau khi về nhà, mình muốn giảm béo —— ăn ít, tôi chạy bộ.”

“Chạy bộ vào ban đêm rất nguy hiểm, cậu không xem tin tức sao? Đã có người bị giết khi chạy bộ vào ban đêm.”

“Vậy mình chạy quCậu cục cảnh sát.” Hạ Sơ nghĩ, nhà cô rất gần với cục cảnh sát.

“...” Đường Tiểu Niên nói, “Cậu đâu có mập, như vậy là được rồi.”

“Vậy mình sẽ không giảm nữa.”

“Cậu thay đổi ý kiến thật đúng là nhCậu.” Đường Tiểu Niên lắc đầu.

Hạ Sơ: “Vậy ý cậu nói là, mình rất béo, thực sự cần phải giảm béo sao?”

Đường Tiểu Niên: “. . .”

Hạ Sơ cười hi hi, “Rốt cục mình cũng thử cố tình gây sự một lần trong truyền thuyết.” Nói xong, lại ập a ập ứng, không tự tin hỏi, “Tiểu Niên, chúng ta. . . Có phải chúng ta đang quen nhau hay không?”

Đường Tiểu Niên nói khẽ: “Ừ.”

Hạ Sơ cảm thấy, cuộc đời của cô đã toàn vẹn. Mãi cho đến hai ngày sau về nhà, bị mẹ cầm chổi lông gà đuổi theo đánh.

“Tuổi còn nhỏ mà đã học được bỏ trốn theo trai rồi hả? Hừ? Bình thường mẹ dạy mày như thế nào?!”

Hạ Sơ buồn bực nghĩ: Đường Tiểu Niên dám lừa cô! Nói là mẹ cô sẽ không la cô. Phải nói là vừa đánh vừa la hành động song song nhau mới đúng!

“Mẹ, chẳng phải con đã nghe lời mẹ rồi sao, chăm chỉ học hành, cố gắng thi đại học, trước khi thi tốt nghiệp không yêu sớm, không gây rắc rối cho mẹ, con đều đã làm được rồi mà.... . .”

“Tức chết mẹ, mày lại đây, đừng có chạy!”

“Mẹ, rõ ràng là mẹ cầm tinh con thỏ, vậy tại sao lại còn dữ hơn hổ?”

Cha Hạ ngồi trong phòng khách uống trà xem tin tức nói từ từ: “Bởi vì mẹ mày là thỏ lưu manh.”

“Ba, lưu manh là hèn hạ, không phải là hung dữ.”

Mẹ Hạ: “Con nhỏ bíp bộp kia, mày nói ai hèn hạ?!”

Đường Tiểu Niên tra kết quả thi, điểm sàn cao hơn mức các trường ĐH loại 1 đưa ra. Sau một khắc (15p), Hạ Sơ gọi điện thoại tới hỏi điểm, cậu nói, khiến cho cô hết sức cao hứng —— điểm tổng của bọn họ thế nhưng lại giống nhau như đúc. Cậu nhìn thấy nét mặt mình hiện trên màn hình máy tính, tràn đầy bi thương và không cam lòng.

Trong phòng truyền đến tiếng ho khan, cậu nghĩ, mấy ngày nữa phải đi làm thủ tục ở viện dưỡng lão cho bà nội.

Bên kia, Triệu Mạc Ly đang ngồi nhìn màn hình máy tính, xem đồng hồ sơ cơ bản về Đường Tiểu Niên mà cô phải nhờ thầy giáo ở trường cũ tìm giúp.

Không thể nghi ngờ, đây chính là một nam sinh ưu tú. Thành tích xuất sắc, là kiện tướng chạy nhanh, dường như là học sinh nổi trội đức trí thể mỹ (đạo đức, trí tuệ, thể hình, đẹp trai) toàn diện.

Khiến cô ngoài ý muốn chính là, trong hồ sơ tiểu học của cậu, tên và chức nghiệp của ba cậu —— Đường Mục Sáng, giáo sư Piano.

Giáo sư dạy cô piano trong suốt ba năm Đường Mục Sáng. Ân sư của cô.

Trước đây cha mẹ cô bận đi công tác, mọi chuyện đều do vị thầy giáo tôn kính này đảm nhiệm. Thầy cùng cô đón sinh nhật; vào lúc cô bị bệnh chở cô đến bệnh viện; khi cô trCậu chấp với bạn học, sau khi cô bị hãm hại, thay ba cô đến trường học, không chút hoài nghi đứng về phía cô, thầy nói rằng bởi vì hiểu biết cô, cho nên mới tin tưởng phẩm hạnh của cô. . . Cô vẫn luôn biết ơn Đường giáo sư. Nhưng vào lúc cô bước vào trung học thì giáo sư đã phát bệnh qua đời.

Triệu Mạc Ly thật sự không ngờ tới, nam sinh này chính là con trai của ân sư.

Cô trầm ngâm một hồi, cảm lên điện thoại gọi điện, đầu bên kia điện thoại liền được bắt máy, cô lên tiếng nịnh hót nói: “Cậu Đại Đường, là em, Mạc Ly. Em muốn xin quyền góp ủng hộ được không?”

Giọng người bên đầu dây kia nói: “Vậy em nói với ba đi.”

Triệu Mạc Ly cười nói: “Hiện tại mấy chuyện đó không phải là do Cậu quản lý hay sao. Hơn nữa, em không vội quay về, còn không phải là vì giận ba vài ngày tạm thời sao, cũng vì muốn tốt cho lão nhân gia thôi.”

“Ly Ly, em cũng quá khinh thường mình rồi. Đừng nói ba nhìn thấy em, chỉ cần ông ấy nghĩ đến em thì cũng đã tức giận rồi.”

Triệu Mạc Ly: “. . .”

Hạ Sơ đứng trước cửa khách sạn, nhìn Đường Tiểu Niên xuống xe taxi, chậm rãi đi đến bên này. Cậu mặc T shirt màu đen và quần bò, mái tóc dưới ánh nắng chiều chiếu xuống lại ánh lên một vầng sáng. Hạ Sơ nhìn chằm chằm, trong nháy mắt không muốn dời đi.

Bạn ngồi cùng bàn Hạ Sơ về mặt khinh bỉ nói với cô: “Háo sắc, nông cạn.”

Hạ Sơ không vừa ý nói thầm: “Cậu nói mình' háo sắc' mình không phản đối, nhưng cậu lại nói mình' nông cạn', mình không chấp nhận, không riêng mình,

mà còn có Tiểu Niên.”

“Cậu hết thuốc chữa rồi.” Bạn ngồi cùng bàn dờ khóc dờ cười, sau đó dẫn đầu vào khách sạn, tìm vị trí bàn lớp bọn họ đã đặt.

Đường Tiểu Niên đi đến trước mặt Hạ Sơ, “Hôm nay cậu mặc rất đẹp.”

Hạ Sơ mặc chiếc váy liền áo màu xanh biển ngược lưng nói: “Nhất định rồi, đây chính là váy mình cất dưới đáy hòm mà. Từ từ, ý của cậu muốn nói là, quần áo đẹp, người bình thường phải không?”

Hai mắt Đường Tiểu Niên tràn ngập ý cười, “Người càng đẹp mắt.”

Hạ Sơ đỏ mặt khen Cậu: “Thẩm mỹ của cậu rất tốt.” Nói xong đưa tay kéo tay Đường Tiểu Niên, thì phát hiện ra tay Cậu rất lạnh lẽo, “Sao tay cậu lại lạnh như thế này? Không được thoải mái sao?”

“Không có chuyện gì.”

Hạ Sơ nhìn không được mà nắm lấy hai bàn tay Cậu vào trong tay mình xoa xoa.

Lúc hai người đi vào bàn, thì mọi người đều nhìn bọn họ, phát ra tiếng cười hết sức quái dị.

Trưởng lớp vừa mới dẫn đầu trêu ghẹo, nay lại lập tức ra hiệu mọi người im lặng, “Kêu la, ngạc nhiên cái gì, chưa thấy được người ta yêu nhau hay sao?”

Đường Tiểu Niên khinh bỉ, “Là do cậu gây ra.” Cũng không phản đối lời nói của đối phương, Cậu chỉ lo lắng Hạ Sơ sẽ then thừng.

Kết quả Cậu lại chợt nghe thấy Hạ Sơ ngai ngừng nói: “Quả nhiên chuyện tốt truyền ngàn dặm mà.”

Bạn ngồi bàn với Hạ Sơ liên tục lắc đầu, “Con gái gả đi như nước tạt ra ngoài.”

Trong bữa cơm trưởng lớp mời rượu Đường Tiểu Niên, nói: “Người anh em, chúng ta uống một ly nào, chúc cho việc học đi đôi với tình yêu của cậu được chín mười. Sau này, cậu đến đại học lớn nhớ lưu ý vài học muội cho tôi đấy, đương nhiên tôi cũng sẽ tìm kiếm, hai bút cùng vẽ, anh em chúng tôi sẽ cố gắng cười ngựa đuổi theo kịp cậu.”

Hạ Sơ đoạt lấy ly rượu của Tiểu Niên, “Đề tôi, đề tôi đến.” Tay cậu ấy rất lạnh, cô lo rằng cậu ấy thật sự không thoải mái.

Trưởng lớp thấy Hạ Sơ uống một hớp rượu lớn, nhìn không được nói: “Được, tôi mời cậu như một người con trai.”

Đường Tiểu Niên ngồi bên cạnh nhìn thấy Hạ Sơ uống rượu thay mình, trong nháy mắt bàn tay dưới bàn của cậu siết chặt lại, sự không cam lòng trong lòng cậu càng ngày càng nhiều, cuối cùng lại hóa thành chua xót và thê lương.

Đêm xuống, Hạ Sơ nắm tay Đường Tiểu Niên đi gọi xe, cô cười hi hi nói: “Bây giờ mình rất muốn thời gian ngừng lại, bởi vì một phút này, mình cảm thấy vô cùng vui vẻ và hạnh phúc. Còn cậu?”

Giọng nói Đường Tiểu Niên khẽ vang lên trong đêm tối: “Mình cũng vậy.” Cậu lặp lại một lần nữa, “Mình cũng vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Có Anh, Kí Ức Thành Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Năm tháng đơn thuần (tiếp theo)

Edit: Thổ Lạt

Beta: beyours07

Khi Đường Tiểu Niên mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trong bệnh viện.

Sau đó liền nhìn thấy Úy Trì ngồi trên ghế dựa bên cạnh, đang cúi đầu nhìn điện thoại.

“Sao tôi lại ở đây?”

Úy Trì ngẩng đầu, “Cậu đến tìm tôi, ngất xỉu.”

“À, phải.” Sắc mặt Đường Tiểu Niên tái nhợt, tiếng nói có phần không có khí lực, “Vốn tôi muốn hỏi anh một chút, xem tôi có thể sống đến khi nào. Bây giờ xem ra không cần hỏi nữa rồi.”

Đường Tiểu Niên nghĩ đến chuyện gì, cười như không cười hỏi: “Ông chủ, tôi vẫn luôn thắc mắc, anh không sợ tôi sẽ nói bí mật của anh ra sao?”

“Cậu cảm thấy lời nói như vậy sẽ có người vô duyên vô cớ tin cậu sao?”

Đường Tiểu Niên trầm nói, sẽ không.

Tương lai một năm tới của cô ấy, sẽ không gặp chuyện không may, nhưng hình như cũng không được tốt lắm.” Ủy Trì nói.

Tiểu Niên thất thần, “Không sao là tốt.”

Ủy Trì không nói rằng, thay đổi tạm thời, đối với tương lai xa hơn mà nói, tốt xấu ra sao không thể chắc chắn được.

Đường Tiểu Niên vừa cười vừa hỏi: “Ông chủ, tôi có nên nói cho cô ấy biết tôi bị bệnh không? Anh nói xem, như vậy là nhân từ hay là tàn nhẫn?”

“Chuyện của cậu, cậu tự quyết định.” Nói xong, Ủy Trì đứng dậy đi ra cửa.

“Thật vô tình.” Đường Tiểu Niên nói, “Ông chủ, chúng ta không có giao tình gì, bèo nước gặp nhau, anh đã có thể giúp tôi như vậy, tôi cảm ơn anh. Bà nội của tôi, bà có phần si ngốc của tuổi già, bây giờ bà vẫn chưa biết tôi sinh bệnh. Tôi có thể xin anh giúp tôi một việc không? Đợi tôi đi rồi, giúp tôi nói với bà nội tôi, tôi ra nước ngoài du học, chờ sau khi tôi buôn bán kiếm nhiều tiền trở về hiếu kính bà.” Đường Tiểu Niên lâm bảm tự nói, “Nếu đến khi đó, bệnh si ngốc của bà nghiêm trọng hơn không nhớ rõ tôi, vậy là tốt nhất.”

Ủy Trì mở cửa, “Nằm viện điều trị đi, có thể sống lâu thêm mấy ngày thì cứ sống.” Anh nói xong, đi ra ngoài.

Triệu Mạc Ly vừa ra khỏi phòng phẫu thuật cùng chủ nhiệm đã bị y tá nhỏ giữ chặt, “Bác sĩ Triệu, bệnh nhân lần trước chị bảo tôi điều tra tài liệu, Đường Tiểu Niên, bây giờ cậu ta ở trong bệnh viện của chúng ta.”

Triệu Mạc Ly vui mừng, “Hả...? Đồng ý chữa trị rồi hả? Nói với cậu ấy, không cần lo lắng tiền thuốc men, tôi sẽ phụ trách.”

Y tá kinh ngạc, “Vì sao? Chị biết cậu ta à? Còn nữa, chị rất nhiều tiền sao bác sĩ Triệu?”

Mạc Ly bí hiểm nói: “Bản thân tôi không có. Nhưng mà, sẽ có người quyên góp.”

Sau đó có đồng nghiệp gọi Triệu Mạc Ly, y tá nhỏ định rót trà táo đỏ ý dĩ cho mình, thì nghe thấy một giọng nói từ phía sau, “Xin chào.”

Cô quay đầu, thấy người đàn ông lúc trước đưa Đường Tiểu Niên tới -- rõ ràng nhìn có vẻ là một người rất điềm đạm, nhưng giọng điệu lại lộ ra sự lạnh nhạt xa cách.

“À, có chuyện gì không?”

Ủy Trì nói: “Chi phí điều trị của Đường Tiểu Niên, bên tôi sẽ phụ trách, cô cứ nói với cậu ấy, là có người quyên góp.”

Y tá cảm xúc giữ nhiệt, nhớ lại những lời bác sĩ Triệu vừa nói với cô, thốt lên: “Anh và bác sĩ Triệu biết nhau à?”

Ủy Trì: “Không biết.”

Y tá thấy anh dù tướng mạo có khí phách, nhưng quần áo bình thường, điện thoại trên tay còn là kiểu dáng của ba bốn năm trước, không nhận được nói thêm một câu, “Vậy anh là như thế nào với Đường Tiểu Niên? Số tiền này không hề nhỏ.”

“Tiền bạc đối với tôi mà nói, chẳng qua là mấy con số.”

Y tá nói thầm, từng thấy người khoe của, nhưng chưa từng thấy ai khoe của nhạt nhẽo như vậy.

Ủy Trì lại hỏi: “Khoa răng của các cô ở đâu?”

Có cái răng âm i đau, anh định đi mua chút thuốc giảm đau về uống.

Cách phía tây của khu khám bệnh của bệnh viện L Thượng Hải không xa, có một trạm nghỉ chân, hành lang thông ra bãi giữ xe. Hành lang gần một trăm mét đầy hoa tử đằng, vừa đến xuân hạ, liền nhuộm một màu tím tươi đẹp, không ít bác sĩ thích đến đây đi dạo sau khi ăn xong.

Giờ phút này, Triệu Mạc Ly đang đứng ở trạm nghỉ chân nói chuyện với vài đồng nghiệp đang ăn trưa.

Bọn họ nói chút chuyện của bệnh nhân, lại tán gẫu chuyện bát quái, Triệu Mạc Ly nghiêng tai lắng nghe, thỉnh thoảng đáp lại một câu, cười một chút.

Đột nhiên có đồng nghiệp hỏi: “Tiểu Triệu, có bạn trai chưa?”

“Hả..., chưa có.”

“Sao vẫn chưa tìm?”

“Không vội.”

Triệu Mạc Ly nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, không biết ai lại vội thế, đi nhanh như vậy?

Ngay sau đó, có người nắm lấy cổ tay cô.

Triệu Mạc Ly nghiêng đầu, chạm vào một đôi mắt đen và sâu.

Anh nói: “Cuối cùng anh cũng tìm thấy em rồi.”

Triệu Mạc Ly nghi ngờ nhìn người đàn ông trước mặt, lại nhìn lướt qua bàn tay bị anh cầm, “Anh à, tôi biết anh sao?”

Úy Trì chậm rãi buông lỏng tay, qua một lúc lâu sau anh mới mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn: “Thật xin lỗi, cô không biết tôi. Nhưng cô và Úy Lam từng chụp ảnh chung.”

Anh mở điện thoại, lục ra một tấm ảnh một mình của Úy Lam.

Triệu Mạc Ly lập tức nhận ra, “À..., phải, tôi từng chụp ảnh cùng cô ấy. Chúng tôi từng gặp nhau một lần. Cô ấy khỏe không?”

“Tôi không biết.”

Lúc này có gió thổi tới, thổi rụng vài cánh hoa màu tím, có một cánh rơi lên vai Triệu Mạc Ly, Úy Trì vươn tay giúp cô lấy xuống, sau đó nói một câu “đã làm phiền rồi”, liền bước đi, mặt không biểu tình.

Để lại Triệu Mạc Ly hoàn toàn không hiểu gì, không phải người kia muốn hỏi cô chuyện của Úy Lam chứ? Có phải Úy Lam xảy ra chuyện gì rồi không? Nhưng khi rời khỏi, vẻ mặt của anh không hề lo lắng, ngược lại còn như thờ phào nhẹ nhõm vậy?

Triệu Mạc Ly sống hai mươi mấy năm, lần đầu tiên gặp được người dù mới tiếp xúc hai phút, đã khiến cô tràn đầy nghi ngờ.

Có đồng nghiệp nữ nói đùa: “Tuy tôi không hiểu chuyện này, nhưng Tiểu Triệu à, nhìn cô và anh đẹp trai đứng dưới giàn hoa tử đằng, cô mặc áo blouse trắng, anh ấy mặc sơ mi trắng, hình ảnh đó thật sự rất đẹp.”

Triệu Mạc Ly im lặng không nói gì.

13

Đường Tiểu Niên nhìn chủ nhiệm khoa u bướu, không tin nổi nói: “Có người quyên tiền cho tôi?”

“Nếu như ban đầu cậu không chịu điều trị là vì chuyện này, vậy thì bây giờ không cần quan tâm đến chuyện này nữa rồi.” Chủ nhiệm quay đầu nói với Triệu Mạc Ly bên cạnh, “Tiểu Triệu, cô nói cho cậu ấy phương án điều trị và cách chuẩn bị trước.” Lại nói với Đường Tiểu Niên, “Tôi là bác sĩ điều trị chính của cậu, sẽ cố gắng giúp cậu. Cậu cứ yên tâm điều trị.”

Chủ nhiệm vừa đi, Đường Tiểu Niên lại hỏi: “Cho dù tiếp nhận điều trị, cũng chỉ là kéo dài thời gian chết của tôi, không thể cứu được, không phải sao?”

“Tình huống của cậu xác suất chữa khỏi hoàn toàn không lớn.” Triệu Mạc Ly nói thật, “Nhưng cho dù có thể sống thêm một năm, hay chỉ một ngày, cậu cũng phải thử, vì người cậu yêu mến.”

Đường Tiểu Niên hít sâu một hơi, cười khổ: “Vây số tiền kia chỉ bằng quyên cho bà nội tôi, để bà không phải quá khổ cực.”

Triệu Mạc Ly thầm than trong lòng, nói: “Mẹ tôi cũng bị ung thư. Tôi vẫn rất biết ơn bà đã tranh thủ từng giây phút vì chúng tôi.” Cô nói đến đây liền dừng, không nhiều lời.

Triệu Mạc Ly đi rồi, Đường Tiểu Niên nhắm mắt, có lẽ sự quan tâm đến người khác mà cậu vẫn cho là nhân từ, lại là tàn nhẫn.

Mà dù sao cậu cũng còn trẻ, đối mặt với cái chết không thể tránh khỏi, dù cậu tỏ ra mạnh mẽ, nhưng vẫn sợ, trong nỗi sợ có sự phẫn nộ với ông trời, có sự không phục trước số phận, còn có chuyện khó bỏ xuống với một số người.

Hạ Sơ mang theo một túi nước trái cây bước đi chậm chậm. Đi qua lầu tổng hợp, lầu khám bệnh, phía sau chính là khu nội trú rồi. Vì tiết kiệm thời gian, cô đi vào đường nhỏ, đoạn đường này cô đã rất quen thuộc, con đường có giàn tử đằng rủ xuống, trên cành có điểm những quả tròn, nhìn như hạt đậu. Sau đó đi qua vài góc hồng to lớn, lúc này đã chỉ chít những quả hồng xanh. Khu nội trú cao cao thấp thấp thoáng sau cành lá, tường gạch màu xám, từng dãy cửa kính sáng loáng, có vẻ hơi lạnh lẽo.

Khi cô vào phòng của Đường Tiểu Niên, cậu đang ngủ, cô rón rén ngồi xuống cạnh giường của cậu, nhìn sắc mặt trắng bệch của cậu, với đầu đã sớm cạo trọc tóc, khóe mắt đỏ hoe.

Tiểu Niên nhanh chóng tỉnh lại, cậu luôn ngủ rất ít, rất dễ tỉnh ngủ.

“Xin lỗi, xin lỗi, đánh thức cậu rồi.” Hạ Sơ áy náy nói, nói xong rơi nước mắt như mình vừa phạm phải một lỗi cực kì nghiêm trọng.

Đường Tiểu Niên vươn tay, bắt lấy tay cô, nhẹ nhàng kéo xuống, khẽ nói: “Đừng khóc.”

Hạ Sơ lại khóc đến đau lòng hơn, “Cậu để mình khóc đi, dù sao cũng không mất tiền.”

Kì nghỉ hè sau kì thi vào đại học, đều là kì nghỉ hè dài nhất đối với học trò, nhưng đối với Hạ Sơ mà nói, lại ngắn đến không ngờ.

Ngày hè đã kết thúc, bầu trời trong trẻo của mùa thu, như đại dương mênh mông không bờ.

Hạ Sơ lại đi tới viện dưỡng lão, sau khi cô hỏi nhân viên làm việc, tìm thấy bà nội Đường Tiểu Niên đang ăn trưa.

Cô ngồi đối diện bà nội, cười nói: “Bà nội.”

Bà cụ nghi ngờ nhìn về phía Hạ Sơ, “Cô là ai?” Sau đó như đột nhiên nhớ ra gì đó, “Con là cháu nội Tiểu Niên của bà sao?”

Hạ Sơ không phủ nhận, cô cắt tóc, mặc áo cộc màu lam nhạt và quần bò, nhìn rất giống một chàng trai thanh tú.

“Bà cụ cẩn thận đánh giá cô, ‘Phải, phải, con là Tiểu Niên, con rất giống A Lăng... Bộ dạng đều trắng trẻo nõn nà.’ Bà cụ run rẩy vuốt má Hạ Sơ, vui vẻ lộ ra nụ cười, ‘Con đến thăm bà nội à.’”

“Dạ.”

Sau giữa trưa, ánh mặt trời sáng chói, một già một trẻ ngồi trong sân viện dưỡng lão.

Hạ Sơ nhìn mây trắng lững lờ trôi trên bầu trời xanh thẳm.

Cô kéo tay bà, dịu dàng nói: “Bà nội, lần sau con đưa người con thích đến thăm bà có được không?”

“A...” Bà cụ cười vui vẻ, “Bà nội còn nhớ, trước kia con từng nói với bà nội... Tên là gì nhỉ? À, tên là Tiểu Sơ.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Có Anh, Kì Ước Thành Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Không phụ thời gian cùng anh

Edit: Hoàng Ngọc Từ Băng

Beta: Thoa Xù, Từ Sắc Y

1

Ba năm trước (mùa đông năm 2013), thành phố A.

Úy Trì không nghĩ tới, mình vừa mới từ trên núi xuống liền thấy ảnh chụp chung của Úy Lam với người khác. Anh không khỏi nghi ngờ, lại lấy máy ảnh xem tám ảnh chụp bên trong một lúc. Khi ngẩng đầu lên một lần nữa, anh nhìn thấy có chiếc lá vàng chậm chậm khẽ đậu lên bả vai cô.

Sau đó, tay anh theo bản năng nhấn nút chụp. DdLQĐ

Mạc Ly phải lá cây đi, lại cúi đầu xuống ho hai tiếng -- từ nam ra bắc, chưa quen thủy thổ. Đến thành phố A hai tháng, đầu tiên là viêm họng, hiện tại lại bị cảm cúm.

Cô mơ hồ cảm thấy có người đi về phía mình. Quay đầu nhìn lại, lập tức bốn mắt nhìn nhau với chàng trai tuấn tú đi về phía mình. Gió thổi khá mạnh, trời tuyết lạnh lẽo, thêm bộ quần áo đen và tuyết trắng động xung quanh tạo nên sự đối lập mạnh mẽ, và lại cơ thể mình bị nhiệt độ quá cao thiêu đốt làm hơi hoa mắt chóng mặt, thế nên ấn tượng đầu tiên mà người này mang đến cho Mạc Ly lại có chút cảm giác rung động lòng người. DdLQĐ

Úy Trì đi đến trước mặt cô, đưa máy ảnh trên tay về phía cô: “Xin lỗi, em chụp ảnh chung với Úy Lam. Xin hỏi sau đó em có gặp em ấy nữa không? Bất luận là hình thức nào.” Anh nói xong cũng không nóng vội, nhưng trong lời nói mang theo chút lạnh lẽo, không giống nhắm vào cô, tựa như là trời sinh.

Mạc Ly nhìn rõ ảnh chụp rồi nói: “Đúng vậy, em với cô ấy chụp ảnh chung ở trên tàu hỏa.” Cô lắc đầu hơi choáng váng: “Anh tìm Úy Lam sao? Cô ấy làm sao vậy? Anh là?”

“Tôi là anh trai của em ấy.”

“À.” Mạc Ly thầm so sánh trong lòng, quả thật là có chút giống nhau: “Em quen Ủy Lam trên tàu hỏa, sau khi xuống xe thì chưa từng liên lạc.” Cô nhớ tới Ủy Lam trò chuyện với mình thật vui -- khi đi chuyến này, lúc đầu đầu cô hơi mơ màng, tâm tình cũng sa sút, nhưng trò chuyện với Ủy Lam cả chặng đường nên thả lỏng không ít.

Sắc mặt lạnh nhạt của chàng trai lộ chút thất vọng, sau đó nói: “Cảm ơn!” rồi đi ngay. Mạc Ly cảm giác trên mặt man mát, tưởng tuyết rơi lại phát hiện là mưa. Cô vội vàng lấy ô trong túi ra che. Cô cũng không muốn mình bị cảm nặng thêm. Trên tay cô đang cầm lọ thuốc mới mua từ hiệu thuốc, lấy nước khoáng ra uống vội hai viên rồi bỏ lại vào túi xách. Ngẩng đầu thấy bóng lưng màu đen đi trong mưa, dường như anh ta hoàn toàn không thèm để ý.

Mạc Ly chỉ ngáp ngừng một giây rồi đuổi theo, chia cho anh một nửa ô. Có lẽ do chạy nhanh, cô hơi ù tai hoa mắt, đứng không vững, vô thức tóm lấy cánh tay anh.

Đôi mắt trong suốt sâu thẳm nhìn cô, không rút tay về nhưng dừng bước.

Mạc Ly nói: “Anh trai Ủy Lam, phòng trọ của em ở phía trước. Anh tiễn em đến dưới lầu trọ rồi lấy ô này mà dùng. Trời lạnh lắm, tốt nhất đừng nên mặc mưa, miễn sinh bệnh.” Cô nói xong, không nhìn nổi mà ho khan vài tiếng, mỗi lần ho khan đầu đều căng đau. Cô hét ho khan, cười với anh, bao hàm ý tứ 'trở nên giống như em'.

Sau đó Mạc Ly thấy Ủy Trì chậm rãi chỉ quán rượu phía trước cách không đến ba mươi mét, nói: “Nhà tôi ở đây.”

“...” Mạc Ly nói: “Coi như em chưa từng nói.”

Kết quả lại nghe Ủy Trì trả lời: “Tôi đưa em đi.”

Mạc Ly cảm thấy mình rất kì lạ. Khi còn bé, cô rất bám người, nhưng sau khi qua hai mươi tuổi rất độc lập, phải suy tính nhiều, quản lí bản thân đặc biệt đúng chỗ. Cho nên, dù sinh bệnh cũng sẽ không có suy nghĩ không chút phòng bị, tùy tiện đưa người vừa mới quen biết tiễn cô về nơi ở.

Sau đó cô nghĩ, đại khái là trên người anh ta có mùi hương tinh khiết, khiến cô không khỏi cảm thấy an tâm, cộng thêm tác dụng của thuốc làm cô vừa mới về đến nhà, nằm lên giường đã ngủ mê man. DdLQĐ

Cô không hề biết, mình vẫn cầm tay của đối phương chưa buông.

Ủy Trì đứng trước giường. Bởi vì lúc này trong giọng nói của cô thể hiện sự quan tâm tới Ủy Lam. Hơn nữa, anh cảm giác được cô rất khó chịu nên anh mới nói câu kia, tiễn cô về nhà.

Anh muốn rút tay về, lại càng bị nắm chặt hơn nữa. Ủy Trì không có biện pháp, chỉ có thể tạm thời đứng bên cạnh ngắm cô.

Do thân thể Mạc Ly khó chịu, lông mi hơi run rẩy.

Qua hồi lâu, Mạc Ly mới chịu buông tay ra. Ủy Trì liếc nhìn bàn tay mình bị nắm đến ảm áp, sau đó rời khỏi nơi ở của Mạc Ly.

Hôm sau có bão tuyết. Trời đông vẫn giá rét như trước nhưng Mạc Ly lại phát hiện mình hết sốt, tuy amidan vẫn còn đau như cũ.

Sau đó, cô hỏi tường những việc đã trải qua ngày hôm qua. Anh trai Ủy Lam tìm cô hỏi thăm sự việc rồi đưa cô trở về. Cô lại nghĩ đến dù sao cuối tuần mình không bận, nếu như Ủy Lam thực sự mất tích, cô muốn đi tìm giúp. Cho nên, Mạc Ly ăn sáng xong liền đi đến quán rượu nơi Ủy Trì ở. Trước tiên cô không hỏi công khai, gõ cửa phòng anh. Dù sao anh cũng không nhờ cô hỗ trợ, là cô tự ý quyết định. Mặc dù xuất phát từ ý tốt, nhưng giáo dục thâm căn cố đế khiến cô cảm thấy không mời mà tới là không được lễ phép cho lắm. Vì vậy, cô ngồi ở phòng khách lớn trong quán rượu chờ anh xuất hiện. Lần này chờ, liền chờ từ sáng sớm bảy giờ đến một giờ chiều, chờ bụng Mạc Ly reo lên vì đói, hoa mắt chóng mặt lại thấy buồn ngủ. DdLQĐ

Ủy Trì đón gió đập tuyết đi từ bên ngoài vào, liền thấy Mạc Ly ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, đầu gật gật gù gù như gà con mổ thóc.

Anh nhìn một lúc, đi về phía cô.

“Tìm tôi có việc à?”

Mạc Ly nghe thấy giọng nói nên ngẩng đầu lên, cuối cùng cũng thấy được người mà mình đợi lâu, không khỏi nhe răng cười nói: “Vâng.” Cô thấy trên tóc anh có hoa tuyết: “Anh từ bên ngoài vào sao?”

“Ừ.”

Cô đến từ bảy giờ hơn, không nghĩ tới anh đã ra ngoài sớm như vậy.

“Nếu như anh đang tìm Ủy Lam, và lại không chê em vương bận, buổi chiều em đi tìm chung với anh nhé?”

Ủy Trì vẫn lặng lẽ quan sát cô, từ khi cô chờ đến một rã rồi, đến mừng rỡ, đến sầu lo. DdLQĐ

“Không cần.”

“Dù sao em rất rảnh.”

“Em không giúp được nhiều.”

“...”

Mạc Ly mơ hồ cảm thấy, người này chẳng những thờ ơ mà miệng còn có chút cay độc!

Tuy bị 'kỳ thị' nhưng Mạc Ly lại nghĩ, có lẽ là vì anh không tìm thấy em gái, tâm tình không tốt, cho nên mới có thái độ như vậy. Triệu Mạc Ly không phải là người vì một câu nói mà dễ dàng thoái lui.

Cô nhìn Úy Trì chậm rãi đi về phía nhà hàng rượu và đồ ăn Tây, cũng đi vào theo, ngồi ở bàn kế bên bên bàn anh. Lúc lật xem thực đơn, cô nghe thấy anh chọn món ăn với người bán hàng: “Một ly hồng trà, một đĩa bánh hoa quả.”

Mạc Ly không khỏi ngoảnh đầu nhìn lại, không ăn món chính đã ăn đồ ngọt? Thật sự không tương đồng với ngoại hình.

Cảm giác của Úy Trì dường như rất nhạy cảm, hai người bốn mắt đối nhau. Mạc Ly theo thói quen lễ phép cười, sau đó quay đầu lại. DdLQĐ

Hai người com nước xong, một trước một sau ra khỏi nhà hàng. Mạc Ly thành tâm nói: “Úy tiên sinh, em chỉ là muốn đóng góp một chút sức lực.”

“Tùy em.” Giọng điệu của Úy Trì trước sau như một.

Sau khi hai người ngồi trên taxi, Mạc Ly liền dò xét hỏi: “Úy tiên sinh, em gái anh mất tích bao lâu rồi?”

“Chưa lâu.”

Lí do thoái thác này quá mơ hồ: “Từ hôm qua đến giờ đã qua hai mươi tư tiếng, anh báo cảnh sát chưa?”

“Em ấy không có việc gì. Chẳng qua là không gặp em ấy nữa.”

“Làm sao anh xác định cô ấy không có việc gì được?” Mạc Ly càng nghe càng hồ đồ.

Úy Trì nói: “Em ấy đi máy bay riêng, ở thành phố A đã gọi điện thoại cho tôi.”

Mạc Ly im lặng một lúc. Đầu óc cô suy nghĩ rất nhanh: “Nói cách khác, Úy Lam cố tình tránh đi? Cô ấy gặp phiền phức gì không muốn đối mặt sao? Giải quyết hết phiền phức của cô ấy không được sao?”

Dường như Úy Trì hơi bất ngờ với lời nói của Mạc Ly, sau đó nói: “Người phiền phức bây giờ, phải là tôi.”

Mạc Ly: “...”

Cô nghĩ đến tình cảnh của mình, trong lòng âu sầu, hỏi: “Thứ cho em mạo muội đoán một chút, chẳng lẽ người nhà anh bức hôn, Úy tiên sinh anh cả như cha, có trách nhiệm đi bắt cô ấy trở về?” DdLQĐ

Vốn mặt không đổi sắc nhìn phía trước, Úy Trì lại không nhịn được liếc cô một cái:

“Không phải.”

Mạc Ly tin tưởng Úy Trì nói. Cô cũng không nói được vì sao, cô cũng biết, anh có việc giấu cô. Nhưng chuyện này dù sao cũng là việc trong nhà của anh, cô chỉ xuất phát từ việc lần đầu gặp đã thân quen với Úy Lam mà quan tâm đề nghị giúp đỡ. Cô sẽ không vô duyên hỏi ráo riết ngọn nguồn.

Mà mặc kệ là nguyên nhân gì dẫn tới Úy Lam 'mất tích', dù sao thì một nữ sinh ở bên ngoài vẫn không an toàn, vẫn nên mau chóng tìm thấy người mới được.

“Úy tiên sinh, em đột nhiên nghĩ đến, Úy Lam nói chuyện phiếm với em có nói qua, cô ấy muốn lên núi tuyết xem mặt trời mọc, nghe nhạc hội, xem pháo hoa, đi dạo nơi thành thị náo nhiệt nhất... Những manh mối này có tính không?”

Úy Trì không trả lời. Chờ hai người lên xe taxi, anh liền nói với tài xế đi đến quảng trường trung tâm.

Trong lòng Mạc Ly thầm nói, Úy tiên sinh này lạnh nhạt thì lạnh nhạt, nhưng vẫn cố gắng bằng lòng nghe người khác nói.

- Hết phần 1 -

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Có Anh, Kì Ước Thành Hoa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Không phụ thời gian cùng anh 2

Edit: beyours07

Beta: Thoa Xù + Từ Y Sắc

Qua vài ngày nữa sẽ là Giáng Sinh, cho nên dù trời lạnh, chỗ cây thông Noel cao bằng hai tầng nhà ở quảng trường vẫn là người đến người đi như trước, vui mừng náo nhiệt.

Mạc Ly đang đi theo Ủy Trì, thấy một cô bé tay xách giỏ hoa hồng đi tới “Anh ơi, mua tặng bạn gái một bông hoa đi, chỉ 10 đồng thôi.”

“Anh chị không phải người yêu!” Mạc Ly trả lời, thấy mặt cô bé kia lạnh tới mức đỏ lên, lại nói thêm “Có điều, chị có thể một bông.”

Mạc Ly đi đến chọn một bông hoa, cắm hoa vào túi trước ngực Ủy Trì, “Tặng cho anh.”

Ủy Trì không hiểu, “Vì sao?”

Không có gì, chỉ là ngựa ngáy muốn trêu chọc cái người ra vẻ nghiêm túc, đoạn chính này thôi.”Rất hợp với anh còn gì.” Cứ như là hồng nhan trên tuyết vậy.

“Đừng rồi, Anh Ủy, tôi còn chưa nói tên của tôi cho anh, tôi là Triệu Mạc Ly.”

“Ừ.”

“Mà tôi chỉ biết là anh họ Ủy - - “

“Ủy Trì.”

“Muộn?” (*)

(*): Hán Việt, Trì có mặt nghĩa là muộn.

“Ừ.”

“Tôi là chữ Ly trong từ không rồi không bỏ.”

Đi bao lâu rồi cũng không có kết quả - ngoại trừ có thêm bông hoa trong phòng Ủy Trì.

Hôm sau Mạc Ly phải đi làm, sau khi tan tầm cô lại tới khách sạn Ủy Trì đang ở, muốn hỏi xem có chút tin tức nào của Ủy Lam hay không.

Lần này vận khí của cô không tệ, vừa đi vào là nhìn thấy Ủy Trì đang đi ra từ thang máy.

Cô mới vừa đi tới, nghe thấy từ đằng sau có tiếng gọi hưng phấn mà kinh ngạc: “Anh Ủy? Thật sự là tình cờ, vậy mà gặp anh ở đây rồi.” Một người đàn ông sai bước đi đến bên cạnh Ủy Trì, sau đó nhìn thấy Mạc Ly, “Ai nha, đây là bạn gái anh à? Trai tài gái sắc mà.”

Trong vòng hai ngày bị hiểu lầm hai lần, Mạc Ly cũng thấy buồn cười, đáp trả một câu: “Hai chúng tôi rõ ràng đều tài mạo song toàn mà.”

Ủy Trì nhìn cô một cái, không nói gì.

Người đàn ông liên tục gật đầu, “Đúng, đúng, khả khả.” Sau đó anh ta nói chút nữa anh ta sẽ mang hành lý tới làm thủ tục nhận phòng, anh ta còn muốn tâm sự thêm với Ủy Trì. “Anh Ủy, lúc trước ở Thượng Hải, may mà có anh, nếu không con tôi đã... Ngày đó tôi không kịp cảm tạ, anh đã đi rồi, may mà, ha ha, tôi tới thành phố A công tác lại gặp được anh, không thể không nói chúng ta có duyên, nhất định anh phải để tôi mời anh bữa cơm đây.”

“Tôi còn có việc.” Ủy Trì nói.

“Com cũng phải ăn mà.”

Ủy Trì nghĩ nghĩ, “Cũng đúng.”

“Tôi thấy bên ngoài khách sạn có một nhà hàng lớn. Đi, đi, đi. Người đẹp, đi thôi!”

Mạc Ly nghĩ, lúc này mà nói mình không có quan hệ gì với Ủy Trì, giống như có chút kỳ quặc, đành nói thẳng: “Cảm ơn, tôi không đi được.”

Nhưng mà người đàn ông kia thật sự nhiệt tình, trực tiếp đưa tay ra cách một khoảng không đẩy vai cô đi ra nhà hàng. Mạc Ly nhìn về phía Ủy Trì,

muốn anh nói giúp đỡ một câu, kết quả anh nhìn cũng không nhìn cô.

Cứ như vậy ba người ngồi xuống một quán ăn Đông Bắc.

Mạc Ly bận rộn cả ngày, quả thật cũng đói, cho nên cũng không quan tâm hành vi dựa vào quan hệ mà ăn ké này có phải là nên làm hay không?

Cô nghĩ đến Úy Lam, theo bản năng kẻ sát vào bên cạnh Úy Trì nhỏ giọng hỏi: “Có tin tức của Úy Lam không?”

Cô cách anh rất gần, có thể nhìn thấy lông mi của anh rất dài.

“Không.” Lúc anh nói, đưa mắt nhìn cô, ánh mắt hơi đổi, khiến cho Mạc Ly tự dưng nghĩ tới một câu thơ “Đào chi yếu yếu, chúc chúc kỳ hoa” (*). Sau đó cô d/d lequy.don ; nghe thấy người đàn ông hào sảng mời bọn họ ăn cơm nói: “Hai người kết hôn chưa?”

“Khụ.” Mạc Ly bị bắt ngờ ho khan, ngồi thẳng người nói, “Thực ra chúng tôi không phải là người yêu.”

Người đàn ông đương nhiên là không tin, “Ha ha, hai người xứng đôi như thế, không thành người yêu thật đáng tiếc.”

Mạc Ly nhìn về phía Úy Trì, cô cười cười đáp lại câu nói “Trai tài gái sắc” lúc trước, anh thờ ơ, cô nói bọn họ không có quan hệ, anh cũng thờ ơ. Mạc Ly không nhịn được hỏi: “Anh Úy, nếu không chúng ta theo ý số đông, thử xem?”

Úy Trì hơi hơi sững sốt, thấy thế lòng Mạc Ly rung động, nói thế nào nhỉ? Dường như là nhìn thấy vẻ mặt không bình thường trên gương mặt nhìn thấu hồng trần vậy nên rất có cảm giác thành tựu.

Bởi vậy, Triệu Mạc Ly phát hiện một việc khiến cho cô tâm động, đó chính là trêu chọc về mặt thanh tâm quả dục của Úy tiên sinh. Cô vẫn chưa từng nhìn thấy anh cười.

Cho nên trong khoảng thời gian ngắn sau này, Mạc Ly chỉ cần gặp phải Úy Trì, là không kìm được trêu đùa anh--

Cô thấy Úy Trì luôn mặc rất ít, hình như anh không sợ lạnh như cô, cô tiện tay mua cái khăn màu sáng cho anh, “Anh Úy, dù anh hay mặc đồ tối, nhưng tôi cảm thấy màu sáng càng hợp với anh. Được rồi, tôi đi làm đây. À..., đúng rồi, biểu tình lúc anh phải cầm khăn quàng cổ của tôi, lại không muốn cầm làm tôi cực kỳ thích. Tạm biệt!”

“Anh Úy, vài ngày nữa là Tết Nguyên Đán, bên bờ biển có party, Úy Lam nói thích xem pháo hoa, không biết cô ấy có đi hay không.”

“Tay cô làm sao vậy?”

“À..., có người nhà bệnh nhân tới làm loạn, tôi không cẩn thận bị người ta đánh trúng, không nghiêm trọng. Anh Úy, biểu cảm này của anh là quan tâm sao?”

“Anh Úy, anh có cảm giác tên hai chúng ta xứng đôi không? Anh là tới muộn, tôi không rời bỏ, chúng ta chắc chắn sẽ gặp nhau.”

Thái độ của Mạc Ly đối với Úy Trì vẫn cực kỳ “tốt”, cho đến khi liên tục ba ngày cô tan ca đều thấy anh ngồi ăn cơm ở nhà hàng Tây ở tầng một của khách sạn anh đang ở, cô nổi giận.

Đồ ăn của nhà hàng này cô đã từng thử, thức ăn không ngon, còn rất đắt. Anh đúng là không chịu lựa chọn gì cả.

Cho nên, một lần cô nhìn thấy anh gọi món ở đằng kia, cô chạy vào, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Anh Úy, anh có ngại cùng tôi đi ăn món khác không?”

Úy Trì buông thực đơn trong tay, nhìn cô, nói: “Không ngại.”

Vốn đang tưởng rằng phải phí một phen vỗ mồm mới có thể thuyết phục được anh, Mạc Ly ngoài ý muốn chớp chớp mắt hai lần.

Tuy cô thường hay trêu chọc anh, nhưng tới bây giờ cũng chưa từng bị đáp trả chính diện.

“Đi thôi.” Úy Trì đi ra ngoài trước.

Sau đó, trong một nhà hàng cổ kính, Mạc Ly gọi vài món ăn đặc sắc, lại hỏi chuyện Úy Lam.

“Không cần tìm nữa.”

“Vì sao?” Mạc Ly bất ngờ ngăn ra, “Là tìm được rồi sao?”

“Nó về nhà rồi.”

“Về nhà? Về Thượng Hải rồi á?”

Mạc Ly nhẹ nhõm thở dài một hơi, đồng thời lại nghĩ, nếu Úy Trì tìm được Úy Lam, có phải cũng có nghĩa là anh phải đi rồi không?

Mạc Ly thấy Úy Trì giúp cô rót đầy ly trà trước mặt, lá trà màu xanh lục xoay tròn trong chén, nổi lên chìm xuống, thật giống như tâm tình của cô.

Cô tươi cười nhìn người đối diện, nói: “Anh Úy, hình như tôi thích anh rồi.”

Đây là mấy ngày nay cô đã hiểu được, khi nhìn thấy anh sẽ vui sướng, không thấy thì nóng lòng, cũng không rõ là từ khi nào có cảm giác tim đập thình thịch. Có lẽ là khi hai người đi trên đường, khi anh che gió lạnh cho cô, có khi chỉ là lúc anh an tĩnh tùy ý cô “đùa giỡn” mình, khi đó, có lẽ, chỉ là vì đó là anh...

Mà hình như Úy Trì không hề chán ghét cô.

Trước khi anh nói chuyện, cô đứng dậy đi tới gần anh, nhẹ nhàng hôn anh một cái, dùng quyết tâm bất cứ giá nào. Sau nụ hôn, tim đập loạn như chú nai con, dù sao cũng là lần đầu tiên cô làm chuyện như vậy, cho dù tính cách cô có tự do phóng khoáng hơn đi nữa, cũng khó tránh bản khoăn bất an, kết quả chỉ thấy thân thể Úy Trì cứng lại, hình như, hình như càng hoang mang và hoảng hốt hơn cô ...

Đột nhiên Mạc Ly không căng thẳng như vậy nữa.

Úy tiên sinh này còn “đơn thuần” cả cô, ánh mắt cô cười cười, nội tâm mềm hẳn đi, nói thêm một lần nữa: “Anh Úy, tôi thích anh.”

Trong mắt Úy Trì phản chiếu khuôn mặt cô, còn có chút dao động bất thường.

Mạc Ly thầm nghĩ, cho dù hiện nay anh ấy không thích mình, nhưng cô có thể từ từ theo đuổi, thời gian không là vấn đề, cô đi/d lequydon rất có kiên nhẫn, khoảng cách đương nhiên cũng không phải là vấn đề. Chỉ cần anh ấy cho cô cơ hội, cô sẽ cần cù làm việc như cung nữ Bồng Lai, cuộc sống tốt đẹp không phải là giấc mơ.

Nhưng mà cô không thể tưởng được là, cô hoàn toàn không có nhiều thời gian như thế, ngay hôm sau, tất cả khát khao bị sự việc ngoài ý vô tình xé nát, chỉ còn lại ánh lửa như máu trước mắt, cùng với món quà năm mới định tặng cho anh năm chặt trong tay.

Mùa đông năm 2013, thành phố A.

Úy Trì nhìn về phía trước - - anh thấy có chiếc lá khô nhẹ nhàng rơi lên trên vai cô.

Anh cúi đầu nhìn lại bức ảnh mình vừa chụp được. Khoảnh khắc ấn máy, từng hình ảnh tương lai ập đến, dường như nhấn chìm khiến anh hít thở khó khăn, tựa như những chuyện này anh tự mình trải qua vậy.

Úy Trì giờ tay ấn ấn huyết Thái Dương đau nhức, anh không nghĩ tới, ở đây, sẽ nhìn thấy tương lai có bản thân mình tham dự.

Mạc Ly cầm một túi thuốc cảm cúm trên tay, mặc áo khoác màu lam nhạt, duyên dáng yêu kiều giống như hoa mai trong tuyết.

Úy Trì thấy cô phát nhẹ lá rụng trên vai, lại ho mấy tiếng.

Anh đi tới chỗ cô, sau đó lướt qua bên người cô, càng đi càng xa.

Hàng năm sau này, anh đều tìm thời gian tới thành phố A một chuyến, nhìn cô một lần, biết cô không có việc gì bất trắc xong mới đi.

Mãi cho đến năm thứ ba, khi anh tới thành phố A mới phát hiện cô biến mất rồi. Anh đi tới những nơi cô thường đi để tìm kiếm nhưng không hề có kết quả, hỏi đồng nghiệp cũ mới biết, cô đã về Thượng Hải rồi. Anh lại quay về Thượng Hải, nhưng phát hiện cô chưa về nhà, anh tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng có một ngày, anh ở bệnh viện nhìn thấy cô đứng nói chuyện ríu rít cùng ai đó dưới bóng hoa Tử Đằng.

Khi anh đi tới nắm lấy tay cô, mới ý thức được, anh không nên như vậy, anh chỉ có thể lấy chuyện của Úy Lam ra để che dấu.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Có Anh, Kì Ước Thành Hoa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 2.3

Edit: Thoa Xù

Beta: Thổ Lát

Mấy ngày nay Mạc Ly bận đến mức thần trí hồ đồ, đầu óc choáng váng, tan việc lại nhận được điện thoại của Hàn Kính, bảo cô lúc về nhà ghé qua siêu thị mua chút nguyên liệu nấu ăn, kết quả là lúc tính tiền mới phát hiện ra mình đã bỏ quên ví tiền ở bệnh viện rồi.

Cô lúng túng hỏi nhân viên thu ngân: “Có thể thanh toán bằng thẻ không?”

Nhân viên thu ngân khẽ lắc đầu, “Dạ không nhận thanh toán thẻ ạ.”

“Tôi có việc phải đi gấp mà.” Mạc Ly gượng cười nói, “Không thì thế này đi, phiền cô giúp tôi thanh toán cái này, tôi lập tức chuyển khoản cho cô được không?”

“Vị tiền của tôi để trong phòng nghỉ rồi, không có mang theo bên người.” Cô bé lực bất tòng tâm.

Mạc Ly nhìn hai túi đồ mà mình mất cả buổi mới chọn xong, đang lúc khó khăn, thì gặp được bóng dáng quen thuộc -- cách đó không xa Ủy Trì vừa mới đi qua kệ thức uống, cô như gặp được cứu tinh, “Này!”

Ủy Trì ngẩng đầu, nhìn thấy cô, theo bản năng liền cau mày lại.

Mà Mạc Ly đã nhanh chóng đi về phía anh, ngượng ngùng nói: “Lần trước chúng ta đã gặp nhau ở bệnh viện.”

“Ừ.”

Thái độ của đối phương rất lạnh nhạt, nhưng Mạc Ly đang gặp chuyện khó xử, chỉ bất chấp khó khăn mà nói: “Anh có thể cho tôi mượn hai trăm đồng không? Tôi...”

“Không tiện.” Ủy Trì nói xong lập tức đi ra ngoài, Mạc Ly bị đá kích sững sờ tại chỗ, dường như anh không muốn nán lại lâu với cô. Dĩ nhiên, cũng có thể là hành vi của cô giống như lửa gạt, chỉ là tâm lý đề phòng của anh quá mạnh thôi.

Mạc Ly lại gặp phải Ủy Trì lần nữa, là trong một nhà hàng. Lúc đầu cô cũng không phát hiện ra Ủy Trì, tập trung dùng bữa tối và trò chuyện với Hàn Kính.

“Ngày hôm qua em gọi điện thoại cho ba em, vốn là muốn nói với ông hai ngày nữa sẽ về nhà, kết quả là lại nói tới chuyện kết hôn sinh con, lại là kết thúc trong buồn bực.”

Hàn Kính: “Ba em sợ sự nghiệp mà ông vất vả, gầy dựng không có con cháu kế thừa đúng không? Anh cũng có thể hiểu được ông, dù sao thì em cũng không còn nhỏ nữa.”

Về mặt Mạc Ly như đưa đám, “Em cũng hiểu mà, nhưng em thật sự không có cách nào thỏa hiệp. Người ông ấy giới thiệu em cũng đã thử qua lại, chỉ có thể làm bạn bè, làm người yêu thì không được. Ấy da, hôn nhân vốn là chuyện thêu hoa trên gấm, chứ không phải là tuyết thượng gia sương(*).”

(*) Thêu hoa trên gấm: làm cho sự vật, sự việc gì đó đẹp hơn. Tuyết thượng gia sương: đã rét vì tuyết lại thêm lạnh vì sương, ví với việc hết cái khổ này đến cái khổ khác, tổn hại ngày càng nặng nề.

Hai người vừa tán gẫu đôi câu, Hàn Kính chợt nhớ đến cái gì đó, lại hỏi: “Con trai của thầy em, tình hình như thế nào rồi?”

“Chẩn đoán bệnh tình chỉ có thể nói là không quá kém, có lẽ duy trì được ba năm nữa. Nhưng cũng chỉ hi vọng thôi.” Mạc Ly rầu rĩ nói, “Cũng may là còn có người ở bên cạnh cậu ấy, nhưng điều may mắn duy nhất, cũng làm cho người ta vô cùng đau xót. Tình yêu tuổi trẻ, không nên nặng nề như vậy.”

Lúc này Ủy Trì ngồi cách bàn của họ ba bốn mét khẽ cau mày. Thính lực của anh rất tốt, đoạn đối thoại của bọn họ anh cũng nghe được rất rõ ràng.

Người đàn ông đối diện Ủy Trì cười nói: “Ủy Trì, tôi nói thật, cậu mở tiệm chụp hình thật sự là quá mai một, suy tính một chút, đến công ty của tôi thực hiện kế hoạch lớn đi, xem như giúp đỡ tôi đi.”

Ủy Trì: “Không tiện, Lư Phi, tôi không có hứng thú.”

“Kiếm tiền thì nói đến hứng thú làm gì chứ.”

“Tôi cũng không có hứng thú với tiền bạc.”

Lư Phi trầm nói: “Sao lúc nào dáng vẻ của cậu cũng giống như nhìn thấu sự đời vậy.”

Lúc này Triệu Mạc Ly đứng dậy đi đến phòng vệ sinh không chú ý đến một bên dây giày bị tuột ra, lúc đi ngang qua bên cạnh Ủy Trì, suýt chút nữa là ngã xuống. Anh tay mất lạnh lẽo bắt được cánh tay của cô, tránh được chuyện ngoài ý muốn.

Chờ Mạc Ly đứng vững, lòng vẫn còn sợ hãi thì thấy rõ là ai cứu cô, trên mặt vô ý lộ ra nụ cười, “Lại gặp nhau rồi.” Sau đó cô nói cảm ơn, ngồi xổm xuống thắt lại dây giày. Ủy Trì rũ mắt nhìn cô, không quá nhiệt tình, mắt anh chỉ khẽ động.

Còn Mạc Ly thất dây giày xong lập tức rời đi.

Lô Phi thấy Ủy Trì cúi đầu uống trà, mắt lại nhìn theo hướng Triệu Mạc Ly dần biến mất, anh thấy rất lạ lùng, sột sắng nói: “Tôi với cậu biết nhau, cũng đã ba năm rồi nhỉ? Tuổi tác của hai chúng ta xấp xỉ nhau, con của tôi cũng học mẫu giáo rồi, cậu cũng thêm tuổi.” Anh nhớ tới năm đó, chính là Ủy Trì đã cứu con gái cưng của anh suýt chút nữa bị xe đụng phải. Mà qua tiếp xúc mấy năm nay, Lô Phi rất khâm phục sự thông thái của Ủy Trì, anh cảm thấy người bạn này của anh cái gì cũng tốt, chẳng qua là không biết hưởng thụ cuộc sống, cuộc sống giống như là tu khổ hạnh vậy, đơn điệu lại nhàm chán, dĩ

nhien cũng không thấy anh có tình cảm với người nào.

“Tôi không nghĩ đến chuyện kết hôn.”

“Anh sống như vậy rất cô đơn đó.” Lô Phi tán dóc vài câu kết hôn tốt như thế nào, nào là có người nấu cơm, ngã bệnh có người ở bên cạnh chăm sóc vân vân, sau đó còn nói, “Cô nàng xinh đẹp ban nãy cũng không tệ đâu, anh có tài người ta có diện mạo...”

Uý Trì nói: “Người ta có bạn rồi.” Ý chỉ Hàn Kính, vì vậy mà chủ đề câu chuyện dừng lại.

Vừa đúng lúc Mạc Ly trở lại nghe được hai câu đối thoại cuối cùng của bọn họ, không biết sao lại nói chen vào: “Rõ ràng hai chúng ta đều là người tài mạo song toàn nhĩ.”

Hai người nghiêng đầu nhìn cô, cô thoải mái vạch trần: “Bình luận sau lưng người khác, cũng không phải là người có phong độ.”

Uý Trì: “Thật xin lỗi, vô ý mạo phạm.”

Lô Phi lại cọt nhả nói: “Bọn tôi đang nói về cô gái đẹp, sao cô biết người bọn tôi nói là cô vậy?”

Mạc Ly thờ ơ nhún vai, “Vậy thì xem như tôi 'tự mình đa tình' đi.” Sau đó cô nhìn Uý Trì, do dự hỏi, “Không biết anh và Uý Lam là quan hệ gì? Trước kia tôi vẫn muốn liên lạc với cô ấy, nhưng trước sau đều không liên lạc được.”

“Con bé là em gái của tôi.”

Vốn dĩ cô còn tưởng rằng là người yêu linh tinh, “A, cô ấy có khỏe không?”

“Về quê rồi.”

“À.” Thì ra là quê của anh không phải ở đây. Dù sao thì cũng nhận được câu trả lời rồi, Mạc Ly cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ nói “Hai anh từ từ dùng.” Rồi lập tức tránh đi.

Chờ Mạc Ly trở lại chỗ ngồi, Hàn Kính liền hỏi: “Là ai vậy? Có quen biết sao?”

“Không tính là quen biết, cái anh mặc áo len kia, em chỉ gặp mặt ba lần thôi.” Mạc Ly nói xong, lắc đầu cười, “Mỗi lần anh ta gặp em, vẻ mặt đều không tốt lắm, đáng vẻ khi nói chuyện với em không bao giờ vui vẻ.”

Hàn Kính lại dồn ép cô, “Hả? Cô Triệu à, không phải là cô luôn được yêu thích sao? Từ bác gái già sáu mươi tuổi, đến trẻ nhỏ ba tuổi cũng có thể tán gẫu vô cùng hồn hờ mà.”

Mạc Ly đùa giỡn đáp lời: “Thế cho nên, cảm giác 'thất sủng' đúng thật là không tốt lắm.”

Sau khi mùa thu qua đi, miền nam nghênh đón trận tuyết đầu mùa, lên cao dày đặc trên mặt đất hai ngày.

Đường Tiểu Niên đi vào tiệm chụp hình, chỉ thấy Uý Trì đang lau lá cây, không nhanh không chậm, giống như dư thời gian vậy.

“Ông chủ, chỗ này của ông còn nhận người không?” Điều trị nửa năm Đường Tiểu Niên gầy đi rất nhiều.

Uý Trì nghiêng đầu nhìn cậu ta, “Cậu ở chỗ này lãng phí thời gian, không cảm thấy tiếc sao?”

“Tôi cũng không biết.” Đường Tiểu Niên thành thật nói, “Bây giờ tôi không biết phải dùng thời gian ba năm này như thế nào thì tôi mới không cảm thấy hối tiếc đây. Hạ Sơ học đại học ở đây, tôi báo với cô ấy là cùng chỗ, nhưng tôi đã bỏ nửa năm học rồi, trường học biết tình hình của tôi, họ cho tôi bảo lưu lại, nếu sang năm tôi muốn học tiếp thì có thể tiếp tục. Bà nội tôi ở viện dưỡng lão. Bất cứ lúc nào tôi cũng có thể thấy bà ấy. Thời gian còn lại, tôi muốn làm chút chuyện có ý nghĩa, ví dụ như là làm việc 'cứu người' cho ông chủ.”

“Vậy thì cậu nên đến đội phòng cháy chữa cháy.”

Đường Tiểu Niên cười gượng nói: “Không ngờ ông chủ đây còn có thể nói đùa? Nhưng tôi thích chỗ này của anh, dù sao cũng là anh đã cứu Hạ Sơ, tôi phải tri ân báo đáp.”

“Chính là cậu đã cứu cô ấy.”

“Nhưng mà, là anh đã nói với tôi 'tương lai' của cô ấy, ông chủ, tương lai của mọi người anh đều có thể thấy sao?”

“Tôi chỉ nhìn thấy của những người vào tiệm chụp hình để chụp hình.” Trong lòng anh bổ sung thêm một câu, ngoại trừ một người.

Ý nói là, anh quả thật có thể thấy được tương lai mọi người, chẳng qua là chỉ chọn một phần nhỏ?

“Tại sao?”

“Thích đặt câu hỏi như vậy, thôi thì đến trường học đi.” Ủy Trì buồn miếng vài trắng trong tay xuống, thản nhiên nói.

Đường Tiểu Niên bình chân như vại lấy ba lô đặt trên ghế sofa, cũng không hỏi lại là thông qua máy chụp hình hay là bản thân anh ta có thể thấy được tương lai, nói: “Anh không có từ chối, tôi xem như anh tiếp nhận tôi, ông chủ Ủy.”

Sau khi tuyết ngừng một ngày mưa lại nổi lên, lại ẩm ướt lại lạnh lẽo, Mạc Ly bị cảm, điều này làm cho cô nhớ lại lúc cô vừa tới thành phố A ba năm trước đây, cũng gặp phải loại thời tiết này, làm cho cô bị cảm một trận, dày vò cô đến sống dở chết dở.

Kết quả là hôm nay cô vừa đến cửa chính của phòng khám để đi điều chế thuốc, vậy mà gặp ngay cảnh bác sĩ gặp nạn, ba người đàn ông tay cầm gậy gỗ xông tới, trông thấy bác sĩ mặc áo khoác trắng liền đánh. Cô nhìn thấy nữ đồng nghiệp mà ngày đầu tiên mình đi làm, đã tán gẫu với cô rằng “Mặc dù làm bác sĩ khổ cực mệt muốn chết đi được, nhưng cảm giác cứu sống người khác thì vô cùng tuyệt” cũng đang ở đây, bị người ta đánh một gậy vào đầu, máu trên trán đang chảy xuống. Cô tức giận muốn xông lên ngăn đám người cổ tình gây sự này lại, chỉ thấy có người chắn trước mặt cô, dùng cánh tay chặn lại một gậy đang đánh tới cô, sau đó đập một cước đá văng người kia ra. Cô nhìn rõ là Ủy Trì, nhất thời có chút sững sờ.

Các nhân viên an ninh cùng hợp lực lại, mau chóng ngăn chặn được đám người kia lại, chuyện âm ỉ được dừng lại.

Bác sĩ bị thương đều được đưa đi điều trị vết thương, Mạc Ly thấy Ủy Trì bước ra khỏi cửa chính của phòng khám bệnh, cô không chần chờ, chạy đến cửa sổ quầy thuốc nói: “Cho tôi một chai thuốc tiêu sưng dạng xịt. Lát tôi trở lại tính.”

Cô nhận lấy đồ mà đồng nghiệp đưa rồi chạy ra ngoài, nhanh chóng đuổi kịp người kia.

“Anh Ủy.” Mạc Ly không nói thêm nữa mà nắm lấy tay Ủy Trì, muốn vén cao tay áo của anh để kiểm tra, lại bị anh hất ra.

“Tôi không sao.”

Mạc Ly hơi lúng túng, “Tôi chỉ muốn xem qua vết thương của anh một chút, không phải muốn lợi dụng gì anh.”

Trời lại mưa lác đác, mà đối phương thật sự không nể mặt.

Cuối cùng cô nhịn không được hỏi: “Anh Ủy này, anh có vẻ cực kỳ không muốn tiếp xúc nhiều với tôi?”

“Đúng vậy.”

Lòng Mạc Ly hơi buồn bã, không biết là do chuyện vừa rồi nên trong lòng vẫn còn sợ hãi, hay là vì câu nói lạnh lùng của anh nên trong lòng cô mới chán nản như vậy.

Cô đưa thuốc cho anh, “Đây là thuốc tiêu sưng, một ngày thoa ba lần. Trong vòng hai mươi bốn giờ sau khi bị thương có thể chườm lạnh, hai mươi bốn giờ tiếp theo có thể chườm nóng. Nếu như cảm thấy quá đau, thì nên đi khám bác sĩ. Lúc này, cảm ơn. Cuối cùng, anh Ủy, sau này tôi nhìn thấy anh sẽ lập tức tránh đi.”

Mạc Ly đi vài bước, theo bản năng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên khuôn mặt mà mỗi lần gặp gỡ đều phẳng lặng kia, dường như có phần ảo não?

Mạc Ly thật sự không hiểu, anh ta ảo não cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Có Anh, Kí Ức Thành Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 3 phần 1: Tình yêu của chú chim bắt tử

Editor: Từ Sắc Y

Betaer: Thổ Lạ, Thoa Xù

1

Bạch Hiểu ngẩng đầu, phòng khám bệnh lớn hơn so với những phòng khác, hôm nay có bệnh nhân đầu tiên đi thẳng đến trước bàn khám của cô.

Bạch Hiểu hỏi: “Giúp người khác đến hỏi bệnh sao?”

Người đàn ông ngồi vào trên ghế, tay đặt cuốn sổ khám bệnh ở trên bàn, “Không phải.”

Bạch Hiểu lộ vẻ mặt khó xử, nhỏ giọng nói: “Ồ đây là phụ khoa.”

“Không phải nghe nói trung y là bao quát, chuẩn bệnh rồi đưa ra kết quả hay sao?”

Đồng nghiệp bên cạnh nhìn về chỗ Bạch Hiểu, rồi nhanh chóng chạy lại cúi đầu lật xem tình trạng bệnh, hỏi: “Có chỗ nào không thoải mái à?”

“Cảm mạo, nóng trong người.”

“Vậy viết cho cậu ấy ít thuốc trị cảm mạo và hạ hỏa giải nhiệt đi.”

Người đàn ông kia còn đưa tay lại, ý bảo cô chuẩn mạch.

Bạch Hiểu: “. . . . .” Thấy bộ dáng anh ta lớn lên đẹp như vậy, muốn chuẩn thì cứ chuẩn đi.

Trong lòng cô lớn mật nghĩ như vậy, nhưng trên mặt vẫn không thay đổi, còn thật sự chịu chuẩn mạch. Đưa tay chạm phải mạch đập của người đàn ông, mạch đập rất có lực.

“Cơ thể của anh tốt lắm.”

Bạch Hiểu nói xong, rút tay về, viết đơn thuốc cho anh, “Anh đi lấy thuốc đi, thuốc viết trên đơn có thể uống bây giờ. Nên uống nhiều nước, chú ý nghỉ ngơi.”

Người đàn ông đứng dậy, trước khi đi ra ngoài còn hỏi một câu: “Có nhớ tôi là ai không?”

Đầu Bạch Hiểu cúi thấp đến nỗi trán gần như sắp đụng mặt bàn.

Người đàn ông kia đã rời khỏi.

Sau khi tan tầm, Bạch Hiểu đi chậm ra khỏi cửa lớn bệnh viện, chân trái của cô còn thương tích chưa khỏi hẳn, không đi nhanh được, cô đang muốn đưa tay mở cửa xe, thì lại bị một chiếc xe điện quẹt ngang, ngã ngồi ở dưới đất. Chủ xe quay đầu nhìn thoáng qua, tăng mã lực rồi nhanh chóng lái khỏi. Tuy Bạch Hiểu ngã rất đau, nhưng cô lại không kêu một tiếng.

Cô là một người có thể ẩn nhẫn.

Có người đi đến nắm tay cô, kéo cô đứng lên.

Bạch Hiểu nhìn người tới, đỏ mặt, cô cảm thấy có chút mất mặt. Lần thứ hai trong một ngày cô chạm vào tay anh.

Vừa đứng lên cô đã buông lỏng tay, nói một câu cảm ơn. Sau đó mở cửa lên xe lái đi.

Người đàn ông kia vẫn đứng ở tại chỗ nhìn cô lái xe đi khỏi.

Người bán hàng rong sạp báo ở ven đường nói: “Đẹp trai, thích người ta thì cứ theo đuổi đi, nhìn theo cũng chỉ vô dụng thôi.”

“Cô ấy là vợ của tôi.”

2

Một năm trước.

Bạch Hiểu nhìn người ngồi bên cạnh, ánh nắng sớm xuyên qua cửa sổ ánh lên gương mặt Lý Nhượng Phi, cô nghĩ thầm, cô cũng thật sự thích anh.

Hai người thông qua người thân mới quen biết, lúc cô mới vừa nhìn thấy anh tay chân còn có chút lóng cuống, xem tí nữa đã làm vỡ tách cà phê. Cô không nói đến yêu đương, thậm chí nghĩ rằng cả đời không kết hôn, nhưng bất đắc dĩ là bằng hữu lại luôn có lòng tốt muốn sắp xếp cho cô, sau khi thấy mình không lay chuyển được người bạn thân, cuối cùng cô cũng đành phá lệ một lần.

Kỳ thật trước đó hai người đã biết nhau, bọn họ đã từng gặp, không sai biệt lắm là ba năm trước đây, không biết anh ấy còn có nhớ không ——

Khi đó vào mùa đông, anh ấy nhảy xuống sông cứu người, đáng tiếc là người đó bị cuốn trôi về trước, không còn hô hấp nữa. Không ít người đi bộ vây quanh khắp bờ sông, cả người anh ướt đầm, về mặt tái nhợt, thực hành cấp cứu cho người đó. Cô đứng nhìn một lát trong đám người, rồi mới đi lên dò xét động mạch cổ của cô gái, “Cô ấy đã chết rồi.”

Đó là câu đầu tiên cô nói với anh.

Mà ba năm sau, anh lại nói với cô: “Chúng ta kết hôn đi.”

Lý Nhượng Phi ưu tú nay lại nhất gan thiếu tự tin đi cầu hôn Bạch Hiểu.

Cô cảm động đến khóc, cô thích anh, cô hy vọng có một gia đình.

Mà rốt cục cô cũng có gia đình rồi.

Về sau, hai người dè dặt giữ gìn mối quan hệ hôn nhân. Tuy Lý Nhượng Phi ít nói nhưng anh cũng rất biết ôn nhu săn sóc. Bạch Hiểu cảm thấy được như vậy cũng đã đủ hạnh phúc rồi, cảm xúc này đã rất lâu cô chưa từng nếm lại.

Khiến cô càng không muốn, càng không dám nói với Lý Nhượng Phi bí mật quấn lấy trong lòng mình.

Mà càng hạnh phúc, cô lại càng cảm thấy bí mật này giống như dã thú có răng nanh rất dài, có thể xé rách được nội tâm của cô rồi bò từ bên trong ra ngoài.

Cô sợ hãi, đêm không thể ngủ ngon, không ăn ngon được, áp lực khổ sở.

Cô tự mình chuẩn bệnh thì lại biết —— chứng uất ức tái phát.

Cô bắt đầu dời đi sự chú ý của mình —— mua một đồng sách đọc, hơn một nửa là Chicken Soup for the soul, cô còn mua tranh lên lút cầm đến hoa viên, kết quả là chưa vẽ đến ba phút thì đã không còn sự kiên nhẫn. Bài viết này không chữa khỏi, quả thực còn khiến cho tâm trí người ta càng buồn rầu.

Ngày Lý Nhượng Phi đi công tác trở về, vừa vặn là ngày Bạch Hiểu nghỉ, cô muốn đi đón anh, liền tự mình quyết định lái xe đến sân bay.

Tựa người vào trên lan can. Bên cạnh cô tất cả đều là người, đều là người kiên chân chờ người từ phương xa.

Sau đó cô nhìn thấy Lý Nhượng Phi, một tay anh kéo rương hành lý, còn cánh tay kia, được một cô gái ôm lấy, hai người giống như đi chung với nhau từ bên trong.

Bạch Hiểu choàng áo khoác, đứng ở trong đám người, nhưng anh lại hoàn toàn không phát hiện.

Cô nghĩ thầm: xong rồi, toàn bộ đồng Chicken Soup for the soul đều coi như vô ích rồi.

Bạch Hiểu chui ra từ trong đám người, muốn đuổi theo người đằng trước, nói với anh không cần gọi taxi, cô đã lái xe tới đón rồi.

“Em yêu anh. . . . . Anh thật sự không thể theo em đi ăn bữa cơm trưa sao?” Cô gái kia nói.

Đều đã nói yêu rồi.

Lý Nhượng Phi không trả lời.

Bạch Hiểu nhìn thấy bọn họ cùng nhau đi ra khỏi cửa chính sân bay.

Cô ưỡn oai lắc đầu trống rỗng, mãi đến khi tiếng còi xe kéo lại thần trí cô, cô mới phát hiện vậy mà mình lại đứng ở giữa đường cửa chính của sân bay.

Bạch Hiểu cuống quýt lùi xuống ven đường, “Mình đuổi theo đến đây sao? Nếu không sao không thấy người đâu?” Cô nhìn quanh bốn phía, cũng không thu hoạch được gì.

Cô mất mắ, trong đầu dần tưởng tượng quanh co tình cảnh về Lý Nhượng Phi. Nếu anh ấy nói không có gì, có cũng chỉ là do người ta một bên tình nguyện.

Cô không biết mình có thể nên tin hay không.

Nếu không phải do hiểu lầm, vậy thì hôn nhân giữa bọn họ có phải đã không còn ý nghĩa nữa hay không?

Càng nghĩ, tích tụ càng nhiều, Bạch Hiểu cảm thấy cô cần tìm gặp bác sĩ tâm lý rồi.

Đồng thời, cô ngựa chết chữa ngựa sống đăng bài post ở diễn đàn thường hỗ trợ giúp đỡ người mắc chứng uất ức: chồng của tôi bị người khác xem trọng, làm sao bây giờ? Online chờ, rất vội rất vội!

Sau khi Bạch Hiểu về đến nhà, nhìn thấy Lý Nhượng Phi vậy mà lại ở nhà nấu cơm.

Lý Nhượng Phi thấy cô, trên vẻ mặt lộ ra nét ngoài ý muốn, “Hôm nay em không đi làm sao?”

“Ừ, nghỉ phép.” Bạch Hiểu nói, “Anh đi nghỉ đi, mới vừa xuống máy bay nhất định là mệt muốn chết rồi, để em.”

Lý Nhượng Phi thích sạch sẽ, cho dù bên ngoài có bận thì về nhà, quan trọng trước vẫn là tắm rửa. Lúc này chắc là thật sự đã đói bụng, cho nên mới muốn làm cơm ăn.

“Được rồi.”

Bạch Hiểu vừa cắt bắp cải, vừa xuất thần —— hai người họ không ăn cơm với nhau, đó không phải là nói không có gì sao?

Chờ lúc cô phục hồi lại tinh thần lại, mới phát hiện dao ở trên tay cô, lại đặt trên cổ tay của mình, cô hoảng sợ, nhanh ném dao xuống đất.

Miệng vết thương không sâu, nhưng máu vẫn chảy liên tục không ngừng.

Lý Nhượng Phi vừa cầm quần áo đi tắm rửa thì nghe thấy tiếng động, chạy tới, “Sao vậy?” Nhìn thấy miệng vết thương trên cổ tay Bạch Hiểu, “Sao thế này?!”

“Không cần thận cắt phải, không nghiêm trọng đâu.”

Lý Nhượng Phi kéo Bạch Hiểu xuống dưới vòi nước, sau đó mới dẫn cô vào phòng khách, xoay người đi lấy hòm thuốc đến, khử trùng cho tay cô.

“Em là bác sĩ, cứ để em.”

“Một tay em có thể làm thế nào?” Lý Nhượng Phi dùng cồn khử trùng miệng vết thương cho cô, rồi mới băng lại.

Lời nói mỉa như quen thuộc này khiến Bạch Hiểu hoảng hốt, cho nên cô không phát hiện ánh mắt Lý Nhượng Phi thâm trầm nhìn vào miệng vết thương của mình.

Sau cơm trưa, Lý Nhượng Phi xem tư liệu trong phòng khách, Bạch Hiểu ở bên cạnh xem tivi, cô xem kênh hoạt hình, bây giờ kênh này đang chiếu phim 《Cửu vui về và Sói xám》. Trên mạng nói, thường xuyên hoạt động vui chơi có thể trị liệu chứng uất ức, ví dụ như ca hát khiêu vũ vẽ tranh, cũng có ghi là có thể xem phim hoạt hình, thể loại hài hước.

Lý Nhượng Phi thấy cô không thể dời mắt khỏi phim hoạt hình đang chiếu thì không khỏi lắc đầu.

Bên ngoài lúc nào chẳng biết trời đã tối. Lý Nhượng Phi xem xong tư liệu, phát hiện Bạch Hiểu đã quần tắm tắm quanh người ngủ trên ghế sofa.

Anh ôm cô vào phòng đặt trên giường, sau khi đắp chăn xong, nhìn xuống cổ tay cô có ý quán băng gạc —— miệng vết thương như thế, hiển nhiên là do cô cố ý rạch.

Lý Nhượng Phi ngồi trên mép giường nhìn Bạch Hiểu.

“Nhượng Phi, có chuyện tôi nghĩ trước khi đi, quyết định nói cho anh, chuyện này sớm muộn gì anh cũng sẽ biết —— Bạn gái anh Bạch Hiểu, lúc trước tôi không nhớ, là vì chuyện này đã hơn mười năm trước. Hôm qua cô ấy vội đưa bữa ăn tối đến cho anh, tôi mới thuận miệng hỏi cô ấy nấu, hay là mẹ cô ấy nấu? Lúc đó cô ấy nói mẹ cô ấy trước đó đã tự sát. Thông thường nếu người thân đã mất, thì ai đều là nói qua đời hay đã mất, rất hiếm ai nói thẳng cách chết, hơn nữa tên của cô ấy cũng đặc biệt, lúc này tôi mới nhớ, năm đó lúc tôi còn ở đại đội điều tra, gặp phải kiện án tử của nhà bạn gái anh —— lúc ấy cô ấy mới học tiểu học, mẹ cô ấy muốn nhân cô ấy chết đuối, ấn đầu xuống bồn tắm, kết quả là cô ấy thuận tay bắt được cây kéo cắt tóc mẹ cô ấy để ở bên cạnh, rồi đâm mẹ cô ấy đến chết. Cũng bởi vì ba cô ấy mất sớm, mẹ cô ấy chết mà cô ấy trở thành cô nhi. Chuyện này cũng khiến cho thân thích trong nhà cô ấy không ai nguyện ý nuôi cô, có ai dám nuôi một người đã giết chết mẹ ruột của mình chứ. Dù cho xuất phát từ tự vệ, xuất phát từ sự cố ngoài ý muốn. Nhưng tình huống lúc đó của cô gái này rất tệ, đều lặp đi lặp lại là lỗi của mình, không ăn không uống thường xuyên xuất thần, chúng ta phải tìm bác sĩ tâm lý, khai thông tâm lý cho cô bé. Cho nên bây giờ cô ấy nói mẹ mình tự sát chết. . . . . Như vậy cũng tốt.

“Tôi nói với anh chuyện này, là không muốn sau này khi kết hôn anh lại vì chuyện quá khứ của đôi phương mà sinh ra mâu thuẫn, tôi nhìn không sai, cô gái Bạch Hiểu này không tệ, nhiệt tình chu đáo không tiêu thụ. Bây giờ cô ấy còn là bác sĩ, về mặt này nhất định phải trả giá biết bao sự cố gắng so với người bình thường.”

Lý Nhượng Phi đưa tay sờ miệng vết thương của Bạch Hiểu.

Anh nghĩ đến lời cô ấy nói, lần đầu tiên nhìn thấy anh, là ở bờ sông, là lúc anh cứu một cô gái bị cướp đẩy xuống sông.

Kỳ thật lúc đó không phải là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, lần đầu tiên anh gặp cô, là lúc sớm hơn, tính ra, lúc ấy cô còn đang học đại học, vừa vặn anh cũng đi công tác đến thành phố cô học, đi bờ biển giải sầu sau thời gian bận với vụ án, thì gặp cô nhảy xuống biển.

Cô nói thích anh. Nếu thật sự thích, vậy sao có thể. . . . . Sau khi gả cho anh, còn muốn chết?

Lý Nhượng Phi nghĩ, lực đạo trên tay không khỏi tăng dần, khiến người trên giường rên rỉ một tiếng.

Anh thả lỏng tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em đã muốn chết rồi, mà còn sợ đau sao?”

Lời tác giả: Cuối cùng cũng có chuyện nói

À, quyển sách 《thời gian có anh, kí ức thành hoa》 này khác với quyển sách lúc trước tôi viết. Tuy nam nữ chính vẫn là Úy tiên sinh và Mạc Ly, nhưng phần này lại tập trung chủ yếu vào câu chuyện của đôi nam nữ phụ, tôi viết bọn họ như vai chính, cho nên sẽ phân chia ra nhiều phần. Mỗi lần viết truyện mới, là lo lắng, nói tóm lại là, hi vọng các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Có Anh, Kí Ức Thành Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 3.2: Tình yêu của chú chim bắt tử (2)

Cô nói thích anh. Nếu thật như thế, vậy sao còn có thể... sau khi gả cho anh, còn muốn chết?

Lý Nhượng Phi nghĩ vậy, lực trên tay tăng thêm một chút, khiến người rên giương rên lên một tiếng.

Anh buông lỏng tay ra, lại nghiêng răng nói: “Em đã muốn chết, còn sợ đau?”

3

Lý Nhượng Phi vừa đến viện kiểm sát, đã thấy Lục Phi Nhi, đang cầm bữa sáng và cà phê đợi anh.

“Tôi ăn rồi.”

Lý Nhượng Phi tỏ thái độ xa cách, không nói lời nào, cũng đã thể hiện rất rõ ràng, Lục Phi Nhi liền ném cà phê vào thùng rác, nói “Vậy không làm phiền anh làm việc, trưa tôi lại tới tìm anh”, rồi sạch sẽ lưu loát rời đi.

Lục Phi Nhi vừa đi, đồng nghiệp liền nói đùa: “Cái con người Lục Phi Nhi này cũng lạ thật, trước đây chúng ta điều tra vụ án của bạn trai cô ta, bắt bạn trai cô ta đi, cô ta rất suy sụp, vậy mà quay đi ngoảnh lại đã thấy theo đuổi Nhượng Phi rồi.”

Một đồng nghiệp khác hỏi: “Nhượng Phi kết hôn rồi, không nói với cô ta à?”

“Sao lại chưa nói. Cô Lục kia thổ lộ xong, Nhượng Phi đã nói cậu ấy kết hôn rồi. Cô Lục nói, không sao, tôi chờ anh ly hôn. Nhượng Phi nói, sẽ không ly hôn, trừ khi cậu ấy chết. ANh nói xem, đã nói đến mức này rồi, cô Lục đó vẫn chưa từ bỏ ý định... Thậm chí ngay cả khi Nhượng Phi đi công tác, cô ta cũng bám theo.”

Lý Nhượng Phi cắt lời bọn họ, “Mau làm việc đi.”

Lúc này mọi người mới ngưng buồn đưa lê.

Lý Nhượng Phi muốn đến nhà người kia, gần đây vắng vẻ, kiểm sát trưởng Lý đang gặp chuyện phiền toái rất dễ nổi nóng.

Bạch Hiểu tận dụng nửa ngày buổi chiều để nghỉ ngơi, cuối cùng cũng đi gặp bác sĩ tâm lý.

Tìm bác sĩ tâm lý không được tìm người quen, cho nên cô né tránh phạm vi y khoa của mình, lên mạng tìm phòng khám của một cố vấn tâm lý có tiếng tăm không tệ.

Khi nằm trên ghế Bạch Hiểu nghĩ thầm, cô nhất định phải trị được chứng trầm cảm, phải sống thật khỏe mạnh. Trước đây cô cũng có khuynh hướng tự sát, đây là bí mật cô cất giấu trong lòng. Nhưng trên thực tế, cô hoàn toàn không muốn chết, trên đời còn nhiều điều tốt đẹp như vậy, huống chi, bây giờ cô có người vô cùng yêu mình, sao lại muốn chết? Nhưng có khi sẽ thật sự không kiểm soát được làm ra hành động tự hại mình, tự sát.

Bạch Hiểu rất phối hợp tập trung tinh thần vào việc trị liệu tâm lý. Qua một tiếng, bác sĩ ôn hòa nói: “Hôm nay được rồi.”

“Cảm ơn.”

Sau khi trao đổi với bác sĩ thêm một lần nữa, Bạch Hiểu rời khỏi phòng khám.

Bạch Hiểu vừa đi, bác sĩ tâm lý nhìn sổ ghi bệnh mà rơi vào trầm tư. Người bệnh tự nói rằng mình có chứng trầm cảm, theo lời cô kể lại, mẹ tự sát khi cô mười tuổi, trước khi tự sát định dìm cô chết đuối trong bồn tắm, miệng nói để cô chết. Rất có thể vì những chuyện từng trải qua thời thơ ấu mà người bệnh sinh bệnh tâm lý.

Bác sĩ lại nhớ lại cuộc đối thoại vừa rồi của hai người.

Tôi đang làm cơm trưa cho chồng, thất thần một lát, khi hồi phục tinh thần, tôi phát hiện mình đang cầm dao, muốn cắt mạch máu...”

“Cô muốn tự sát?”

“Không không, tôi cảm thấy tôi điên rồi. Tôi không muốn chết. Tôi... tôi rất thích chồng tôi. Tôi muốn cùng anh ấy sống cả đời.”

“Cho nên cô phục hồi tinh thần lại, phản ứng đầu tiên sau khi nhìn thấy dao là hoảng sợ?”

“Đúng.”

“Trước kia còn có hành vi này không?”

“Có... Khi tôi học đại học, tôi ra bờ biển chơi. Khi tôi tỉnh lại, tôi đang ở trong bệnh viện, bác sĩ nói tôi nhảy xuống biển tự sát.”

“Cô không nhớ mình tự nhảy xuống biển sao?”

“Tôi chỉ nhớ mình đang đi trên bờ biển, nước biển dâng lên, ngập bắp chân tôi. Sau đó không nhớ gì nữa.”

“Ừ, còn nữa không?”

“Khi ở viện mở cõi, từng có hai lần, một lần muốn nhảy lầu, khi tôi ý thức được thì một chân đã bước ra bên ngoài; một lần khác, là thời trung học, tôi đi chơi với bạn học, gần đó có đường sắt, bạn học thấy tôi ngồi trên đường ray, xe lửa đang tiến lại từ xa, cũng không thấy tôi chạy đi, là cô ấy kéo tôi đi.”

Bác sĩ vẽ dấu chấm hỏi lên mặt sau của quyển sổ có viết “Chúng trầm cảm”, lại viết lên: Hai nhân cách, hay nhiều nhân cách ngăn cản?

Bác sĩ lẩm bầm: “Nhân cách chính muốn cố gắng sống, nhân cách thứ hai lại quá tiêu cực?”

4

Bạch Hiểu gặp bác sĩ tâm lý, nói là điều vương mắc trong lòng, cảm thấy tâm tình thoải mái hơn không ít.

Ngay hôm ấy đi siêu thị mua một đồng nguyên liệu nấu ăn, làm một bàn đồ ăn Lý Nhượng Phi thích, còn mở một chai rượu vang, sau đó chống cằm, mòn mỏi chờ Lý Nhượng Phi về nhà.

Lý Nhượng Phi vừa vào cửa, đã thấy Bạch Hiểu nằm úp sấp trên bàn cơm, anh đi qua, thức ăn trên bàn vẫn còn nguyên, nhưng một chai rượu vang đã thấy đáy.

Bạch Hiểu nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu, lao đảo đứng lên, gương đôi mắt vương nước nhìn Nhượng Phi, vừa thẹn thùng vừa gan dạ nói: “Nhượng Phi, Nhượng Phi của em” Nói xong liền ôm lấy người, “Tối nay em muốn... haha.”

Lý Nhượng Phi thâm trầm nhìn cô, “Sao lại uống nhiều rượu như vậy?”

“Không biết... “Đầu Bạch Hiểu choáng váng, chậm chạp như đường bị phơi dưới ánh mặt trời, đi xiêu vẹo trên mặt đất.

Lý Nhượng Phi trực tiếp ôm ngang cô lên, đặt lên ghế sofa, sau đó anh vào bếp nấu canh cho Bạch Hiểu giải rượu.

Bạch Hiểu uống canh xong, Lại túm lấy Lý Nhượng Phi không buông, mặt tựa vào cổ anh, vừa hôn vừa cắn. Lý Nhượng Phi để mặc cho cô cắn, dù sẽ để lại dấu vết mấy ngày không mất đi được. Nói về Lý Nhượng Phi này, từ nhỏ gia đình đã dạy dỗ nghiêm khắc, trước kia lại là việc trong quân đội nhiều năm, nên rất biết tự kiềm chế, lập trường kiên định, nhưng lại vì người trước mặt này mà phá lệ.

Trước giờ anh chưa từng muốn xem mắt, sau khi thấy ảnh cô lại đồng ý xem mắt.

Vẫn luôn giữ thái độ từ chối né tránh việc kết hôn, nhưng sau khi qua lại với cô chưa tới nửa năm đã cầu hôn.

Lý Nhượng Phi nhẹ nhàng nâng cằm Bạch Hiểu lên, để cô ngẩng đầu nhìn mình.

Hai mắt Bạch Hiểu vương nước, lưu luyến. Lý Nhượng Phi cúi đầu hôn cô, hôn xong, hai người đều thờ dốc.

Lúc này một thứ gì đó rơi khỏi túi áo Bạch Hiểu, Lý Nhượng Phi nghiêng đầu nhìn, là một hộp thuốc an thần. Anh nghĩ đến chuyện cô uống hết một bình rượu, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

Lại muốn chết sao?

Lý Nhượng Phi hận không thể bóp chết cô, anh cần khẩn uớt tới rửa mặt cho cô, muốn khi cô tỉnh táo, nói chuyện đàng hoàng.

Bạch Hiểu nhìn Nhượng Phi, mơ màng nhớ đến chuyện ở sân bay mấy hôm trước.

Cô đau lòng hỏi: “Anh có từng hồng hạnh vượt tường không đó?”

Sắc mặt Lý Nhượng Phi không tốt, “Không có.”

Không có? Không có... Bạch Hiểu tươi cười rạng rỡ, vốn đang nghĩ nếu anh phủ nhận, mình có thể tin hay không? Kết quả anh nói không có, cô liền tin trong nháy mắt.

Bạch Hiểu đột nhiên lại ôm lấy Lý Nhượng Phi, trong lòng tên mặt tràn đầy yêu mến.

Vốn muốn quở trách lại mềm lòng, “Bạch Hiểu, chỉ cần em muốn anh làm, anh sẽ cố hết sức làm cho bằng được. Còn em làm vợ anh, anh chỉ muốn em làm một chuyện cho anh - - ở bên anh đến già.”

Lý Nhược Phi nói rất chậm, Bạch Hiểu đều nghe rõ, cô thành khẩn gật đầu, “Ừ.”

“Tốt nhất em nói được phải làm được.”

Hôm sau Bạch Hiểu tỉnh lại, hơi rượu đã lùi đi, chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, cô thấy bên kia giường không có ai. Cô rời giường đi ra phòng khách, cũng trống không, nhưng trên bàn có bày cơm sáng.

Bạch Hiểu cảm động, nhưng nhìn đồng hồ đã tám giờ, vô cùng lo lắng chạy vào toilet rửa mặt.

Vừa đánh răng xong, chuông cửa vang lên, cô vội rửa mặt ra mở cửa, người phụ nữ đứng bên ngoài mỉm cười, Bạch Hiểu vừa nhìn đã nhận ra đối phương - - người phụ nữ đã thấy ở sân bay,

“Tôi muốn đến xem thử, vợ của Lý Nhược Phi như thế nào?”

Như thế nào? Mặc áo ngủ, trên tóc còn nhỏ nước. “Bây giờ tôi đang vội, xin lỗi.” Bạch Hiểu nói xong định đóng cửa, nghĩ lại lại thấy không đúng, sao mình lại có lỗi? Người này, phá hoại gia đình người ta chẳng những không biết liêm sỉ, còn dám hùng hổ đến cửa tìm cô tranh cãi!

Bạch Hiểu cảm thấy quả thật không thể nhẫn, một giây sau, trong mắt cô đã không còn cảm xúc căm phẫn.

Cô nhìn Lục Phi Nhi nói: “Cút.”

Giọng điệu và vẻ mặt của Bạch Hiểu hoàn toàn khác trước, tuy Lục Phi Nhi bất ngờ, nhưng vẫn kiên trì nói xong cảm giác của mình sau khi quan sát, “Dáng người không tốt bằng tôi, khuôn mặt không đẹp bằng tôi, yêu cầu của Lý Nhược Phi thật sự không cao.”

“Thích Lý Nhược Phi? Vậy đi tìm anh ấy đi, tôi không xen vào.” Cô cúi xuống, lại bất ngờ ghé sát Lục Phi Nhi, vừa lạnh lùng vừa thông thả nói, “Tôi còn đang kiểm chế. Tôi từng giết người, nếu cô không tin, có thể điều tra tài liệu của tôi. sau tri tra được, nghĩ cho kỹ, có còn can đảm cướp người với tôi không.”

Lục Phi Nhi kinh ngạc không thôi nhìn cô xoay người vào nhà, đóng sầm cửa.

Bạch Hiểu sững sờ quay lại nhìn cửa nhà đã khép lại, “Tôi vẫn còn phải nhịn sao?” Cô cảm thấy mình thật sự là tởm tượng, trong bụng chống sào.

Bên kia Lục Phi Nhi khôi phục hứng thú lại đi tìm Lý Nhược Phi, vừa thấy người liền nói đầy ý tứ: “Kiểm sát Lý, không ngờ vợ anh thật ra lại là tội phạm giết người.”

“Cô Lục, xin chú ý lời nói của cô.”

“Không phải tôi bịa đặt, là chính cô ta nói, cô ta nói cô ta từng giết người, còn dọa tôi đừng tiếp cận anh, nếu không cũng sẽ giết tôi.”

Lý Nhược Phi hít sâu nói: “À? Cô ấy nói như vậy?” Sau đó anh nghiêm túc giải thích, “Cô ấy dọa người là không đúng, tôi thay bà xã của tôi nhận lỗi với cô, nhưng cô Lục, cô nên tránh xa đàn ông đã kết hôn một chút.”

Lục Phi Nhi đang nghĩ, có phải vợ Lý Nhược Phi chỉ nói đùa cô ta hay không, cuối cùng Lý Nhược Phi lại hoàn toàn không phản bác.

“Gan của kiểm sát Lý anh cũng thật lớn, tội phạm cũng dám lấy.”

Lý Nhược Phi đứng dậy mở cửa ban công, “Cô Lục, tôi phải làm việc rồi.”

Khi Lục Phi Nhi bị “mời” ra khỏi văn phòng, trên mặt không còn chút nhiệt tình, cô ta cảm thấy bản thân đã rất bất thường rồi, kết quả đôi vợ chồng này còn kỳ quái hơn - - một tội phạm giết người, một kiểm sát trưởng lấy tội phạm giết người. Trên miệng cô ta thì thầm “không chơi”, nên giày cao gót đi tiếp.

Hôm nay tâm tình Lý Nhược Phi không quá tệ, vốn định về nhà sớm một chút, không biết sao công việc thành đống, đến hơn bảy giờ mới có thể tan làm rời đi. Anh vừa lên xe, đã nhận được điện thoại của bệnh viện, nói Bạch Hiểu nhảy lầu, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Khi Lý Nhược Phi chạy về hướng bệnh viện, ngón tay trắng bệch nắm chặt tay lái, lo lắng, tức giận đều có. Cộng thêm kẹt xe, kiểm sát trưởng Lý luôn văn minh cũng chửi thề.

Bên này Bạch Hiểu đã tỉnh lại, bác sĩ nói cho cô biết tình hình của cô - - chân trái, gãy xương đùi, làm phẫu thuật cô định bên trong, tạm thời không thể đi lại, ở bệnh viện theo dõi một thời gian, xem tình hình lành bệnh rồi nói tiếp.

Bạch Hiểu liên tục nói cảm ơn với đồng nghiệp.

Bác sĩ lại dẫn đo hỏi: “Trong nhà có chuyện gì sao? Có mâu thuẫn gì với chồng em sao?”

“Dạ?”

“Hàng xóm của em nói khi đất chó đi dạo dưới lầu, thấy em nhảy xuống từ ban công, cũng là anh ta gọi 120.”

Bạch Hiểu chỉ có thể giải thích: “Không phải em cố ý, là không cẩn thận - - giả phoi quần áo bị hỏng, em bước lên ghế thu quần áo, không cẩn thận ngã xuống.”

Bác sĩ nói đùa: “Số của em cũng thật khổ. Nhưng không phải tự sát là được, cũng may nhà em chỉ là lầu hai, chỉ bị thương chân. Được rồi, em nghỉ ngơi cho tốt.”

Đồng nghiệp vừa đi, Bạch Hiểu liền nhủ mảy suy nghĩ sâu xa, dơ tay tát nhẹ mình một cái, “Đang yên đang lành nhảy lầu gì chứ? Lại còn chọn cách có tí lệ bị thương cao như vậy, tí lệ chết ở tầng gác là nhỏ nhất.” Cô nhớ mình đang thu quần áo, nhưng giả phoi đồ cũng không bị hỏng.

Lúc này, Lý Nhượng Phi mang về mặt u ám đáng sợ đẩy cửa ra bước vào.

Bốn mắt nhìn nhau, Bạch Hiểu lập tức co người lại, sau đó, cô làm một việc ngốc hết như nhảy lầu - -

“Anh là ai?”

Lý Nhượng Phi vốn đang tức giận, nghe được những lời này của cô, hai tay vốn nắm chặt lại hiện ra gân xanh, anh gần từng chữ hỏi: “Em nói cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Có Anh, Kì Ước Thành Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 3.3: Tình yêu của chú chim bắt tử

Bốn mắt nhìn nhau, Bạch Hiểu lập tức co rúm lại. Sau đó, cô hỏi một câu ngốc không khác gì nhảy lầu: “Anh là ai?”

Lý Nhượng Phi vốn nổi giận trong lòng, nghe thấy cô nói lời này, hai bàn tay nắm chặt nổi gân xanh, anh gần từng chữ hỏi: “Em nói cái gì?”

Từ lúc Bạch Hiểu nhìn thấy Lý Nhượng Phi, suy nghĩ trong đầu xoay chuyển -- Mượn có kiểu như 'không cẩn thận ngã xuống' chắc chắn không thể lừa được Nhượng Phi. Anh cực kì tức giận, làm sao đây làm sao đây? Nói với anh, cô cũng biết nhảy lầu tự sát là rất ngu ngốc, anh có tin cô không tự nhảy lầu hay không? Rất không có khả năng. Thôi rồi, ngày hôm qua mới đồng ý ở bên anh đến lúc đầu bạc, cô lại lên nhảy lầu. Hừ, lúc này là lúc nào rồi mà còn có tâm trạng tự tử?! Hiện tại Nhượng Phi nhất định rất thất vọng. Ông trời ơi, cô nên làm gì bây giờ?

Cuối cùng, Bạch Hiểu thốt ra câu nói vừa rồi -- Anh là ai?

“Mất trí nhớ?” Lý Nhượng Phi bước hai ba bước đã tới bên giường. Bạch Hiểu dè dặt tránh ánh mắt của anh, tim đập loạn, vẻ khấn trương và áy náy đan xen hiện lên gương mặt cô, khiến cho cô đứng ngồi không yên, vô cùng xấu hổ, hận không thể chui xuống hang đất.

Lý Nhượng Phi nghiêng người về phía trước, bàn tay lạnh như băng túm gáy cô: “Tôi hỏi một lần nữa, tôi là ai?”

Bạch Hiểu bị giữ chặt, run run. Yên bình trước bão táp cũng không hơn gì chuyện này, trong lòng nói thôi thì chết sớm đầu thai sớm vậy! Kết quả vừa định mở miệng nói: “Em nhớ ra rồi, anh là người yêu của em” thì y tá bước vào.

“Bạch Hiểu, mình tới thăm cậu, cảm thấy khỏe chưa?” Người bước vào là Tiểu Lương có quan hệ không tồi với Bạch Hiểu. Cô nhìn thấy Lý Nhượng Phi ở trong phòng: “Ài da, anh là Bạch Hiểu...” Tiểu Lương từng tham gia hôn lễ của Bạch Hiểu nên có ấn tượng với Lý Nhượng Phi.

“Cô ấy bị mất trí nhớ, không biết tôi là ai.” Lý Nhượng Phi liếc người vừa đến, tiếp tục quay đầu lại nhìn Bạch Hiểu.

Bạch Hiểu bỗng có cảm giác sông lớn chảy về phía đông, bát nước hắt đi khó mà vớt lại.

“Đây là tình huống gì?” Tiểu Lương kinh ngạc không thôi: “Bạch Hiểu, vậy cậu còn nhớ mình không?”

Bạch Hiểu bối rối rồi nói “Ừ”, sau đó cô nghe thấy Lý Nhượng Phi hừ lạnh một tiếng.

Tiểu Lương lo lắng nói: “Chẳng lẽ quên một quãng kí ức nào đó, mất trí nhớ mang tính chọn lựa sao?”

Bạch Hiểu: “...”

Rầm! Lý Nhượng Phi đập cửa đi ra ngoài.

“Chồng cậu sao vậy?” Tiểu Lương quay đầu liếc nhìn cánh cửa: “Nhìn mình nè, quên mất là cậu đã quên anh ấy rồi. Anh ấy là chồng cậu!”

Bạch Hiểu: “...”

“Minh đi gọi bác sĩ Vương tới, cậu...”

“Tiểu Lương, mình không sao, mình không bị mất trí nhớ.”

Hiện tại là hai tháng sau.

Bạch Hiểu ngồi trên xe taxi, nhớ lại đêm mình nhảy lầu. Cô gọi điện thoại cho bác sĩ tâm lý của mình, xin đối phương giúp đỡ rồi tự cứu mình như thế nào? Cô có cảm giác mình thực sự sắp điên rồi.

Bác sĩ nghe cô kể xong sự việc nhảy lầu của mình, nói với cô, lúc trước anh chưa thể xác định, nhưng bây giờ anh có thể xác định, cô không phải bị trầm cảm hay bị tâm thần phân liệt, mà xem ra là người hai nhân cách.

Rối loạn nhân cách? Tuy Bạch Hiểu khó có thể tin, nhưng là một danh y, dù cho loại bệnh kì lạ chưa nghe đến bao giờ, về mặt lý trí vẫn sẽ tiếp nhận chẩn đoán của bác sĩ chuyên nghiệp. Trên thực tế, trước khi đến gặp bác sĩ tâm lý, cô cũng đã từng nghĩ đến khả năng này. Chỉ có điều, bởi vì thời gian mất trí nhớ mỗi lần quá ngắn, cộng thêm tâm trạng cô từng luôn rất sa sút nên đã liệt mình vào căn bệnh trầm cảm, dù sao bệnh trầm cảm cũng có khuynh hướng tự sát.

Bạch Hiểu ngắt điện thoại từ bác sĩ tâm lý, cảm thấy mê man vô định -- Nhân cách phân liệt, loại bệnh này khiến càng khiến cô không biết nên làm thế nào cho phải. Kiến thức có hạn cho cô biết, người mắc bệnh trầm cảm thường chỉ biết làm thương tổn bản thân, mà nhân cách phân liệt lại không nhất định như vậy. Cô không xác định được một nhân cách khác ngoài tự mình hại mình, ngoài tự sát, có phải sẽ còn gây ra sự hủy hoại khác tương tự như thế, làm tổn thương người xung quanh cô, người cô yêu.

5

Bạch Hiểu xuống xe taxi, đi vào trong nhà trọ. Khi cô học năm đầu tiên đã mượn tiền mua một căn nhà trọ nhỏ có diện tích khoảng năm mươi mét vuông. Trong tiềm thức, cô luôn muốn có một ngôi nhà thuộc về mình. Căn phòng mẹ từng ở phải bán để trả học phí cho cô. Bởi vì trong nhà từng có người chết, nên giá bán rất rẻ.

Bạch Hiểu vào nhà, nhìn bốn vách tường, cảm thấy chỗ ở thực sự đi đứng bất tiện. Sau đó, cô lập tức nghĩ tới Nhượng Phi, anh bị cảm, không biết mua thuốc về anh có uống đúng giờ hay không. Anh luôn coi nhẹ mấy thứ bệnh vặt. Cô lại nghĩ đến thời gian mình nằm viện, mỗi nửa ngày lại có người ngoài công ty mang tới canh cá, canh gà ác, canh lòng... bổ dưỡng cho người bị gãy xương. Cô biết nếu không mua, đối với người không thích mùi cá và không ăn nội tạng như cô mà nói, uống vào vừa ngọt ngào vừa buồn nôn. Sau đó, cô lại nghĩ đến một... nhân cách khác của mình, trong thời gian cô tiếp nhận trị liệu tâm lý hai tháng một lần không hề xuất hiện. Đây cũng là nguyên nhân sau khi chân trái cô hồi phục, trở lại học tập, cũng không phải bệnh nan y, cộng thêm người ở bệnh viện cũng nhiều, khi nhân cách này xuất hiện muốn làm gì cũng có thể bị người khác ngăn lại.

Đang nghĩ ngợi thì tiếng đập cửa vang lên. Bạch Hiểu thầm nghĩ, chẳng lẽ lại là em trai nhà đối diện đến xin nước tương của cô?

Lý Nhượng Phi nhìn người đang đứng ngăn ra nhìn anh một lúc, chỉ hít một sâu một hơi rồi nói: “Giã vờ hai tháng, có thể theo tôi về nhà chưa?”

“Em...”

Lý Nhượng Phi vốn thả lỏng, về mặt lại lạnh lùng trầm xuống: “Em còn dám nói không biết tôi thêm một lần thử xem?”

Bạch Hiểu im lặng, thầm nói trong lòng: Em sợ lại làm chuyện khiến mình sợ hãi, sợ khiến anh thất vọng, sợ khiến anh cảm thấy đến cuối cùng em vẫn không giữ lời hứa, càng sợ làm tổn thương anh.

Bạch Hiểu bị ôm mạnh ra xe. Lý Nhượng Phi một đường im lặng về nhà. Ở cùng Lý Nhượng Phi càng lâu, tự chủ của Bạch Hiểu càng yếu. Cô đấu tranh không muốn làm thánh mẫu, làm chuyện trái với lương tâm quả thực rất khổ sở, khổ không thể tả nổi. Đương nhiên, không thẳng thắn nói với Lý Nhượng Phi chuyện mình có vấn đề về tâm thần, một nguyên nhân nhỏ trong đó là do mình tự ti.

Nói, bản thân lúc trước kiên trì làm cái gì? Nhưng không nói, nếu như nhân cách thật vẫn không xuất hiện, cô cũng không thể sống cô đơn một mình suốt quãng đời còn lại.

Bạch Hiểu cứ buồn bã dai dẳng xoắn xuýt như vậy, trong xe yên tĩnh bỗng vang lên tiếng bụng reo. Cô vội vàng vươn tay vặn radio để che giấu. Lý Nhượng Phi liếc nhìn cô, giao lộ phía trước vốn nên đi thẳng lại quẹo một cái, trong phút chốc dừng xe ở bên ngoài một nhà hàng.

“Ăn rồi về nhà.” Lý Nhượng Phi mở cửa xuống xe trước.

Bạch Hiểu mừng rỡ, kết quả xuống xe, vừa nhìn tên nhà hàng lại buồn bực -- quán Đầu Cá Kho Tộ. Cho đến khi cô thấy Lý Nhượng Phi không vào nhà hàng đó mà vào nhà hàng bánh bao, cô mới hóa buồn thành vui, nhanh nhẹn đuổi theo.

“Nhìn cái gì vậy?” Hàn Kính đưa com cho Triệu Mặc Ly, nhìn theo ánh mắt của cô, trên khuôn mặt lộ ra vẻ mặt ngoài ý muốn.

“Đồng nghiệp của em, nhưng không quen.” Triệu Mặc Ly quay đầu: “Sao hả? Nhìn dáng vẻ của anh, anh biết cô ấy?”

Hàn Kính chỉ “ừ” qua loa một tiếng.

Triệu Mạc Ly thừa thông minh, quả thực hiểu rõ thanh mai trúc mã của mình, nhìn một cái đã lần ra đầu mối: “Không phải cô ấy là bệnh nhân của anh chứ?”

Hàn Kinh trực tiếp nói lảng sang chuyện khác: “Anh thấy tâm trạng gần đây của em không được tốt, có tâm sự à? Tới đây, để bác sĩ chuyên gia chỉ điểm cho em một chút.”

Triệu Mạc Ly cười nói: “Được rồi, em nghĩ rất lâu, thực sự nghĩ không ra. Một là anh từ đâu đến? Hai là anh đến sống trên thế giới có mục đích gì? Ba là kiếp sau anh muốn đi đâu?” Ba vấn đề lớn về triết học

“Lại lấy anh ra trêu đùa hả?”

6

Bạch Hiểu chưa phát hiện bác sĩ tâm lý của mình cũng ở trong nhà hàng, com nước xong rồi cùng Lý Nhượng Phi trở về nhà. Vừa vào trong nhà, cô đã phát hiện cửa sổ ngoài ban công có thiết bị bảo vệ cửa sổ mới.

Bạch Hiểu: “...”

“Tôi đi tắm.” Lý Nhượng Phi nói: “Nơi đây là nhà của chúng ta, có quên không?”

Bạch Hiểu cười khỏ, nói: “Không.”

“Vây em cứ tự nhiên đi.”

Lý Nhượng Phi vừa rời khỏi, Bạch Hiểu liền nhìn không được mà lẩm bẫm: “Thật không thể làm cho người quen thù, không biết anh ấy tức giận bao lâu nữa?! Cũng trách mình không đủ chỉ số IQ, không nghĩ ra kế sách vẹn toàn.”

Lý Nhượng Phi tắm rửa xong, đi ra, nhìn thấy Bạch Hiểu cầm dao. “Em đang làm gì vậy?” Anh nổi trận lôi đình, chạy đến đoạt lại con dao trên tay cô.

“Em, em chỉ muốn gọt quả táo để ăn...”

Lý Nhượng Phi nhìn trên tay còn lại của cô thực sự cầm quả táo. Sau một hồi im lặng, anh lấy quả táo rồi gọt giúp cô. Bạch Hiểu nhận quả táo đã gọt vỏ, nhìn thấy sắc mặt Lý Nhượng Phi vẫn rất khó nhìn như trước, liền nhỏ giọng hỏi: “Cái đó, anh có muốn chia cho anh một nửa không?”

Lý Nhượng Phi không thêm đề ý tới cô, cắt dao vào bếp rồi rót ly nước mát.

Trong hai tháng này, hầu như mỗi ngày anh đều đứng trên ban công, suy nghĩ tại sao cô lại nhảy xuống? Lúc nhảy xuống cô đang suy nghĩ cái gì? Có nghĩ tới anh hay không?

Tay cầm ly thủy tinh vì dùng sức mà trở nên hơi trắng xanh.

Bạch Hiểu ngồi trên ghế sa lon, cắn quả táo từng miếng từng miếng. Cô tự hỏi trong lòng: “Tại sao mày muốn chết? Sống không tốt sao? Đến đường cùng sao? Lỗ Tấn tiên sinh đã nói, cái gì là đường? Đó là không bao giờ đi ra từ nơi đã có người đi, chỉ có mở đường từ nơi có cây có gai. Chúng ta nỗ lực cùng nhau bước đi không được sao?” Đương nhiên, không ai trả lời cô.

Nửa đêm, Bạch Hiểu bị sâu đói gọi tỉnh, nhẹ nhàng từng bước đi tìm ăn. Vừa mới sờ soạng mở tủ lạnh ra, đèn của phòng khách liền sáng trưng.

Lý Nhượng Phi đứng ở cửa bếp, vẻ mặt lạnh buốt nhìn cô.

Bạch Hiểu quần bách nói: “Em sắp đói chết rồi, đi tìm chút đồ ăn.”

Lý Nhượng Phi tựa hồ đang phán đoán lời nói của cô là thật hay giả, sau đó bước tới bên cạnh cô, nhìn cô từ trên cao nhìn xuống: “Chết đói, đến lúc đó chẳng phải một cách để chết sao?” Nói xong mở cửa tủ lạnh lấy mì, trứng gà và cà chua. Bạch Hiểu đứng bên cạnh nhìn anh rửa sạch cà chua, đặt chúng lên bàn rồi đi đánh trứng gà, cô muốn bước lên giúp đỡ cắt cà chua. Cô vừa mới cầm dao, bị Lý Nhượng Phi nhìn thấy, anh suýt phát hỏa mà ngăn lại: “Tôi cho em làm hả? Đi ra bên ngoài đó chờ đi!”

“Dạ.”

Bạch Hiểu ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh bàn ăn, kéo bát mì tới trước mặt, ăn hết mì, sau đó ngẩng đầu nhìn Lý Nhượng Phi: “Em ăn xong rồi. Em rửa chén, anh đi ngủ trước đi.”

“Mai rồi rửa. Đi đánh răng, ngủ.”

“Dạ.” Bạch Hiểu như người máy bị Lý Nhượng Phi khống chế, thực hiện xong mệnh lệnh anh giao rồi nằm trên giường nhắm mắt lại lần thứ hai. Cô không hề biết, trong bóng tối, Lý Nhượng Phi một mực quan sát cô.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Có Anh, Kì Ước Thành Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 3.4: Tình yêu của chú chim bắt tử (4)

Edit: Beyours07

Bạch Hiểu ngoan ngoãn ngồi xuống bàn ăn, cùng ăn mì, sau khi ăn xong, ngẩng đầu nhìn Lý Nhượng Phi, “Tôi ăn xong rồi, tôi đi rửa bát, anh đi ngủ trước đi.”

“Ngày mai rửa. Đi đánh răng rồi đi ngủ.”

“A...” Bạch Hiểu bị Lý Nhượng Phi khống chế như là người máy, sau khi làm xong những việc theo lệnh, lại nằm trên giường nhắm mắt lại. Cô không biết, trong bóng đêm, Lý Nhượng Phi vẫn luôn nhìn cô.

Hôm sau, Triệu Mặc Ly ở căn tin bệnh viện gặp Bạch Hiểu đang vội ăn cơm, nghĩ tới việc cô là bệnh nhân của Hàn Kính, chính là tâm lý cô có vấn đề. Phải nói người hiện đại bây giờ, tâm lý dù ít dù nhiều cũng có chút tật xấu, khác chẳng chính là có người nghiêm trọng, có người không nghiêm trọng, có người đi khám bác sĩ để giải quyết, có người tự mình xử lý.

Cô đi qua ngồi ở đối diện Bạch Hiểu.

“Chào, bác sĩ Bạch. Chân chị khôi phục như thế nào rồi?”

“Ồn lắm rồi, cảm ơn, sau này chính là chăm sóc thôi.” Mỗi lần Bạch Hiểu nhìn thấy Triệu Mặc Ly đều cảm thấy cô quá thoải mái phóng khoáng, không nhận được hỏi, “Bác sĩ Triệu, tôi nghe nói cô rất thích tìm kiếm mỹ thực?”

“Chị cứ nói thẳng tôi là người hay ăn là được rồi.”

Bạch Hiểu nở nụ cười, “Khi ăn đồ ăn ngon tâm tình sẽ tốt, cô có thể giới thiệu cho tôi vài quán được không?”

“Đương nhiên được chứ, chị đưa số điện thoại cho tôi, tôi gửi cho chị. Thực ra nếu chủ nhật chị rảnh, ta có thể đưa chị đi.”

“Hay quá.”

Vì thế hai người cùng lưu số điện thoại của nhau, sau khi ăn xong tán gẫu một lát rồi đi.

Bạch Hiểu không về văn phòng, nhân dịp thời gian nghỉ trưa, cô lái xe đi gặp bác sĩ tâm lý.

Hàn Kính mới vừa ăn cơm xong, để cho thư ký tới thu dọn hộp mang ra ngoài mới ôn hòa hỏi: “Ăn cơm xong rồi hả ?”

“Ăn rồi. Ngại quá, lại tới lúc này.”

“Không sao.” Hàn Kính đi tới bên cạnh bình nước rót cho cô cốc nước ấm, “Nghiêm trọng phân li hai mặt ở vào liên tục thể một chỗ khác, chủ nhân cách ý thức không tới thứ nhân cách tồn tại. Chúng ta hôm nay tiến hành thôi miên trị liệu, ta nghĩ muốn thử cho người cùng đối phương trao đổi nhìn xem. Nói cho hẳn cô, các người không phải đây đó độc lập nhân cách, lại càng không là đối lập. Nếu có thể, hỏi hẳn cô nghĩ muốn cái gì?”

Bạch Hiểu tỉnh dậy sau khi thôi miên, cảm giác có chút mơ mơ hồ hồ.

Hàn Kính hỏi: “Có ổn không?”

Cô cực kỳ mờ mịt, “Cô ấy tên là Bạch Lộ. Cô ấy nói, cô ấy muốn chết, để tôi mặc kệ cô ấy.” Nói xong muốn rơi nước mắt, “Cô ấy đã chết, tôi cũng không sống nổi nữa.”

Bạch Hiểu vừa đi ra phòng làm việc của bác sĩ Hàn, Lý Nhượng Phi gọi điện thoại tới.

“Cô đang làm gì?”

“Vừa mới nói chuyện cùng một bác sĩ.” Bạch Hiểu chột dạ nói lời nói thật nhưng lại khiến người ta hiểu nhầm.

“Buổi tối tôi tới đón cô.”

“Được.”

Sau đó Lý Nhượng Phi cúp điện thoại, những cuộc gọi ngắn gọn hỏi cô đang làm gì tương tự như vậy, hôm nay anh đã gọi tới ba lần.

Nghĩ tới trên mạng có người nói, có người chốc chốc lại hỏi bạn đang làm gì? Ý chính là nhớ bạn rồi.

Nhưng Bạch Hiểu đoán rằng, Nhược Phi hỏi cô như vậy, đại khái là sợ cô lại tự sát thôi.

Trời đất chứng giám, cô hoàn toàn không muốn tự sát, thật đáng buồn chính là, thân thể mà cô dùng chung này lại cứ một lòng muốn chết.

Khi Bạch Hiểu đi xuống lầu, lúc đi đến ven đường đang định gọi xe, một chiếc xe thể thao đi đến bên cạnh cô, cửa kính xe hạ xuống, Lục Phi Nhi chống cánh tay lên cửa sổ nâng mặt nhìn cô.

Bạch Hiểu trong lòng nói, oan gia ngõ hẹp, cô đi tới bên cạnh.

“Làm sao mà trốn, sợ tôi à? Không phải cô nói muốn giết tôi sao?”

Bạch Hiểu cảm thấy kỳ lạ “Ai muốn giết cô?”

“Lời nói rồi, lại muốn chống chế không nhận à? Thật chẳng có nguyên tắc gì cả.”

“Cô mới là không có nguyên tắc, cướp đoạt...” Câu cướp đoạt chồng người khác như thế, đứng trước mặt mọi người Bạch Hiểu có chút nói không nên lời, ngược lại cô ý thức được, hẳn là nhân cách thứ hai đã làm cái gì đó- - Hồi ức của cô cùng bác sĩ Hàn cũng hay có những đoạn ngắn như thế. Vào ngày người này đến tìm cô, đã từng xảy ra một lần.

Cô lập tức đến gần Lục Phi Nhi hỏi: “Cô, không phải, nói là tôi muốn giết cô sao?”

“Đúng thế. Nghĩ ra rồi à?”

Người đàn ông bên cạnh Lục Phi Nhi nói: “Phi Nhi, cô ta là ai vậy?”

“A..., là vợ người em nhìn trúng.”

Bạch Hiểu giận dữ nói: “Đạo đức của cô đâu? Cẩn thận tôi cho cô một liều thuốc Đông y, cho cô trở về lại ngây thơ khờ dại.”

“Cô giết người hại người là ngựa quen đường cũ à? Đừng kích động, tôi đã bỏ qua rồi.” Lục Phi Nhi buồn cười chỉ chỉ người bên cạnh “Đối tượng mới của tôi, không kém hơn chồng cô chút.” Nói xong cười cười khởi động xe nghênh ngang bỏ đi.

Bạch Hiểu đã nhìn ra, Lục Phi Nhi dừng lại rồi tào lao một hồi là muốn kiếm lại chút mặt mũi ở chỗ cô. Cô thật sự rất muốn kêu cô ta lại nói một câu: “Vợ là dùng để yêu, không phải dùng để so sánh.” Thật sự là con gái nhà giàu nhảm chán.

Tiếp sau đó lại nghĩ đến nhân cách thứ hai nói “Giết người”, tâm tình của cô lại trở nên lo lắng. Nhân cách thứ hai thật sự sẽ làm hại tới người bên cạnh mình?

Sau ngày đó, Bạch Hiểu vẫn cực kỳ bàng hoàng, lại nghĩ có nên bỏ nhà ra đi hay không? Dù sao thời gian cô đơn độc ở chung cùng Nhược Phi là nhiều nhất, thật sự cô không dám mạo hiểm. Có một đêm cô lại nằm mơ thấy ác mộng: “trước giết Nhược Phi rồi tự sát”, sợ tới mức khiến cô lạnh run. Nhưng nghĩ đến chuyện rồi đi, lòng cô lại chưa xót không nữa. Khó xử, tiền thoái lưỡng nan như thế, cuối cùng cô lựa chọn phương án ở giữa- - không rời nhà, nhưng cố gắng trốn tránh Lý Nhược Phi. Anh ta xem tivi, cô vào phòng sách, anh vào phòng sách, cô đi ngủ, anh ta vào phòng ngủ, cô lại dậy đi phòng sách chơi máy tính.

Lý Nhược Phi lợi hại cỡ nào, đối với hành vi của cô là nhìn ở trong mắt, lạnh ở trên mặt.

Hôm nay lúc trời tối, Bạch Hiểu vừa định đứng dậy đi vào phòng sách.

Lý Nhược Phi đồng thời túm được tay cô, ra lệnh: “Đi ngủ cho tôi.”

“Tôi ngủ không được, đi phòng sách đọc sách một lát.” Bạch Hiểu phản kháng, Lý Nhược Phi không thể nhịn được nữa, cầm lấy áo sơ-mi của mình trên ghế tựa, trói hai tay cô vào đầu giường.

Đây là muốn làm gì? SM sao? Bạch Hiểu mặt đỏ tai hồng, hết hồn.

“Nếu không anh buông ra, tôi đi ngủ còn không được sao?”

Lý Nhược Phi ngồi im bất động ở bên cạnh, trầm mặt nhìn cô. Sau đó anh đưa tay vuốt vết thương trên cổ tay cô, ở chân trái của cô, khàn khàn nói: “Anh đã xem video theo dõi của tiểu khu, chụp được hình ảnh rõ ràng em nhảy xuống. Nếu em muốn chết thì, chẳng bằng bảo anh động thủ, càng sạch sẽ lưu loát hơn em.”

Trái tim Bạch Hiểu như bị kim đâm, hai mắt ướt át, “Em không muốn chết, Nhược Phi.”

Lý Nhược Phi thông thả nói: “Cắt cổ tay, uống rượu xong lại uống thuốc ngủ, nhảy lầu... Bạch Hiểu, em để anh làm sao tin em? Nhưng anh nói rồi, chỉ cần em muốn thì để anh làm, anh sẽ cố gắng làm được. Chỉ cần em nói ra.”

Bạch Hiểu nào dám nói, mặc dù giọng nói nghe có vẻ vô cùng “bình tĩnh”, nhưng cô biết, anh đã vô cùng tức giận.

Cho nên cô lắc đầu vô cùng dửng dưng.

Đêm đó, sau khi Bạch Hiểu ngủ rồi, lúc Lý Nhượng Phi cài thiết bị định vị theo dõi trong điện thoại của cô, vô tình nhìn thấy ghi chép trong điện thoại, nhìn thấy viết: Việc cuối tuần phải làm: 1. Thứ tư đi phòng khám tâm lý (nhớ hẹn trước. 2. Cố gắng không làm Nhượng Phi tức giận. 3. Ăn nhiều hoa quả có ích cho xương.

Lý Nhượng Phi nhìn mấy hàng chữ nhỏ nhỏ này, ngực âm thầm đau đớn.

Cô đi khám bác sĩ tâm lý? Vậy có phải có nghĩa là cô không hề muốn tự sát? Thực ra cô không nói dối, anh chỉ liếc qua là biết, nhưng hành động tự sát của cô cũng không hề giống ngoài ý muốn.

Lý Nhượng Phi dè tay lên trán, vô cùng ảo não vì hành vi không khống chế được của mình vừa rồi, càng ảo não hơn là có cảm giác bất đắc dĩ, vô lực.

Hôm sau là Chủ nhật, Lý Nhượng Phi giúp Bạch Hiểu phơi xong đồ rồi, hỏi cô bữa trưa muốn ăn gì.

Bạch Hiểu sừng sốt một chút, rồi yếu ớt nói: “Em hẹn đồng nghiệp.” Ngày hôm qua trước khi tan làm cô nhận lời với Triệu Mạc Ly đi ăn đồ ăn ngon.

“Tùy em.” Lý Nhượng Phi nói, trong lòng lại phiền muộn nghĩ: Trong điện thoại ghi cố gắng đừng để anh tức giận, là viết đùa à?!

“Nếu không, anh cùng đi đi?”

“Thôi.”

“Vậy anh muốn ăn gì? Em mua về.”

“Không cần.”

“Ừ....”

7

Triệu Mạc Ly dẫn Bạch Hiểu đi vào một quán ăn nhỏ, bán các loại điểm tâm mì phở.

Bạch Hiểu cảm thấy thật sự rất tốt, định lần sau dẫn Nhượng Phi tới.

Lúc hai người đi ra khỏi quán, nhìn bên đường đối diện Mạc Ly “Oa” lên một tiếng - - đối diện chính là Uất Trì đang cong lưng tưới một cây Thiên Đường Điệp cao cỡ ngang lưng người đằng sau bức tường thủy tinh tối đen.

“Thật là trùng hợp, mấy ngày trước thẻ bảo hiểm y tế của tôi bị rơi, phải làm lại, đang định đi chụp ảnh là thấy tiệm chụp hình rồi.” Bạch Hiểu chỉ vào cửa tiệm chụp ảnh Thời gian ở đối diện nói, “Mạc Ly, chị mời tôi ăn cơm, giờ tôi mời chị chụp ảnh đi?”

Đây là lần đầu tiên Triệu Mạc Ly bị người ta mời chụp ảnh, cô vừa định từ chối, Bạch Hiểu đã lôi cô qua đường, “Đừng từ chối, nếu không tôi lại thành người “mất lịch sự” không biết có đi có lại rồi, hơn nữa, chỗ chụp ảnh thẻ cũng ít, đi thôi.”

Mạc Ly thầm nghĩ: Nếu tôi đứng trước mặt anh Uất kia, thật có khả năng bị trở thành người “mất lịch sự” kia rồi.

Nghĩ như vậy, hai người đi tới tiệm chụp hình.

“Bạch Hiểu, tôi thực sự không định chụp ảnh, chị đi đi, cảm ơn ý tốt của chị nhé.” Triệu Mạc Ly vừa mới nói xong, đã thấy một chiếc Bentley từ phía trước đi tới, biển số nhìn rất quen mắt, có điều, lúc này cô lôi Bạch Hiểu, nhanh chóng tiến vào tiệm chụp hình.

Uất Trì tưới hoa xong đang định quay lại, nghe được tiếng mở cửa, anh nghiêng đầu nhìn lại, thân hình bất chợt cứng lại.

Bạch Hiểu ló đầu ra từ sau lưng Triệu Mạc Ly: “Ông chủ, chúng tôi cần chụp ảnh.”

Triệu Mạc Ly rất có cảm giác rơi xuống hố, thật sự buồn bực, trước đó không lâu chính mình còn hứa hẹn “Về sau tôi nhìn thấy anh sẽ tránh”, đảo mắt đã thất hứa rồi. Nhưng vừa rồi là cô lôi Bạch Hiểu đi vào, bỏ lại bạn mà đi cũng thật sự không thể nói nổi.

“Mạc Ly, chị đi chụp trước đi.” Bạch Hiểu hơi ngại ngùng nói với Uất Trì, “Ông chủ, phiền anh giúp chúng tôi chụp được trẻ trung xinh đẹp chút.”

Triệu Mạc Ly: “...” Sau đó cô nghe được giọng nói lạnh nhạt kia trả lời: “Được.”

Triệu Mạc Ly không trâu bò đi cày theo sát Uất Trì đi vào phòng chụp, nhưng vốn từ trước đến nay cô có thể điều tiết trạng thái, dù cho trong lòng có chút khó xử, cũng không biểu hiện ra ngoài.

Uất Trì nhìn Triệu Mạc Ly phía sau ống kính, mặc áo khoác màu đen, tóc dài buộc ở sau lưng, ánh mắt cô đen mà sáng, mắt nhìn về phía trước, xuyên

thấu qua ống kính nhìn anh.

Khoảng chừng qua 15 phút sau đó, Triệu Mạc Ly cùng Bạch Hiểu lấy đến ảnh, sau đó rời tiệm chụp hình.

Uất Trì ngồi ở trên ghế mây, đôi tay lại có chút run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Có Anh, Kì Ước Thành Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 3.5: Tình yêu của chú chim bắt tử (5)

Edit: Thoa Xù

Beta: Thổ Lật, Hoàng Ngọc Tử Băng

Khoảng mười lăm phút sau, Triệu Mạc Ly và Bạch Hiểu đến lấy ảnh, sau đó rời khỏi tiệm chụp hình.

Uỷ Trì ngồi trên ghế mây, đôi tay hơi run rẩy.

Bạch Hiểu quan sát Triệu Mạc Ly cả buổi rồi nói: “Chị có cảm thấy lúc nhiếp ảnh gia đó nhìn chị hơi khác với lúc anh ta nhìn em không, nhìn em giống như quần chúng nhân dân bình thường vậy, nhìn chị lại giống như..... Em không nói rõ ra được, nhưng mà khác nhau lắm.”

“Nhìn chị giống như nhìn cái bánh bao.” Gần đây Triệu Mạc Ly ăn uống nhiều hơn nên khuôn mặt hơi tròn trịa.

Bạch Hiểu bật cười, nói: “Mạc Ly, chị thật là thú vị đó.” Sau đó nghĩ đến cái gì, có phần hâm mộ nói, “Yêu đương với một người có tính cách như chị nhất định là rất vui vẻ.”

“Chị chưa từng yêu đương, cho nên không biết là người ở bên cạnh chị sẽ hạnh phúc hay đau buồn đây.”

Bạch Hiểu hơi ngạc nhiên, “Chị chưa từng yêu? Cho tới bây giờ chị chưa từng đặc biệt thích một ai đó sao?”

“Không tính đến mấy thần tượng hồi nhỏ, không có.” Triệu Mạc Ly vượt ngực, lại nói tiếp, “Chắc là không có. Cho nên nếu em muốn chị tư vấn về vấn đề tình yêu, thì chị chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm nhiều năm đọc tiểu thuyết, xem phim truyền hình để thảo luận tư vấn cho em thôi.”

Bạch Hiểu khẽ cười: “Không có, chồng em đối xử với em rất tốt.”

Đúng lúc này một chiếc xe taxi chạy tới, Bạch Hiểu đưa tay vẫy lại, “Em ngồi xe về, chị không cần phải đi đường vòng để đưa em, hôm nay cảm ơn chị đã mời em ăn cơm.”

“Không có gì mà, để chị tiễn em”

Nhưng Bạch Hiểu đã lên xe, cô phát tay với Triệu Mạc Ly, “Không cần không cần, thứ hai chúng ta gặp nhau ở bệnh viện.”

Bạch Hiểu vừa đi, Triệu Mạc Ly đang định đi về phía chiếc xe của Hàn Kính cho mượn, tiện thể nhìn thấy chiếc Bentley đậu phía sau xe của mình, cô còn chưa kịp phản ứng, cửa sổ ghế sau đã hạ xuống, người đàn ông trung niên ngồi bên trong đã gọi cô lại, “Triệu Mạc Ly.”

Về mặt của Triệu Mạc Ly hết sức miễn cưỡng rồi lại bất đắc dĩ, cuối cùng cũng lộ ra nụ cười nhu thuận, kêu một tiếng: “Ba! Thật sự là ba hả, lúc con đến đây đã nghĩ sao chiếc xe này giống xe nhà mình quá.”

Triệu Hồng Vệ hừ lạnh nói: “Cái người vừa thấy xe trong nhà là bỏ chạy như nhìn thấy quỷ đó không phải là con hả? Lên xe cho ba.”

Triệu Mạc Ly cân nhắc xong thì ngoan ngoãn lên xe, “Ba ra ngoài ăn cơm sao?”

“Vốn là vậy. Bây giờ thì về nhà.”

“Ba, con không muốn trở về, trừ khi ba đồng ý không giới thiệu đối tượng cho con nữa, không ép con kết hôn -- phẩm vị của hai ba con mình không giống nhau.”

“Con biết cái gì? Con biết nhìn người sao? Ba ăn muối còn nhiều hơn con ăn cơm đó.”

“Ba bị cao huyết áp, nên ăn muối ít thôi.”

Triệu Hồng Vệ dạy dỗ: “Không biết lớn nhỏ!”

Vướng phải uy nghiêm của phụ thân đại nhân, Triệu Mạc Ly cũng không nói gì thêm, cô nhấn tin cho Hàn Kính: “Em bị ba tóm rồi, em phải về nhà, anh tự đến lấy xe của mình về đi.” Nhấn thêm địa chỉ rồi gửi đi.

Chiếc xe quay đầu, lại chạy ngang tiệm chụp hình, Triệu Mạc Ly vô tình nhìn lại -- nhìn qua cửa sổ xe, cô nhìn thấy người nọ đứng trong tiệm, nhìn bên ngoài giống như xuất thần. Bên cạnh anh là một cây xanh căng tràn sức sống, xanh tươi mơn mớn, nhưng không biết tại sao nhìn thấy anh cô lại cảm thấy sự cô độc.

Bên kia, Bạch Hiểu về đến nhà, chỉ thấy Lý Nhượng Phi đang ăn mì ăn liền, lại cảm thấy đau lòng, “Sao anh không nấu cơm, hoặc là gọi đồ ăn ở bên ngoài chứ?” Lý Nhượng Phi rất coi trọng việc sinh hoạt hàng ngày, ít khi ăn uống tùy tiện.

“Không có tâm trạng.”

Bạch Hiểu tự biết là lỗi của mình, ngày cuối tuần lại để anh ở nhà một mình.

Lý Nhượng Phi đẩy tô mì đang ăn dở sang bên, đột nhiên hỏi: “Còn nhớ rõ lời hứa anh đã nói trong lễ cưới không?”

Bạch Hiểu đương nhiên nhớ rõ.

“Anh lặp lại lần nữa, Lý Nhượng Phi anh sẽ giữ cho vợ con anh có cuộc sống bình yên cả đời, sống chết không rời. Bây giờ, em hãy nghe cho kỹ, đó không chỉ là lời hứa hẹn, đó cũng là cương quyết.” Lý Nhượng Phi gần từng tiếng, nói rất rõ ràng.

Cô kinh ngạc nhìn anh, có xúc động, có hoảng hốt. Cô ôm lấy Lý Nhượng Phi, nước mắt tràn mi.

Cô quyết định không ngả bài, không nói cho anh biết bệnh tình của mình. Nhưng hôm nay Bạch Hiểu đã khóc rất lâu, khóc không thành tiếng, nghĩ đến lời thề, và nghĩ đến nỗi cô độc của mình trước đây, nhớ đến ba mẹ. Đường như cô muốn trút hết tất cả những áp lực, cảm xúc đè nén trong lòng mấy năm nay. Cuối cùng cô khóc đến mệt lã, ngã vào lòng Lý Nhượng Phi mà ngủ.

Nhưng không ai ngờ được, rạng sáng hôm đó, Bạch Hiểu... Phải nói là Bạch Lộ, vào phòng vệ sinh, cô mở nước vào bồn, trầm mình xuống.

Lý Nhượng Phi chợt tỉnh giấc, thấy phòng vệ sinh sáng đèn, đợi hồi lâu không thấy người đi ra, liền đến gõ cửa, “Bạch Hiểu?” Anh thử mở cửa, lại phát hiện bị khóa trái bên trong rồi. Anh lập tức phá tông cửa, liền nhìn thấy Bạch Hiểu nằm im lìm bất động trong nước. Sắc mặt Lý Nhượng Phi trắng bệch xông lên kéo cô lên, vì là mùa đông, cô lại trầm mình trong nước lạnh, giờ phút này toàn thân Bạch Hiểu băng buốt, giống như một thi thể vậy.

Cổ họng Lý Nhượng Phi nghẹn ứ, chứa đầy sự oán giận khế gầm lên: “Bạch, Hiểu, em tỉnh lại cho anh! Nếu em không sợ chết... Nếu em...”

Anh ra lệnh cho mình bình tĩnh, đặt Bạch Hiểu lên sàn nhà, cấp cứu hồi sức tim phổi và hô hấp nhân tạo cho cô. Anh kiên trì làm như vậy khoảng nửa phút, rốt cuộc Bạch Hiểu cũng phun ra một ngụm nước, mở mắt ra, “Nhượng Phi...” Vừa mới thốt ra vài từ yếu ớt, vẻ mặt của cô lại trở nên lạnh lùng, “Lý Nhượng Phi, tại sao anh không thành toàn cho tôi chứ?”

“Em nói cái gì?”

“Còn sống là còn bị giày vò, chết đi là giải thoát... Từ nay về sau không có hối hận, không có đau khổ. Chết đi thật là tốt.”

Lý Nhượng Phi nhìn chằm chằm đôi mắt kia, “Cô là ai?”

“Tôi còn có thể là ai chứ?”

“Cô không phải Bạch Hiểu.”

Mặc dù Lý Nhượng Phi cảm thấy chán kinh đối với mọi chuyện đang xảy ra trước mắt, nhưng anh vẫn duy trì lý trí, Bạch Lộ muốn ngồi dậy, Lý Nhượng Phi đè hai cánh tay của cô lại, “Cô là ai?”

Bạch Hiểu cảm thấy bờ vai hơi đau nhức, “Nhượng Phi?” Cô nhìn thấy một khuôn mặt không thể tin được, lại nhìn thấy cả người ướt đầm của mình, có phần hiểu rõ tình hình trước mắt -- Bạch Lộ lại nhảy ra làm chuyện xấu, sau đó để lại cục diện rối rắm cho cô thu dọn. Cô yếu ớt một hồi hỏi: “Nhượng Phi, anh không sao chứ?”

Lý Nhượng Phi nhìn Bạch Hiểu, trong phút chốc quay sang bồn cô lên, nhanh chóng trở về phòng, đặt cô lên giường.

Anh thay quần áo cho cô, lấy máy sấy sấy khô tóc cho cô. Bạch Hiểu vẫn tỉnh tỉnh mê mê, miệng lại lầm bầm không rõ ràng: “Em không có ý... Anh đừng tức giận... Đừng tức giận...”

“Anh không giận.” Lý Nhượng Phi nhẹ nhàng trả lời cô. Anh tức giận với bản thân mình, vậy mà cho đến bây giờ mới phát hiện ra vấn đề!

Chờ sau khi Bạch Hiểu ngủ rồi, Lý Nhượng Phi lấy máy vi tính ngồi trên sofa bên cạnh cửa sổ phòng ngủ, tra tài liệu về các khía cạnh của bệnh tâm lý.

Anh xem đến chi tiết giải thích về sự tách rời nhân cách con người: Người bệnh hồi tưởng lại hoặc tách rời khỏi hiện thực, trải nghiệm cảm giác sống lại trong ký ức làm tổn thương tâm lý của họ, theo đó tất cả tinh thần của mặt phân ly mờ ra, để bảo vệ bản thân.

Anh không khỏi rơi vào trầm tư, cả đêm không ngủ.

Năm đó sau khi anh nghe đồng nghiệp nói về vụ án của Bạch Hiểu, đã từng đi xin để được điều tra qua hồ sơ, anh muốn biết rõ nguyên nhân cô nhảy xuống biển. Cho dù quá khứ có trải qua chuyện gì, sau này anh sẽ không để cho cô xảy ra chuyện nữa.

Hiển nhiên, đoạn quá khứ đó ảnh hưởng đến cô nghiêm trọng hơn so với dự đoán của anh.

Sáng hôm sau, khi Bạch Hiểu tỉnh lại đã nhìn thấy Lý Nhượng Phi đang ngồi bên giường nhìn cô, cô lấy hết dũng khí nói: “Nhượng Phi, em bị bệnh.”

“Em ngã bệnh rồi.”

Hai người gần như nói cùng lúc, sau khi nói xong lại cùng trầm mặc, Bạch Hiểu lờ mờ nhận ra, Lý Nhượng Phi đã biết rõ. Trong lòng cô thật sự thờ phào nhẹ nhõm, anh không hề ghét bỏ cô.

“Xin lỗi.”

“Sau này đừng nói xin lỗi anh nữa.” Lý Nhượng Phi nhẹ nhàng vỗ vỗ vào khuôn mặt của cô, “Xin cơ quan cho nghỉ một tuần đi.”

“Một tuần? Xin nghỉ lâu như vậy sẽ bị lãnh đạo mắng đấy.” Bạch Hiểu trầm suy đoán, có lẽ là anh muốn dẫn cô đi trị bệnh, “Nhượng Phi, thật ra thì em đã đi gặp bác sĩ tâm lý rồi. Không xin nghỉ phép cũng không sao mà hả?”

“Xin nghỉ phép hoặc là từ chức? Em chọn một trong hai đi.”

Bạch Hiểu thức thối nói: “Để em chọn bị lãnh đạo mắng đi. Có điều, muốn xin nghỉ từ một tuần trở lên, phải cần Phó Viện Trưởng phê duyệt.”

“Anh đi với em.”

8

Uý Trì dừng xe ở cửa bệnh viện.

“Anh nói là chị ấy muốn tự tử? Nhảy vào lửa tự tử?” Đường Tiểu Niên nhìn tờ giấy chứng nhận đang mở ra trên tay, “Có người muốn sống thì không có cơ hội, có người lại muốn chết.” Giọng cậu thiếu niên bình tĩnh không hề châm biếm và tự thấy xót xa, chỉ cảm thấy đáng tiếc -- rất nhiều người tự tử không hề yếu đuối, mà vì khó khăn trong cuộc sống đã vượt qua phạm vi có thể chịu đựng của họ.

Uý Trì ngồi trên ghế lái không nói gì.

“Nếu đó là hoả hoạn, người kia có thể chết cháy vậy nhất định là đám cháy lớn rồi, nói không chừng còn có những nạn nhân khác. Ông chủ, anh có ‘thấy’ hoả hoạn xảy ra ở đâu không? Xảy ra khi nào? Chúng ta đi thẳng đến chỗ đó để chặn đứng lại không phải là tốt hơn sao?”

“Tôi không biết.” Anh chỉ có thể xác định được đám cháy xảy ra vào ban ngày, và cách hiện tại không lâu nữa.

“Không biết? Anh không thấy rõ sao? Vậy sao anh nhìn lâu vậy chứ?”

“Cũng như nhau thôi.” Ngoại trừ ánh lửa, cũng không nhìn thấy cái gì.

“Cho nên, chúng ta chỉ có thể ôm cây đợi thỏ chờ đám cháy xảy ra, tiếp theo đợi xem tình hình lúc đó rồi đến cứu sao?” Đường Tiểu Niên khẽ cười nói, “Nếu không thì em đi làm lính cứu hỏa thôi.”

Về mặt Uý Trì không có chút sốt ruột và lo lắng nào, chỉ có hơi mệt mỏi nhắm mắt lại.

Đường Tiểu Niên cũng không mấy hiểu ông chủ của mình, dường như anh không thêm để ý đến chuyện sống chết của người khác, nhưng anh đang kiên trì cứu giúp người khác. Thật không biết cuối cùng nên xem anh là kẻ vô tình hay hữu tình đây?

Hai người đợi ở trong xe một lúc, Đường Tiểu Niên lại thấy Triệu Mạc Ly chạy xe đến đi làm, cậu nhỏ giọng nói: “Bác sĩ Triệu.”

Lúc này Uý Trì đã mở mắt ra, anh cũng đã sớm thấy được Triệu Mạc Ly xuống xe ở đằng trước.

Bởi vì không có chuyện để nói, nên Đường Tiểu Niên lại nói một câu: “Chị ấy là bác sĩ khoa ung bướu, y tá nói cho em biết, chị ấy từng quyên tặng tiền cho em”

“Thật sao?”

Đường Tiểu Niên không ngờ Uý Trì sẽ đáp lời, có điều anh không có nói với người khác về khoản quyên góp trước đây, còn bác sĩ Triệu đã quyên lại khoản tiền đó cho một gia đình khó khăn khác trong bệnh viện. Cậu chỉ nhìn người đang đi tới, mang theo sự cảm ơn nói: “Trên đời này người tốt còn nhiều hơn tưởng tượng của em”

Úy Trì thấy Triệu Mạc Ly đi khuất vào cổng chính bệnh viện, sau đó anh thấy Bạch Hiểu.

“Chị ấy đến rồi.” Đường Tiểu Niên nói.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Có Anh, Kì Ước Thành Hoa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 3 phần 6

Editor: Từ Sắc Y

Betaer: Thố Lạt

Đường Tiểu Niên không ngờ Úy Trì sẽ trả lời, nhưng anh cũng không nhắc đến chuyện trước đó, mà chỉ nói đến phần tiền bác sĩ Triệu quyên góp cho một hộ gia đình khó khăn khác trong bệnh viện. Anh cũng chỉ xem như người qua đường, nói lời cảm ơn: “Trên đời này người tốt nhiều hơn tôi nghĩ.”

Sau khi Úy Trì nhìn thấy Triệu Mạc Ly đi khuất sau cánh cửa bệnh viện, kể đó anh nhìn thấy Bạch Hiểu.

“Cô ấy đến đây.” Đường Tiểu Niên nói.

Bạch Hiểu cúi xuống nhìn xe Lý Nhượng Phi, không nhận được quay đầu nói: “Tự em đi là được.”

Nhưng Lý Nhượng Phi vẫn lo lắng, định đi theo, kết quả là vừa khéo bạn học của Bạch Hiểu Tiểu Lương vừa bước xuống từ xe taxi. Bạch Hiểu vừa gọi cô đến, vừa nói với Lý Nhượng Phi: “Cứ để Tiểu Lương đi theo em, xong xuôi rồi để cô ấy tiễn em ra, được không? Em đảm bảo là rất nhanh.” Cô cảm thấy đến xin nghỉ phép mà cũng dẫn ông xã theo thì rất kỳ cục.

Lý Nhượng Phi thấy cô nắm lấy cánh tay của Tiểu Lương bước đi, cũng không ép buộc nữa, chỉ nghe Tiểu Lương nói một câu “Cậu và ông xã thật hiểu nhau.”

Lý Nhượng Phi vừa muốn trả lời, thì có người chạy đến gọi, “Xin chào.”

Anh nhìn người trẻ tuổi cao gầy trắng trẻo trước mặt, hỏi: “Cậu là?”

Đường Tiểu Niên nói: “Người mới đến vừa rồi, cô ấy muốn tự sát, anh có biết lý do không?”

Lý Nhượng Phi nheo mắt, “Anh nói cái gì?”

“Có vẻ anh thật sự quan tâm đến cô ấy, như vậy hẳn là anh không đành lòng nhìn cô ấy tự thiêu cháy chính mình?”

Với câu nói khó hiểu, nhưng Lý Nhượng Phi nghe thấy lại như bom nổ, trong cơ thể Bạch Hiểu có một phản cách khác muốn tự sát, anh không thể không nhìn thẳng mặt đối phương mà nói.

Lúc đi “cô ấy” đã nói với anh, “cô ấy” muốn tự thiêu cháy mình? Anh chỉ có thể nghĩ đến khả năng đó.

Lý Nhượng Phi kìm nén cảm xúc hồng hồng, hỏi: “Cậu biết Bạch Hiểu?”

“Tôi không biết, nhưng có người biết.”

“Ai?”

“Có vẻ như anh tin lời tôi nói?” Đường Tiểu Niên ngoài ý muốn.

Lý Nhượng Phi sắp muốn đánh lộn rồi.

“Tóm lại, cô ấy muốn tự sát, trong vòng một năm nay. Những lời muốn nói tôi đã nói xong rồi.” Nhưng khi Đường Tiểu Niên nói xong, cũng không vội rời khỏi. Trong lòng Lý Nhượng Phi phiền muộn, dựa vào cạnh xe châm điếu thuốc rít một hơi, “Cậu tên gì?”

“Muốn điều tra tôi à?” Đường Tiểu Niên cố ý không nói ra tên mình.

Một người hút thuốc một người đứng tại chỗ một hồi lâu. Lý Nhượng Phi liếc mắt nhìn thiếu niên chưa rời khỏi, “Sao không đi?”

Đường Tiểu Niên: “Làm xong chuyện này đã.”

Lý Nhượng Phi cũng lười xen vào, đứng suy đoán chuyện cậu muốn hoàn thành.

Đội Bạch Hổ đi ra, Lý Nhượng Phi dẫn người rời khỏi, Đường Tiểu Niên mới quay lại xe của Úy Trì.

Với hành động tự tiện của Đường Tiểu Niên, Úy Trì cũng không cản, tuy nhiên anh không đồng ý với chuyện liên lụy đến nhiều người.

Đường Tiểu Niên: “Thiếu chút nữa tôi đã bị đánh rồi.” Anh không nói ra ông chủ là một chuyện, nhưng ông chủ để bản thân anh gặp nạn thấy chết mà không cứu thì lại là một chuyện khác.

Úy Trì: “Bệnh viện ở kế bên.”

Đường Tiểu Niên: “...”

9

Triệu Mạc Ly cảm thấy, trong khoảng thời gian này dường như có người theo dõi mình.

Cuối cùng có một ngày, cô lại một lần cảm giác được bị người theo dõi, giả bộ tìm kiếm đồ bị rơi trong ba lô, sau đó nhanh chóng chạy sang con hẻm nhỏ bên cạnh, thì nhìn thấy một bóng lưng cao ngất.

“Này, đứng lại!”

Người nọ dừng bước. Triệu Mạc Ly cẩn thận lấy di động chuẩn bị có thể gọi đến 110 bất cứ lúc nào, thì thấy người nọ từ từ đi qua. Càng đến gần càng nhìn thấy quen mắt, sau khi cô nhận ra thì không thể không sợ hãi kinh ngạc hỏi, “Anh Úy, sao lại là anh? Anh làm gì ở đây?”

Úy Trì: “Chụp ảnh.”

Trên tay anh quả thật là đang cầm máy chụp.

Triệu Mạc Ly nhìn nhìn khắp nơi, chỗ này ánh sáng không rõ, ngõ hẻm ngổn ngang có gì đẹp để chụp?

Cô cười nói: “Thẩm mỹ của anh Úy cũng thật là kỳ lạ.”

Úy Trì nhìn cô, tuy đáy mắt anh không hề dao động, nhưng vẫn khiến Triệu Mạc Ly không thể nhìn thẳng, không biết là bởi vì cô chưa từng gặp dạng người như vậy - - mới quen đã tỏ vẻ “Bà già xich” cô rõ ràng, nhưng lúc nhìn cô lại vô cùng chăm chú.

“Vậy anh cứ từ từ chụp.” Nói xong Triệu Mạc Ly bước đi, dù sao cô luôn dặn dò mình cố gắng tránh anh. Mà cũng vì là Úy Trì, cô không khỏi hoài nghi cảm giác bị người theo dõi là sai?

Sau hai ngày, Triệu Mạc Ly mua sách trong một hiệu sách cà phê, trong tiệm trung đàn Piano, cô đi đến nhấn phím đàn, lúc nhỏ học đàn cũng được xem như khá vững, cho dù nhiều năm không luyện tập, một tác phẩm kinh điển trong « trí nhớ » cũng hiện lên như lẽ thường. Vừa đàn cô đã đứng lên, đi đến một giá sách tận trong cùng - - bởi vì cảm giác bị theo dõi lại đến. Dáng người cao ngất, mơ hồ có thể nhìn thấy một bên trán của đối phương.

Cô mạnh bước đi qua, sau khi nhìn thấy rõ, Triệu Mạc Ly lại tròn mắt há hốc mồm, sau một lúc lâu mới nói: “Anh Úy, anh cũng đến mua sách?”

Úy Trì rút cuốn sách trên một giá kê trước mặt, xem như trả lời câu hỏi của cô.

Triệu Mạc Ly nhìn thấy tựa đề sách anh lấy « 3000 món ăn gia đình », nếu nói anh Úy thật sự đến mua thực đơn, không theo dõi cô, hai người chỉ ngẫu nhiên gặp mặt, xác suất này cũng cao đến mức quá rồi.

Cô lại nghĩ đến đối phương không muốn gặp bản thân, hơn nữa còn vô duyên vô cớ, cho nên mỗi lần khi đối mặt với anh, cô có chút bực mình, “Anh Úy, bây giờ tôi muốn đi đến quán cơm đối diện đây. Còn anh?” Cô hỏi như vậy chính là muốn tránh khi ăn cơm lại chạm mặt.

Úy Trì nhìn nhìn quán ăn đối diện, “Tôi cũng vậy.”

“...”

Triệu Mạc Ly thật sự không nghĩ ra, trước đó vị này tránh né cô không kịp, sao bây giờ thái độ lại thay đổi? Chẳng lẽ là do cô đã vô tình làm chuyện gì đó kinh động quý thân, khiến người ta nhìn cô với cặp mắt khác xưa? Cô càng nghĩ càng hoang mang, hỏi: “Anh cũng đi một mình, có muốn ăn chung không?”

“Được.”

Triệu Mạc Ly nhìn anh như quái vật.

Cuối cùng hai người vào quán cơm đối diện. Lúc Triệu Mạc Ly gọi cơm cảm xúc rất phức tạp, với cô chọn người ăn cơm chung rất quan trọng, mà hiển nhiên với nữ nam băng son ngồi đối diện không phải là người thích hợp.

Úy Trì nhìn Triệu Mạc Ly, sau khi tìm được cô trong bệnh viện, anh đã từng lên lút “xem” cô ở tương lai, cô vẫn bình yên vô sự.

Sau đó anh cố gắng tránh gặp cô, nhưng lại liên tiếp gặp phải - - siêu thị, quán ăn.

Lần đó ở quán ăn, sau khi ăn xong anh cũng không lập tức rời khỏi, mà ngồi chờ cô ở trong xe, lại “xem” qua một lần cô trong tương lai, mới thấy được một chuyện ngoài ý muốn xảy ra trong bệnh viện.

Dù biết cô bị thương không nặng, anh vẫn đi thay đổi.

Sau đó, cô đến chụp ảnh ở tiệm chụp hình, anh thấy cô trong tương lai, lại nhìn thấy cuộc hoả hoạn ba năm trước.

Nếu sự tham dự của anh khiến cho mọi chuyện vẫn như trước? Vẫn là dòng thời gian sinh mệnh cô, chạy không khỏi một kiếp?

Úy Trì từ từ nắm tay thành quyền, kết quả ba năm trước giống hệt ba năm sau, nhưng bây giờ anh... tức giận hơn ba năm trước

Đã là kết quả tệ nhất, thì anh cũng không cần phải băn khoăn tránh né cô. Hiện tại anh chỉ lo lắng một chuyện, làm sao để thay đổi kết quả.

Chọn món xong Triệu Mạc Ly ngẩng đầu, nhìn thấy Úy Trì cứ nhìn mình chăm chăm. Cô luôn cảm thấy gương mặt anh rất đẹp, cẩn thận quan sát, trên mi tâm còn có một nốt ruồi nhỏ.

“Anh Úy, vì sao anh lại đi theo tôi?” Cô hỏi thẳng, nếu nói lần đó trong hẻm cô còn chưa dám xác định, thì chuyện hiệu sách vừa rồi, cô dám nói phán đoán của cô không hề sai - - anh theo dõi cô, hơn nữa còn không thêm đề ý đến chuyện bị cô phát hiện.

“Bởi vì, cô giống với một con chim Luru Ly tôi nuôi dưỡng.”

“...” Vốn là Triệu Mạc Ly còn tưởng rằng anh Úy “Băng Sơn” lịch sự sẽ trả lời cho có câu hỏi của cô, kết quả là đáp án vượt xa sự đoán trước của cô, “Anh chọc tôi sao, anh Úy?”

“Cô cảm thấy thế thì là thế.”

Triệu Mạc Ly vừa khó hiểu nghiêm túc nói: “Tôi cảm thấy anh đang chọc tôi.”

“Vậy thì là chọc cô.”

Vì sao lời nói đùa anh ta còn có thể nói đến nghiêm túc như thế? Triệu Mạc Ly không biết đó là nói đùa hay nói thật, “Vậy trước đó anh không muốn tiếp xúc với tôi, không lẽ vì con chim Luru Ly anh nuôi đã chọc giận anh?” Cô không biết mình đang nói cái gì, trước khi người phục vụ bưng món đến, cô đứng dậy nói, “Tôi đi toilet chút.”

Vừa vào toilet, Triệu Mạc Ly nhin không được gọi điện cho bác sĩ tâm lý, “Hàn Kính ơi Hàn Kính, tôi có giống chim không? Có người nói tôi giống con chim Luru Ly anh ta nuôi.”

“Đợi một chút.” Một lát sau, Hàn Kính cười nói, “Trong trăm loài, chim Luru Ly rất xinh đẹp.”

“...” Triệu Mạc Ly nghiêm túc nói, “Tôi hỏi anh, thái độ của một người đột nhiên thay đổi bất chợt không lý do là sao?”

“Câu hỏi rộng như thế cô muốn tôi trả lời thế nào? Cô nói không hề có nguyên do, có lẽ là do cô không nhìn thấy mà thôi.” Hàn Kính nghe được vài manh mối trong lời nói của cô, “Cảm xúc cô có vẻ không tệ?”

Kỳ thực Triệu Mạc Ly chưa phát hiện cảm xúc không tệ của bản thân, cô nghe Hàn Kính vừa nói, mới phát hiện quả thật là như thế.

Cô nghĩ, trên thế giới này nếu mất một người ghét mình, thì dù sao cũng là một chuyện đáng vui mừng.

Vừa đi với bạn vào quán ăn ngồi xuống, Lục Phi Nhi thấy Úy Trì cách đó không xa, trước mắt không khỏi sáng ngời, nói với bạn: “Tôi đi chút rồi về ngay.” Về mặt người bạn của cô như thấy nhưng không thể trách.

Lục Phi Nhi đi đến cạnh Úy Trì, tự nhiên lên tiếng chào hỏi: “Hi, có phải chúng ta đã từng gặp qua hay không?”

Úy Trì quay đầu nhìn cô, “Chưa từng.”

Lục Phi Nhi thấy trên bàn có hai chén ăn, lại mỉm cười nói: “Kỳ thực em có ý đi đến hỏi anh đấy, em tên là Lục Phi Nhi, anh có thể cho em số điện thoại?”

“Phi Nhi?”

Lục Phi Nhi nghe thấy sau lưng có người gọi một tiếng, cô quay đầu nhìn thấy là Triệu Mạc Ly, trong khoảnh khắc biểu cảm trên mặt trở nên rất kỳ quái - - vừa vui mừng lại vừa chột dạ, tuy nhiên sau đó Lục nữ vương tam quan bất chính đi lên nắm lấy cánh tay Triệu Mạc Ly, vui vẻ gọi một tiếng, “Chị Ly Ly!”

Triệu Mạc Ly nâng tay lên vỗ trán cô, “Sao em cứ muốn đi tìm đánh đây?”

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Có Anh, Kì Ước Thành Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.